XXVI. évfolyam 12. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1970. március 19.

Ludas Matyi

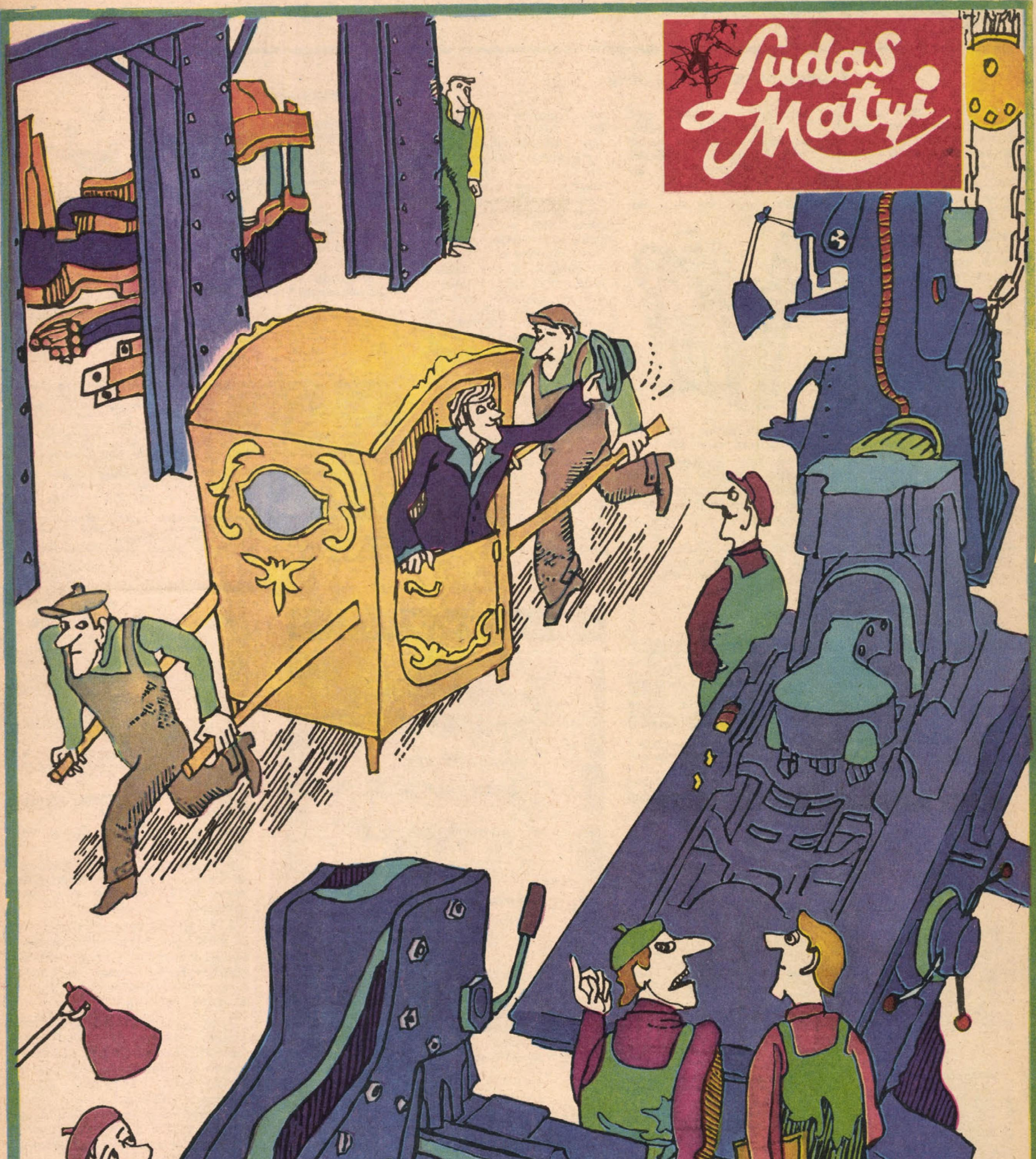

Hegedűs István rajza

ELŐKELŐ VENDÉG — ***Ő a mi focistánk. Körülnéz egy kicsit a munkahelyén...***

KEDVES LUDAS!

TÖMBÖSÖDÜNK, TÖMBÖSÖDÜNK...

A minap, csak úgy általánosságban tréfálkoztam a HKI „tömbösítésének" lehetséges következményeiről. Utópiám — melynek megvalósulását én húsz évre jósoltam — kezd bekövetkezni.

A XIV. kerületi HKI, melynek lakói minőségben beosztottja vagyok, felszólított, hogy írjak egy kérvényt, melyben kapukulcsot kérelmezek. Kissé csodálkoztam, hogy ez miért szükséges, hiszen két év óta birtokosa vagyok egy húszcentis, félkilós, fegyvernek is kiválóan alkalmas kapukulcsnak. Közölték, hogy a kérelmet ennek ellenére is meg kell írnom, különben elveszik a kulcsot, amit annak idején — nyilván könnyelműségből — minden kérvény nélkül, húsz forint ellenében a rendelkezésemre bocsátottak.

De ez még semmi. Hamarosan összehívták a ház lakóit és közölték velük a következő ultimátumot:

A HKI megszünteti a házfelügyelő státusát, ezért a lakbért a jövőben a lakók kötelesek az öt házzal odébb székelő, tömbházfelügyelőnek átvinni.

Nem nagy ügy — mondhatná az ember. Egy kis séta igazán nem árt.

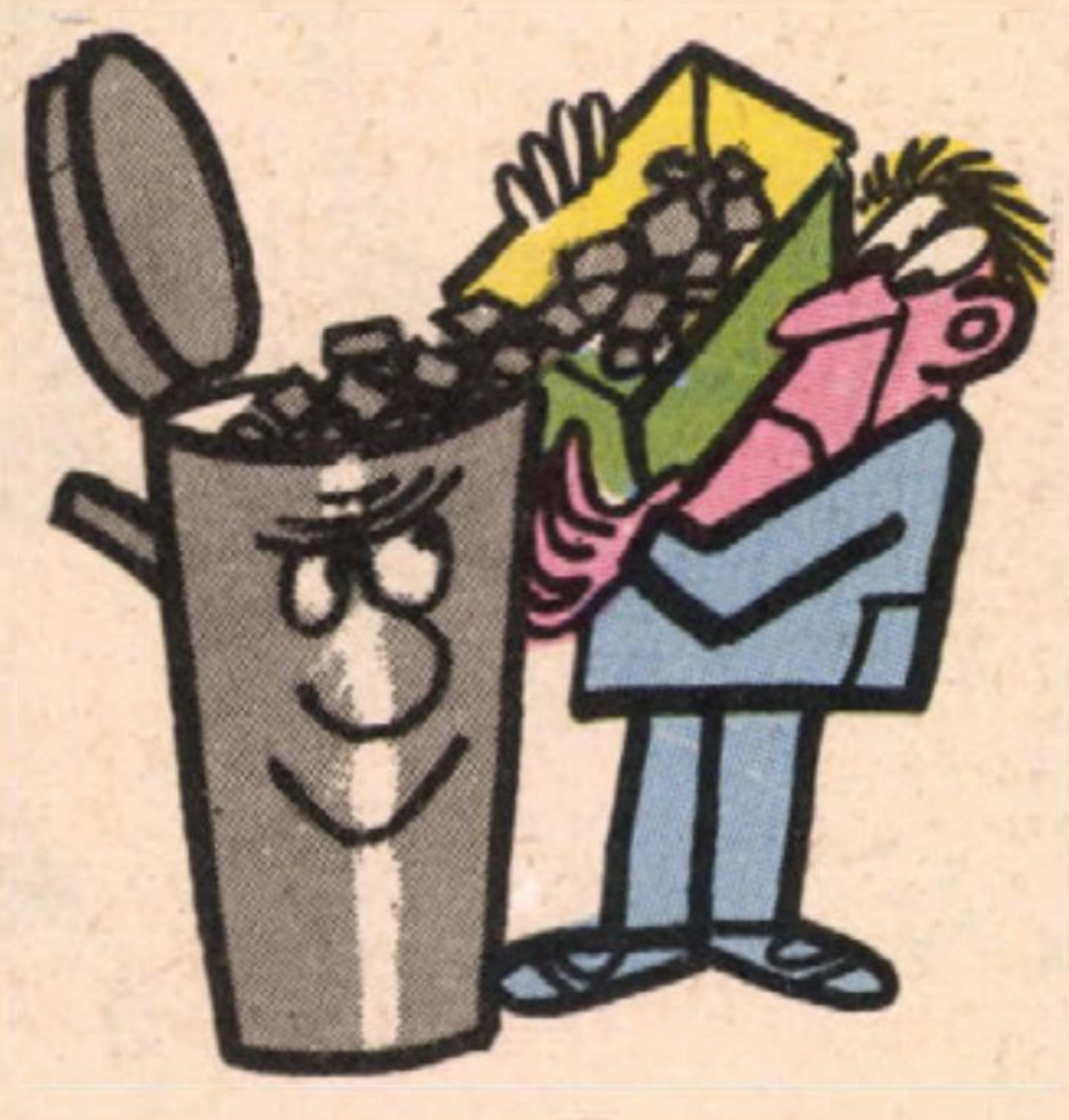

Közölték továbbá, hogy a HKI nemcsak a lakbér beszedéséről, hanem a szemét elhordásáról sem gondoskodik. Azt a lakók életkorra és emeletre való tekintet nélkül, kötelesek saját lábúlag és saját kezűleg a kapu alatt elhelyezett Kuka-tartályba lehordani. Amikor ezen néhányan felháborodtak, megnyugtatásul közölték, hogy egyszer majd építenek a házban egy szemétaknát, amibe emeletenként bele lehet dönteni a hulladékot. Nem hatott a lakók érve, hogy addig viszont gondoskodni kellene a szemét lehordásáról, hiszen számos öreg ember lakik a harmadik és negyedik emeleteken, akiknek nehéz lenne átvállalnia a HKI-től azt a munkát, amely — legalábbis a bérleti szerződés értelmében — a HKI feladata.

Ha a HKI ragaszkodik, hogy feladatait a bérlők lássák el, félő, hogy hamarosan a lakóknak kell takarítani a lépcsőházat, a járdát és a padlást, valamint napi egy órai robotot kötelesek teljesíteni a HKI-központban, ahol az ilyen és ehhez hasonló rendelkezések kiagyalásában segédkezhetnek...

(—sz—c)

TÁRSASHÁZ

OTP-társasházunk építését 1968-ban kezdtük el. Lassan haladunk, mert mindig hiányzik valami fontos anyag. Sokáig nem kaptunk például hullámpalát a tető befedéséhez. Tavaly sikerült végre palát kapnunk a balatonfüredi TÜZÉP-telepen, de sajnos, kúpot azóta sem sikerült szereznünk hozzá, anélkül pedig semmire sem megyünk.

Megjegyzem még, hogy a telket 1968-ban vettük „közművesítve" — de vizünk azóta sincs!

Jani Károly
Révfülöp

EGYSZERŰ!

Táppénzemet (régebbi betegség után) a bérfizetést követő napon kellett volna felvennem a munkahelyemen (Budapesti Műszaki Egyetem) pénztárában. Aznap újra beteg voltam, így a pénztár visszafizette az SZTK-ügyintézőnek, aki ilyenkor postán küldi el a pénzt. Még nem adták postára, amikor néhány nap után már újra dolgoztam, ennek ellenére nem fizették ki. Ha ott is van a pénz és az is, akinek jár, kötelesek postára adni, körülményes adminisztrációval, a Nemzeti Bankon keresztül. Választhattam:

1. Ha lakásomra küldik, munkaidőben nem tudja a postás kézbesíteni. Értesítést állít ki, majd a küldeményt leadja a letétosztályon, ahol iktatják és ahol már felvehetem (ha nyitva találom a postahivatalt).

2. Kérésemre inkább a munkahelyemre küldték. Munkahelyem egyik osztályáról — postán. Nemzeti Bankon keresztül — munkahelyem másik osztályára. Most már fölvehettem.

Sokan dolgoztak vele, de megérte: hiszen egyszerűbben hogyan is juthattam volna hozzá?

Bányai Mária
Budapest

CSAK RÖVIDEN!

A tudósok hosszabb ideje kísérleteznek az úgynevezett antianyag kimutatásával. Ők állítólag már ki is mutattak valamilyen részecskéket. Jómagam is hasonló kutatásokat folytatok, sokkal kevesebb eredménnyel. Konkrétan az „Antikox"-ról van szó, ami az olajtüzelés fontos és praktikus kelléke volt. Azért írom, hogy „volt", mert karácsony óta a legkisebb „részecskéjét" sem sikerült felkutatnom.

Virág Péter
Gyömrő
Rákóczi utca 39.

Idegenvezetői tanfolyamra járok, most készülök a vizsgákra. Egyik tételünk a Nemzeti Galéria anyagának ismertetése. Ez ügyben elmentem a Galériába és a kiállítás anyagának megtekintése után szerettem volna egy olyan kis füzetet vásárolni, aminek a segítségével kidolgozhattam volna az anyagot. Félreértés ne essék, nem ingyen prospektusra vágytam, hanem egy olyan pénzért árusított füzetre, amely minden múzeumban megtalálható. Sajnos — mondták —, csak francia nyelven tudják nyújtani. Hogy magyar nyelven mikor lesz kapható? Ki tudja?

Szigeti Gábor
Budapest

Hónapok óta nem lehet kapni a Volga elnevezésű fénytelen hímzőfonalat, világoskékben és világos-rózsaszínben. A rossz nyelvek szerint az ipar a kereskedelmet nem győzi cérnával...

Ifj. Géczi Józsefné
Komoró

Régóta keresek ételhordót, de itt a városban sehol sem lehet kapni. Kénytelenek leszünk karoskosárkában hordani az ételt, mint nagyanyáink, ha csak a kereskedelem meg nem szán bennünket.

Horváth Lászlóné
Veszprém

ÁRUHÁZI CSAPÓAJTÓ

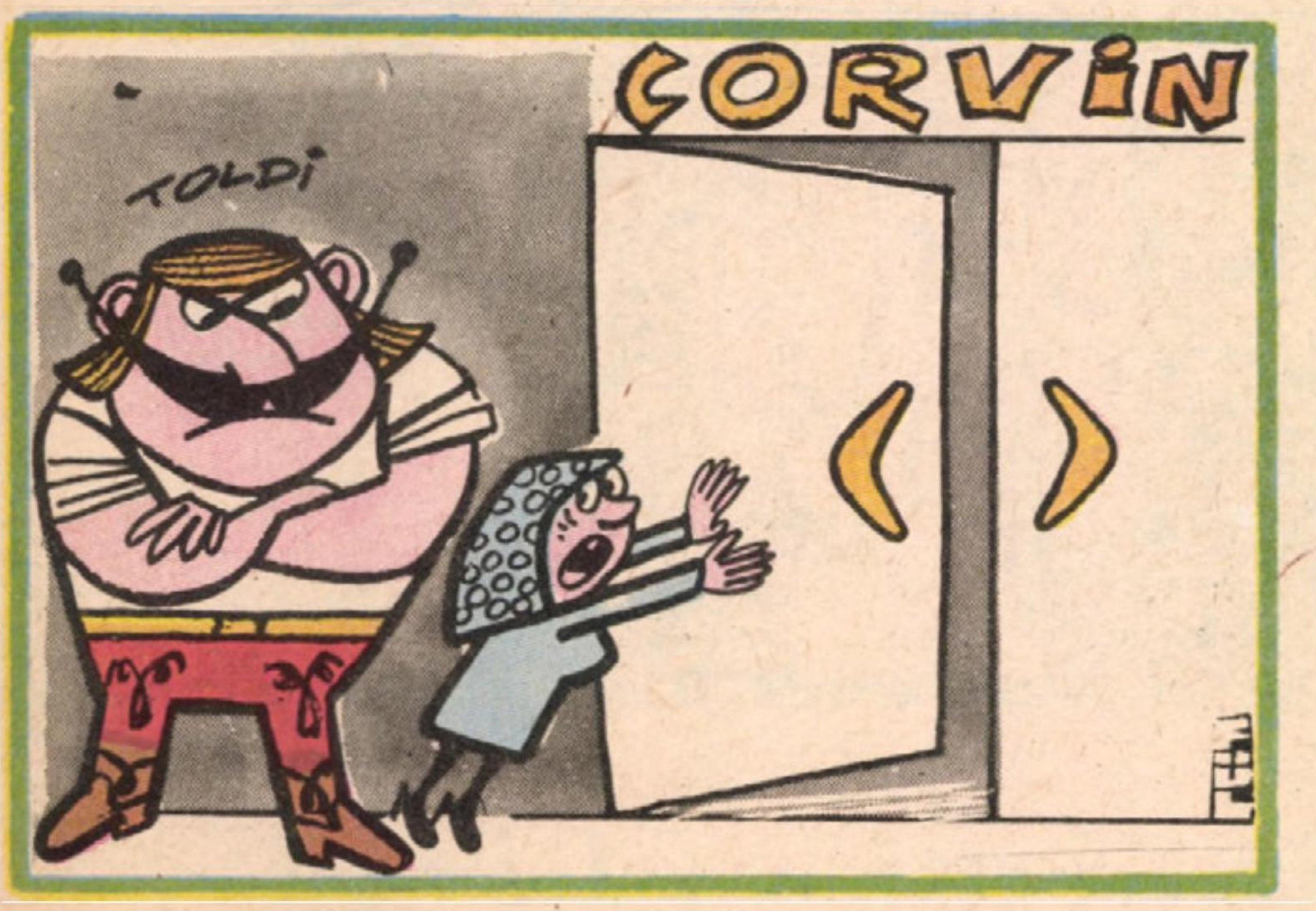

– Segítsen már, édes fiam!

FOTÓZZON A LUDASNAK!

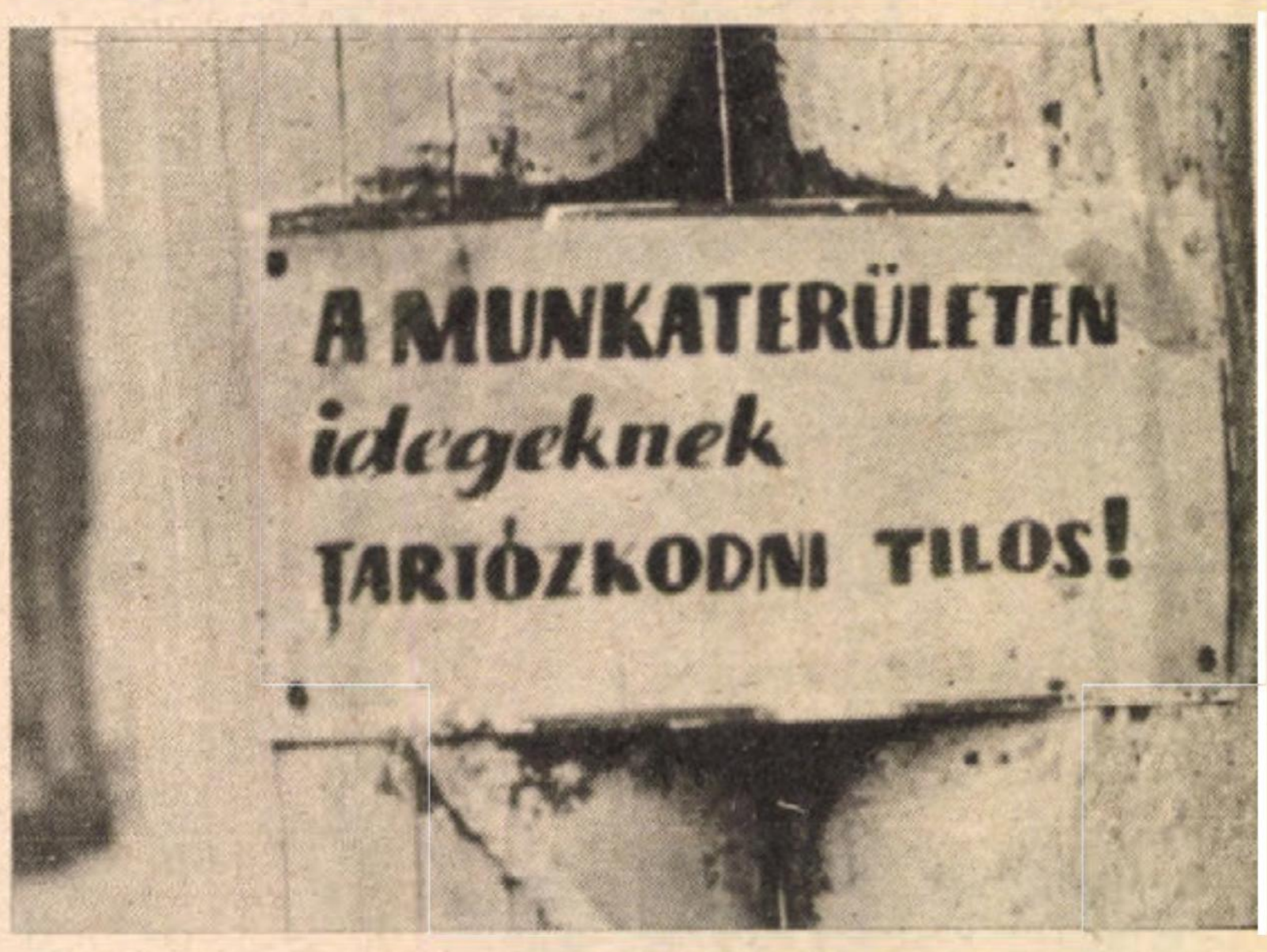

Hű, ez bizonyára nagyon idegölő munkahely lehet!

(Beküldte: Bauer Zsolt, Sopron)

A CÍMZETT VÁLASZOL

Szövetkezetünket többször bírálták a közelmúltban a Ludas olvasói. Közöljük, hogy a mulasztásokat elkövető üzletszerzőnknek még a múlt év novemberében felmondtunk, mert feladatát nem látta el megfelelően.

Dr. Szentiványi Olivér
jogtanácsos
Kondorosi Dolgozók Tsz.

Kelemen József olvasójuk panaszát megvizsgáltuk és orvosoltuk: számára az elmaradt könyvtárosi tiszteletdíjat, 400 forintot, kiutaltuk.

Községi Tanács VB.
Kunszentmiklós

A bennünket ért bírálatra válaszolva közöljük, hogy a múlt évben babérlevélből és majorannából rajtunk kívül álló okokból nem tudtuk kielégíteni a fogyasztók igényét. Mi a megrendelést időben és kellő mennyiségben feladtuk, de babérlevélből nem érkeztek meg az importszállítmányok, majorannából pedig a rossz időjárás következtében gyenge volt a hazai termés. Mindent megtettünk annak érdekében, hogy ez évben mindkét cikkből javuljon az ellátás.

COMPACK
Kereskedelmi Csomagoló V.

EGY TANKÖNYV TÉVEDÉSEI

Az általános iskolai földrajzkönyv 4. kiadásában, a 149. oldal utolsó bekezdésében, amely a borsodi medence új iparágairól szól, ez olvasható:

„...Másik hasonló új alkotásunk Tiszapalkonya (Tiszavidéki Vegyikombinát) hasonló üzemekkel. Nagy teljesítményű Erőművét román földgázzal..."

A tankönyv szerzőinek tudniok kellene:

1. A vegyimű neve: Tiszai Vegyi Kombinát, TVK.

2. Telephelye Tiszaszederkény, az ország 66. városa, új szocialista város. A TVK soha nem volt tiszapalkonyai „illetőségű".

3. Az Erőmű soha nem tartozott a TVK-hoz. Alapításától kezdve Tiszapalkonyához tartozott. Mióta közigazgatásilag hozzánk csatolták, azóta Tiszaszederkényhez. De a TVK-hoz ma sem.

A mi gyerekeink, akik mindezt tudják, nevetve és csodálkozva mutatják tankönyveiket nevelőiknek és szüleiknek. Csodálkoznak a tankönyvírók tájékozatlanságán. Mi pedig dühöngünk azon, hogy gyermekeinknek ezeket kell tanítanunk, hiszen a tanulmányi versenyeken is a tankönyvek alapján bírálnak.

Azt szeretnénk, s ez, azt hiszem, érthető is, hogy ha már külföldön ismernek minket, saját hazánk fiai is ismerjenek meg helyesen bennünket!

Dr. Alaitner Istvánné
pedagógus
Tiszaszederkény

MAI GÖRÖG FRIZ-RÉSZLET

Vasvári Anna rajza

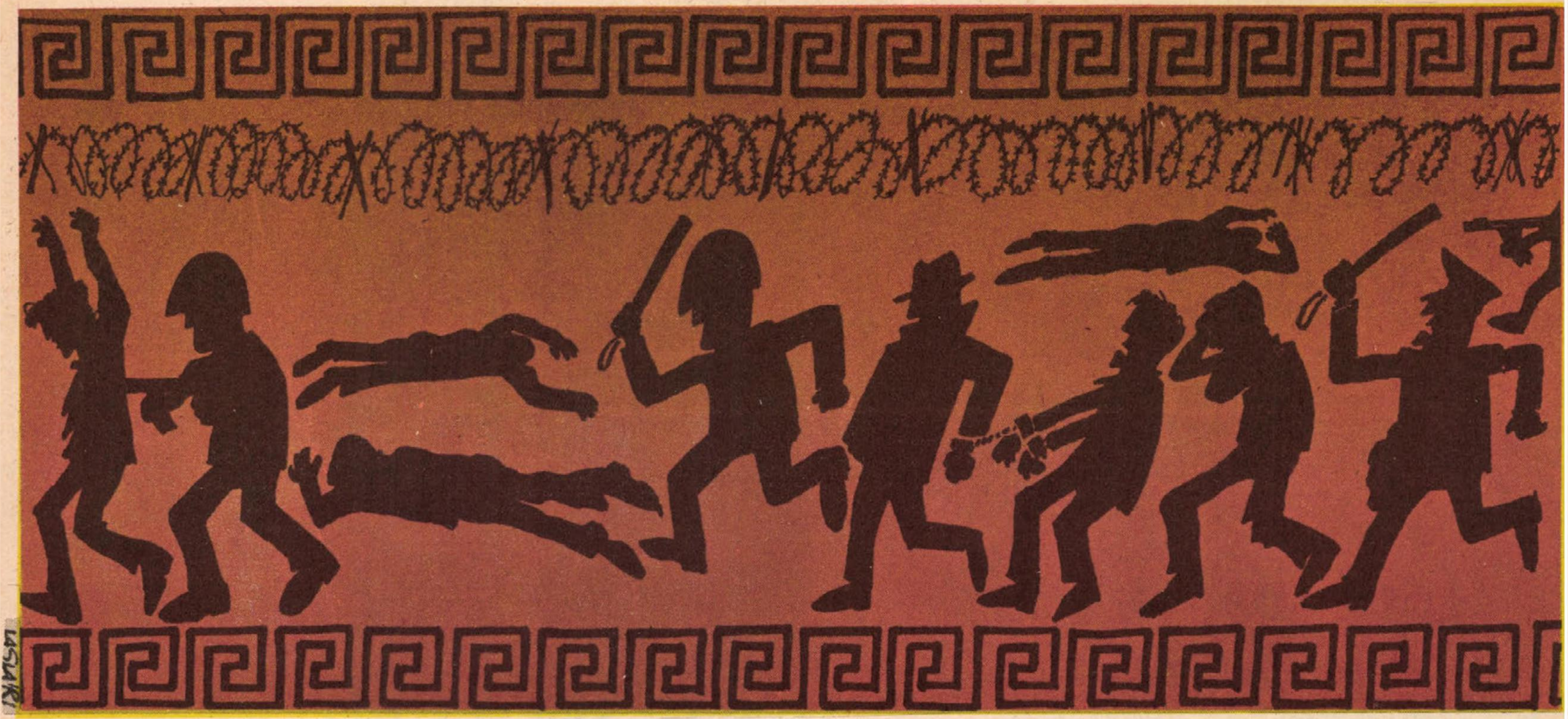

POZÍCIÓ-HARC

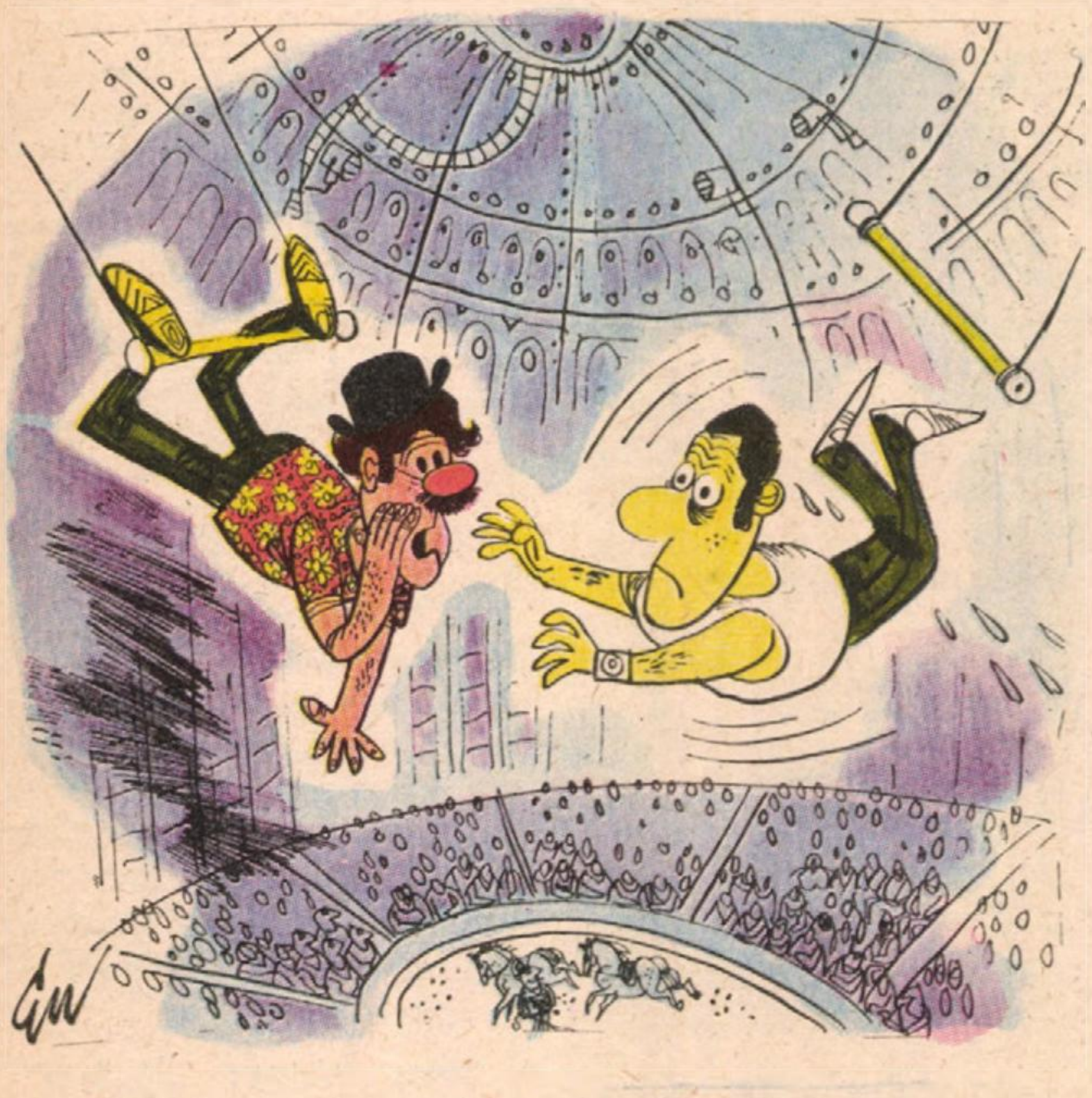

– Sajnálom, öregem, de csak egyikünknek tudnak státust biztosítani!

HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓ

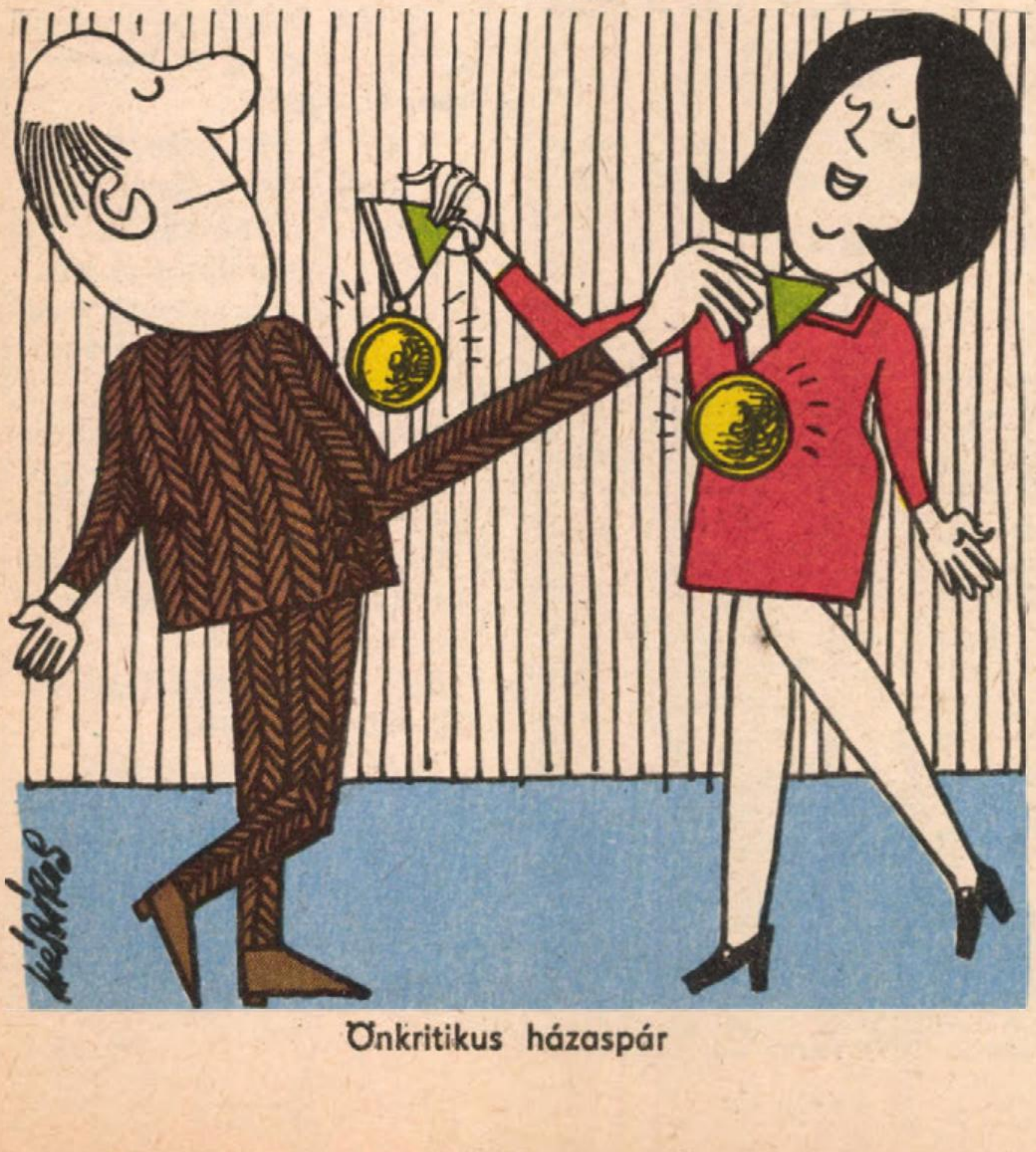

Önkritikus házaspár

KÉTFEJŰ SAS

Nagy feltűnést keltett, hogy a Ló utcai Vörös Hajnal vendéglő nevét megváltoztatták, és most Kétfejű Sas néven hirdetik a lapokban: „Jöjjön a Kétfejű Sasba! Előzékeny kiszolgálás, kellemes hangulat, szolid árak”.

Lapunk munkatársa felkereste a vendéglő üzletvezetőjét, hogy megkérdezze: miért volt szükség erre az átkeresztelésre?

— Sok támadás ért minket a névváltoztatás miatt — mondta az üzletvezető —, véleményem szerint igazságtalanul. A Kétfejű Sas vendéglőt valamikor egész Európában ismerték, Londonban éppúgy, mint Konstantinápolyban. Az osztrák—magyar monarchiában pedig fogalom volt. Aki egyszer megkóstolta a Kétfejű Sas kosztját, az mindig visszatért ide. A postakocsival utazók pedig, bármennyire siettek, megszakították útjukat, mert nemcsak a konyhánk, de a pincénk is messze földön híres volt.

— A Kétfejű Sas valóban híres vendéglő volt annak idején, de ez a név ma már semmit sem mond nekünk — jegyezte meg munkatársunk. — Nem hisszük, hogy ez az új, illetve régi név, bármilyen patinás is, vonzaná a közönséget.

— Tévedés — mondta udvariasan az üzletvezető, és fölényesen mosolygott. — Amióta Kétfejű Sas vagyunk, minden este telt házunk van. A régi kuncsaftok mind eljöttek, amikor meghallották, hogy a Vörös Hajnalból Kétfejű Sas lett. Ha nem hiszi, jöjjön el ma este és győződjék meg a saját szemével.

Lapunk munkatársa késő este ismét felkereste a vendéglőt és csodálkozva látta, hogy a helyiség valóban megtelt. Csak az üzletvezető protekciójával kapott asztalt. Amikor körülnézett a teremben, úgy érezte, mintha jelmezbálban lenne. A hófehér damaszttal terített asztaloknál biedermeier ruhába öltözött nők ültek, szakállas, jókedvűen szivarozó férfiak társaságában. Látott császár-szakállt, Kossuth Lajos-szakállt és III. Napóleon fazonú szakállt. Egy-két öregúr fekete atillát hordott és csibukozott. A sarokban egy fess, snájdig ulánus-tiszt mulatott, magányosan, nekikeseredve. A cigányprímás a Csak egy kislányt játszotta, ki tudja, hányadszor . . .

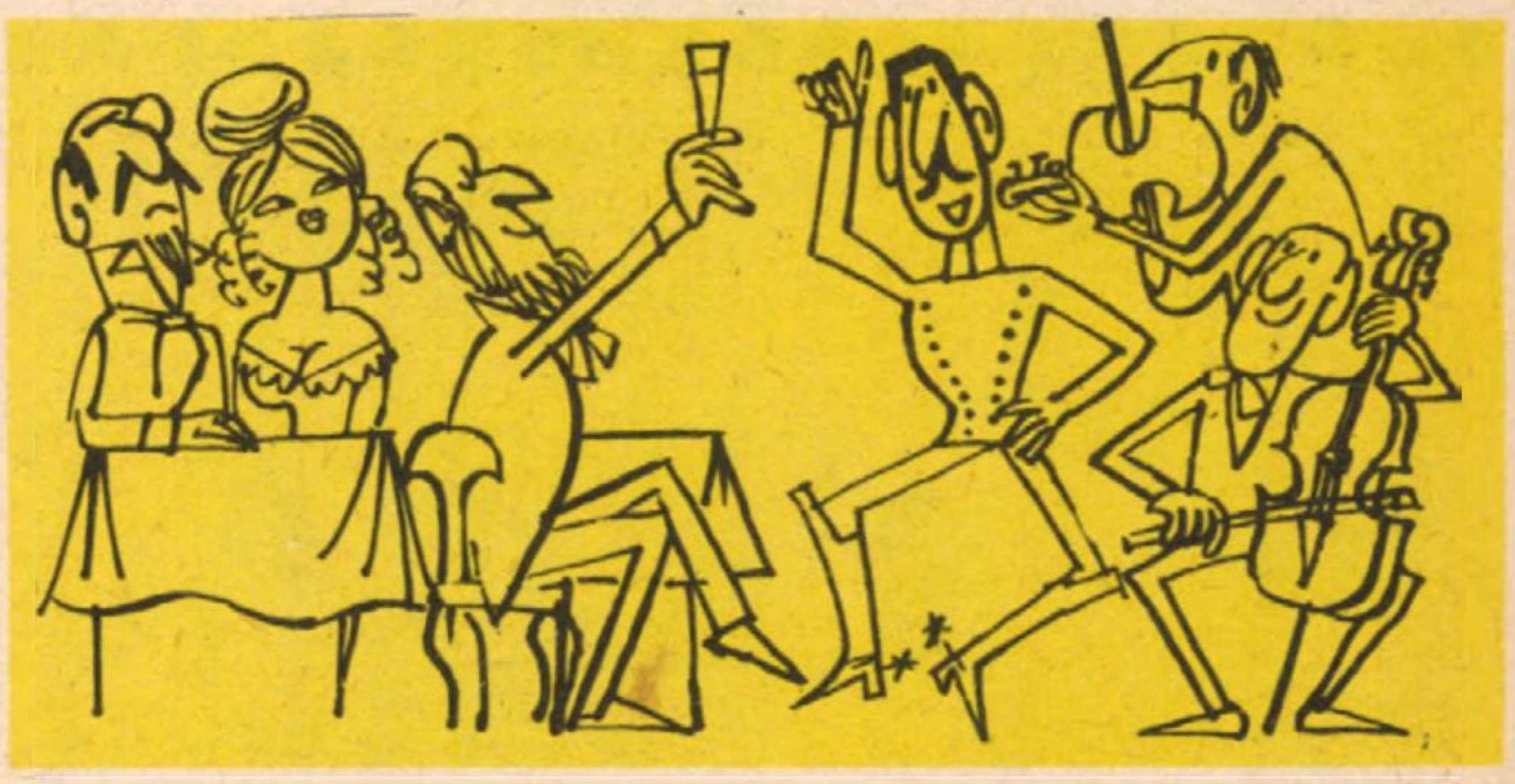

Munkatársunknak feltűnt, hogy a vendégek arca viaszsárga színű és a szemüknek — ó, azok a szemek! — nincs fénye. A közelben egy fitos orrú, loknis hajú lány pirosítót rakott az arcára és közben kacéran ránevetett lapunk riporterére, aki edzett férfinak tartotta magát, de most végigfutott hátán a hideg. „Uramisten, kik ezek?!”

A vendéglőben csak elvétve lehetett hallani magyar szót, a legtöbben németül beszéltek, bécsi dialektusban. A szomszédos asztalnál egy kövér, fekete posztóruhás férfi arról mesélt, hogy mennyiért adta el a disznait Grácban, és a társaságban levő ifjú, fehér ruhás lány, egy pofaszakállas, monoklis ficsúrral szemezett.

— Na, mit szól, szerkesztő úr? — kérdezte az üzletvezető. — A Vörös Hajnalban sose volt ennyi vendégünk . . . Arra a hírre, hogy újra Kétfejű Sas lettünk, eljöttek a régi vendégek, a régi kuncsaftok.

Tizenkét órakor valami rettenetes dolog történt. A vendégek fakulni, halványodni kezdtek, körvonalaik elmosódottakká váltak, és kísérteties, penészzöld fény árasztotta el a vendéglőt. A cigány fogvacogva hegedült, miközben a nők és a férfiak lassan eltűntek, felszívódtak a semmibe és nem maradt utánuk semmi, csak néhány megkezdett csirkecomb, egy-két hosszú női kesztyű és a hamutálcákon a füstölgő szivarok.

— Ezt az egyet nem értem — mondta suttogó hangon az üzletvezető —, éjfélkor mind egy szálig eltűnnek . . . Fizetés nélkül . . .

Lapunk munkatársa reszkető kézzel fizetett, majd sietős léptekkel — mondhatnánk úgy is, hogy futva — eltávozott a Kétfejű Sasból.

Azelőtt Vörös Hajnal.

Mikes György

AMERIKAI SZÜLŐK

(A „Berliner Zeitung" nyomán)

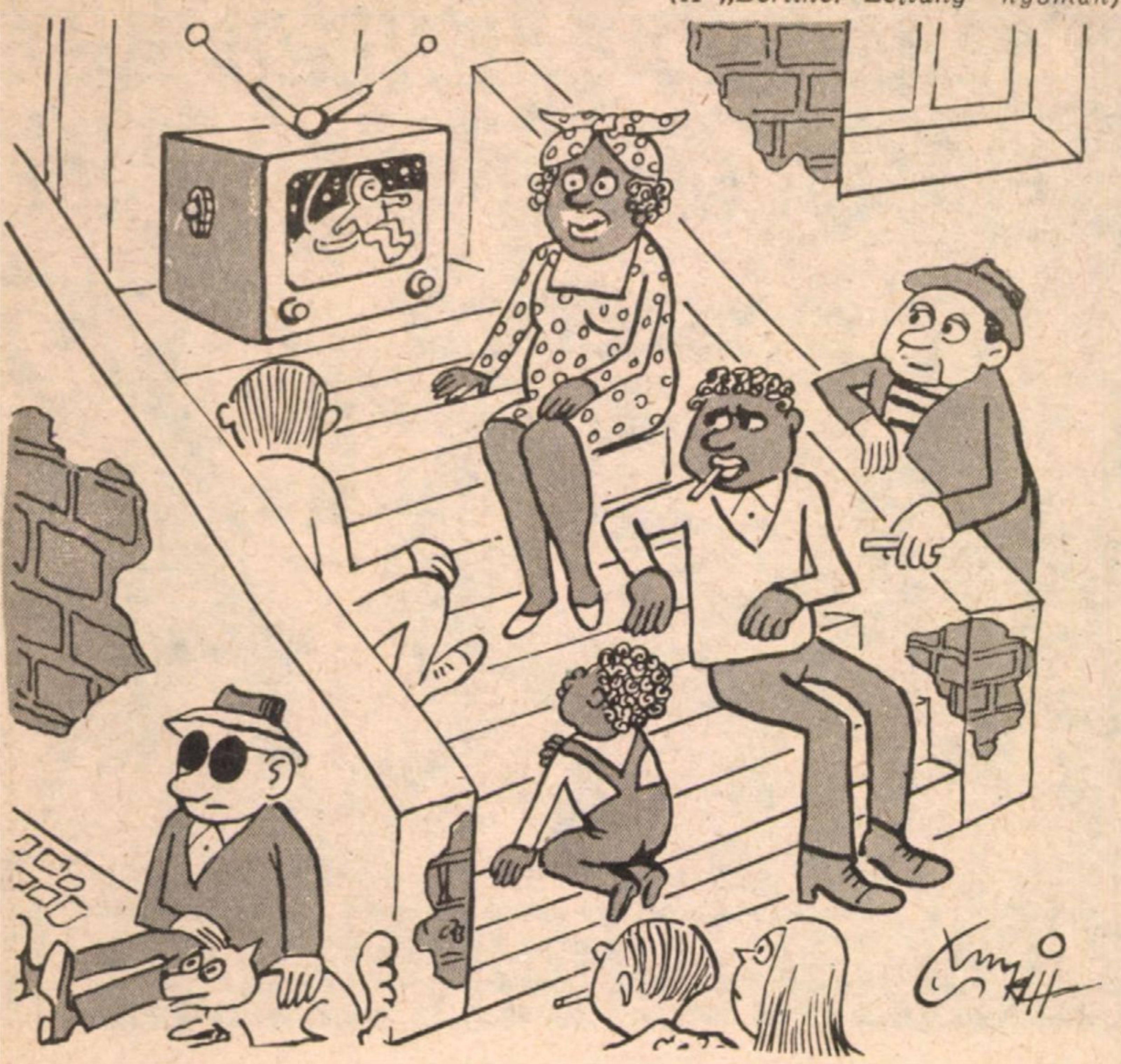

– Nem aggódnék annyira, ha Johnny fiam a Holdon lenne és nem Vietnamban . . .

A SKÓT ÖZVEGY

Skóciából érkezett ez a kis történet:

MacDouglas úr meghal. Felesége sírkövet állíttat neki. Rajta a felírás: „Nyugodj békében!"

A végrendeletben az elhunyt férj minden vagyonát az egyházra hagyja.

Az özvegy még egy sort véset a sírkőre:

„. . . Míg utánad nem jövök!"

A GÉPRABLÓ

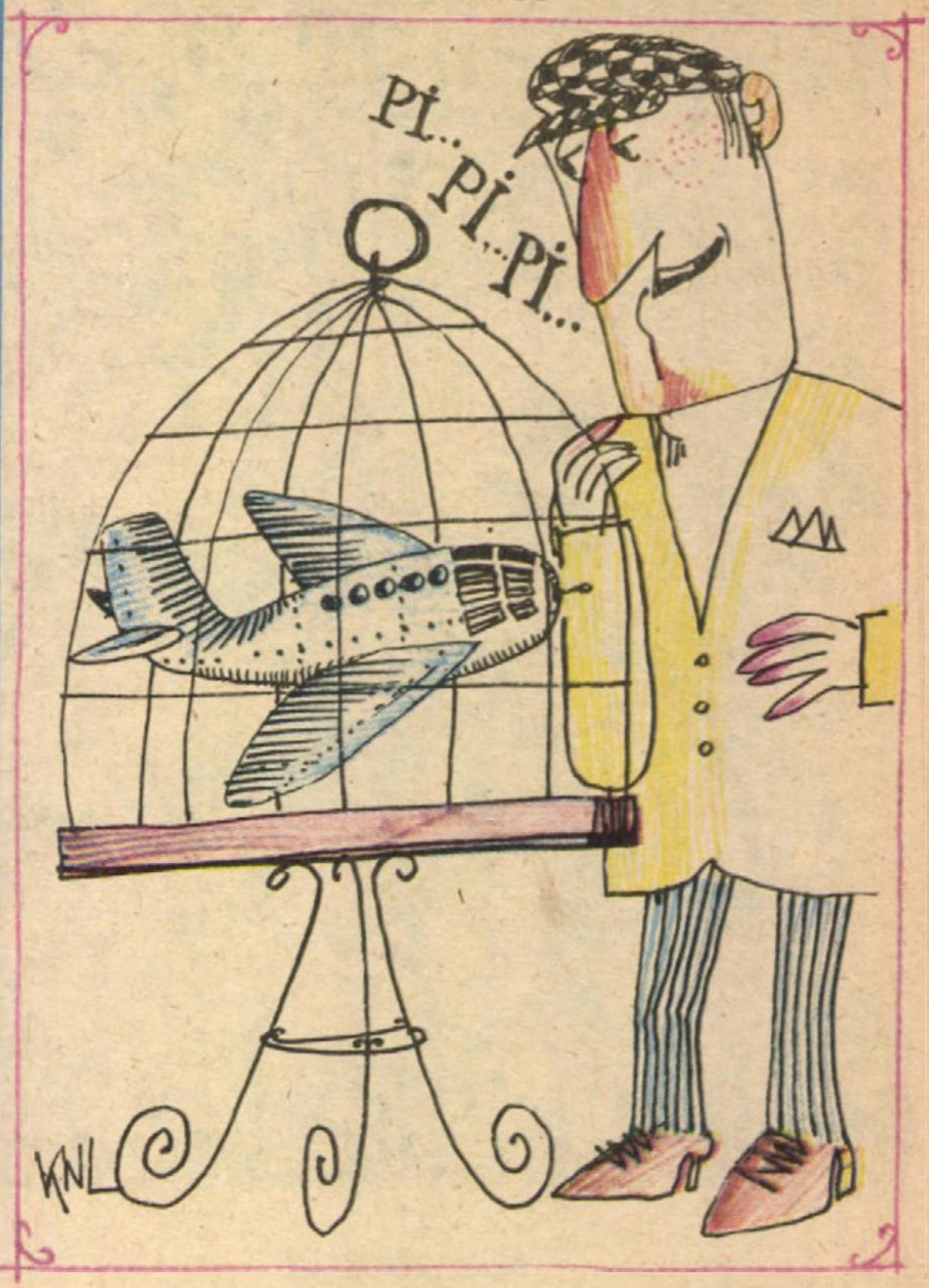

A MEGBECSÜLÉS JELE

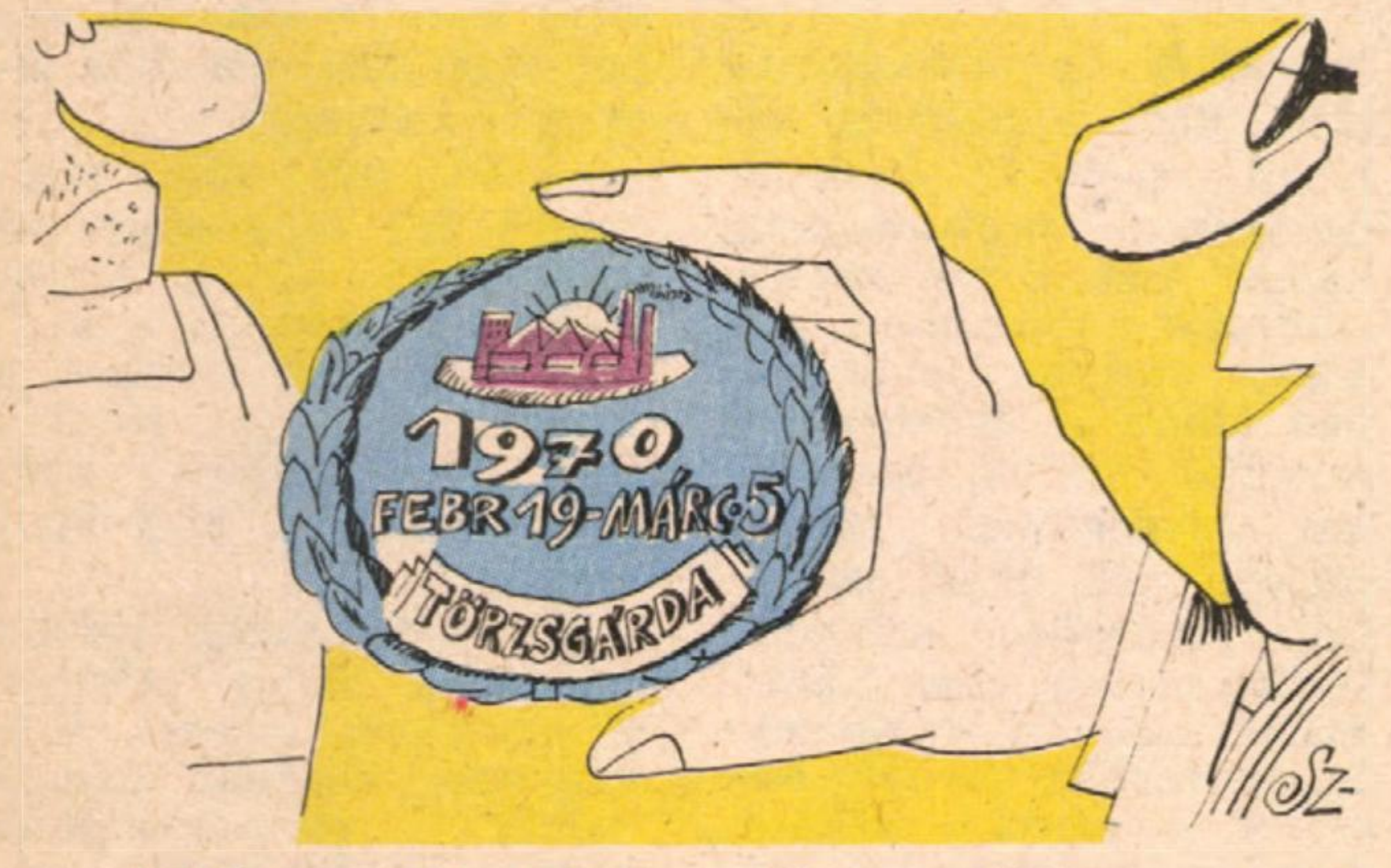

– Abból az alkalomból, hogy két hetet töltött egy munkahelyen! . . .

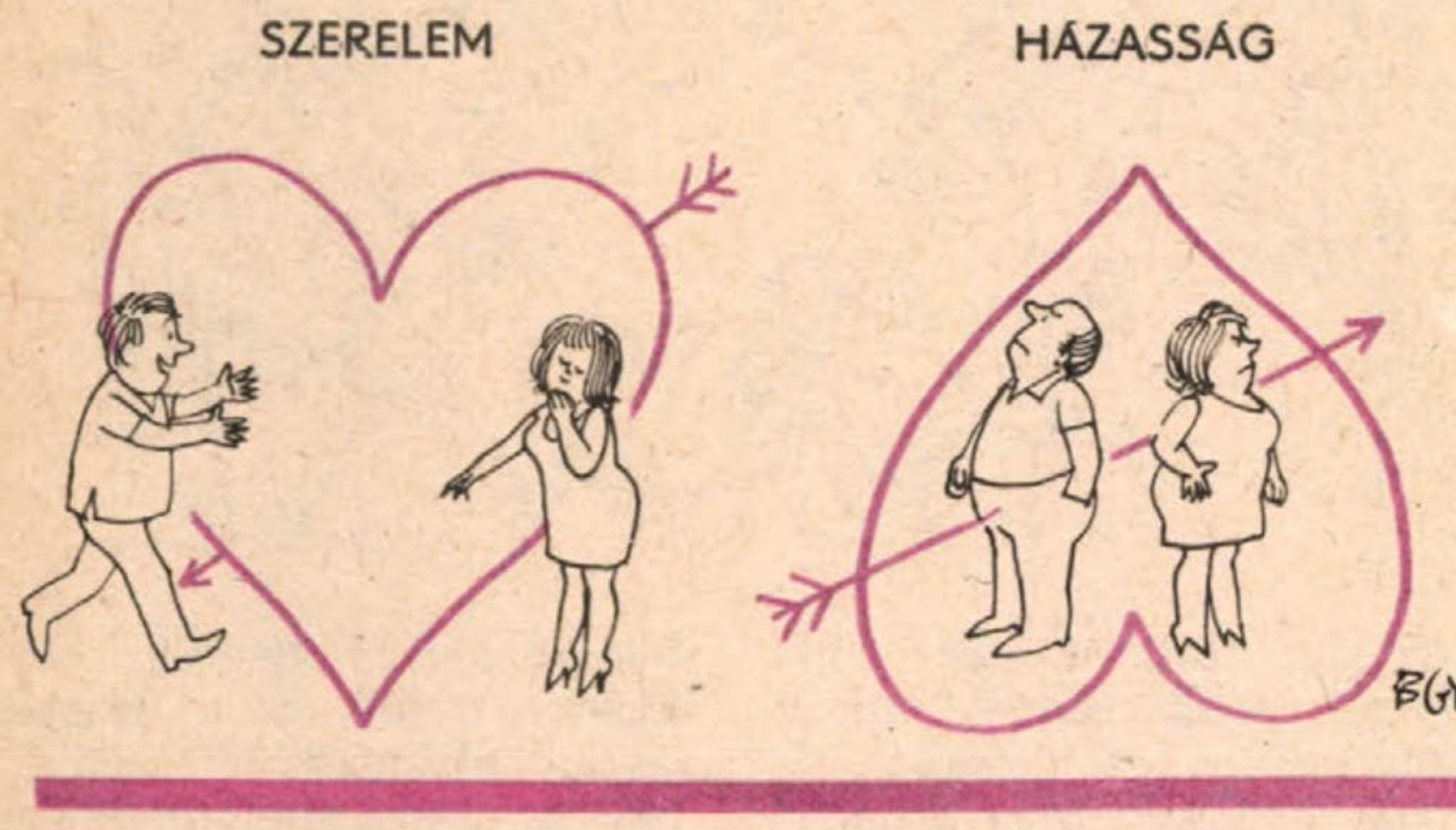

APRÓSÁGOK

Szó esett a Ludasban nemrég a „kultúr-gyufáról", amely a közönséges gyufától csupán az árában különbözik: 53 fillér egy doboz.

Ez ügyben tett nyomozásaink eredményeként kiderült, hogy a Gyufaipari Vállalat, a választék bővítése címén, nemcsak barna papírba burkolt gyufacsomagokat hoz forgalomba, hanem díszes celofánba csomagolt paklikat is, amelyekben 10 doboz van, s az egész így együtt 5 forint 30 fillérbe kerül. Nem tudom, hogy azoknak, akik nagyobb tételben veszik a gyufát, számít-e valamit, hogy papír helyett celofán a külső burok, ha igen, lelkük rajta, fizessék meg a különbözetet! Ám, az a kereskedelmi gyakorlat, hogy a csomagokat felbontva, dobozonként árusítják a gyufát, s a vevő így is kénytelen megfizetni az extra csomagolás költségét, anélkül, hogy abból a díszes celofánból egy darabkát is látna.

Ha így „bővül a választék", még megérhetjük, hogy a jövőben nemcsak celofánba, hanem sztaniolba, pergamenbe, gyöngyházberakásos mahagóni dobozba „burkolják" a gyufát.

Meg az áremelést.

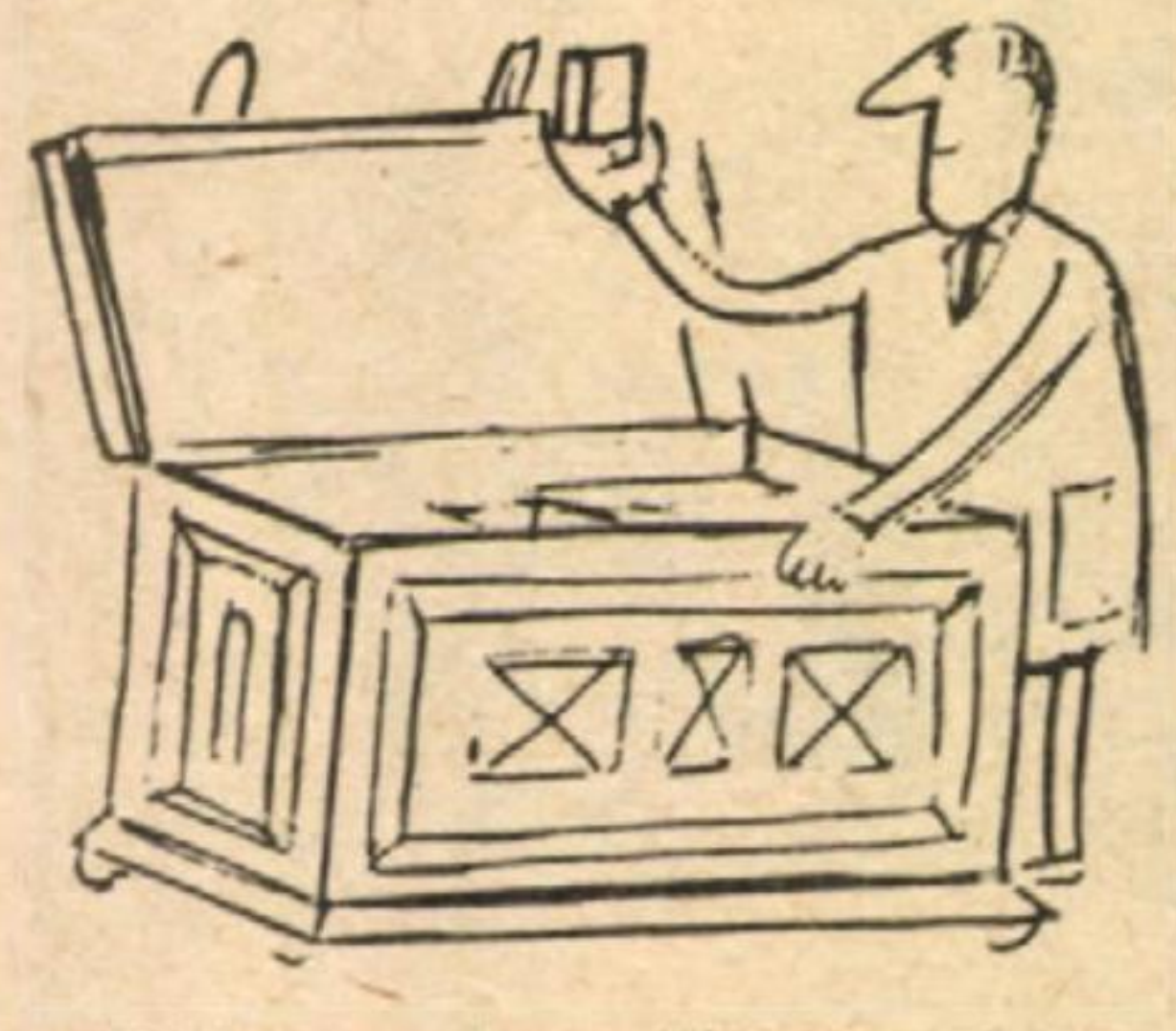

Döbbenetes tényt olvastam a Népszava egyik szombathelyi riportjában: *„. . . szállító járműve is a kerékpár a városlakóknak. Gyerekeket, háncsszatyrokat aggatnak rájuk . . ."*

És ezt a gyermekvédelmi hatóságok tűrik?!

*

Néhány önkéntes nyelvőr harcba indult annak érdekében, hogy ne nevezzük metrónak a földalattit, mert a metró nem magyar szó és nem is azt jelenti . . . Mindez igaz, mégis, amikor azt hallom, hogy metró, egyből és kizárólag a földalatti vasútra gondolok, és így van ezzel az összes ismerősöm, akit erről megkérdeztem.

Ugyanakkor, ha azt hallom, hogy az új ötéves tervben Budapesten és Tolnán *fonalterjedelmesítő* üzem épül, tanácstalanul nézek magam elé, csak úgy, mint megkérdezett ismerőseim. Látszatra pedig magyar szó — bár olyan igét, hogy terjedelmesít, az Értelmező Szótár sem tart nyilván —, mégsem értem.

Nem kellene az ilyen, nem kivonatos *szókincsterjedelmesítéstől* jobban óvni, őrizni nyelvünket?

*

Pajzán dolgokra bukkan lépten-nyomon az ember a honi sajtóban.

A Nők Lapja például arra biztatta olvasóit, hogy rendszeresen tornázzanak, és hogy *„a gyakorlatokat lehetőleg nyitott ablaknál, meztelen felsőtesttel"* végezzék . . .

(Ehhez csak annyit, zárójelben, hogy mi, férfiak, nagy örömmel vennénk, ha a közelünkben lakó nők közül sokan megfogadnák a tanácsot.)

Egy apróhirdetésben pedig ezt olvastam:

„Női fodrászsegédet, aki férfibe is tud dolgozni, lányt, azonnal felveszek."

Ilyenkor mondják, ugye, hogy huncut, aki rosszra gondol?

R. B.

JUCIKA és a divat

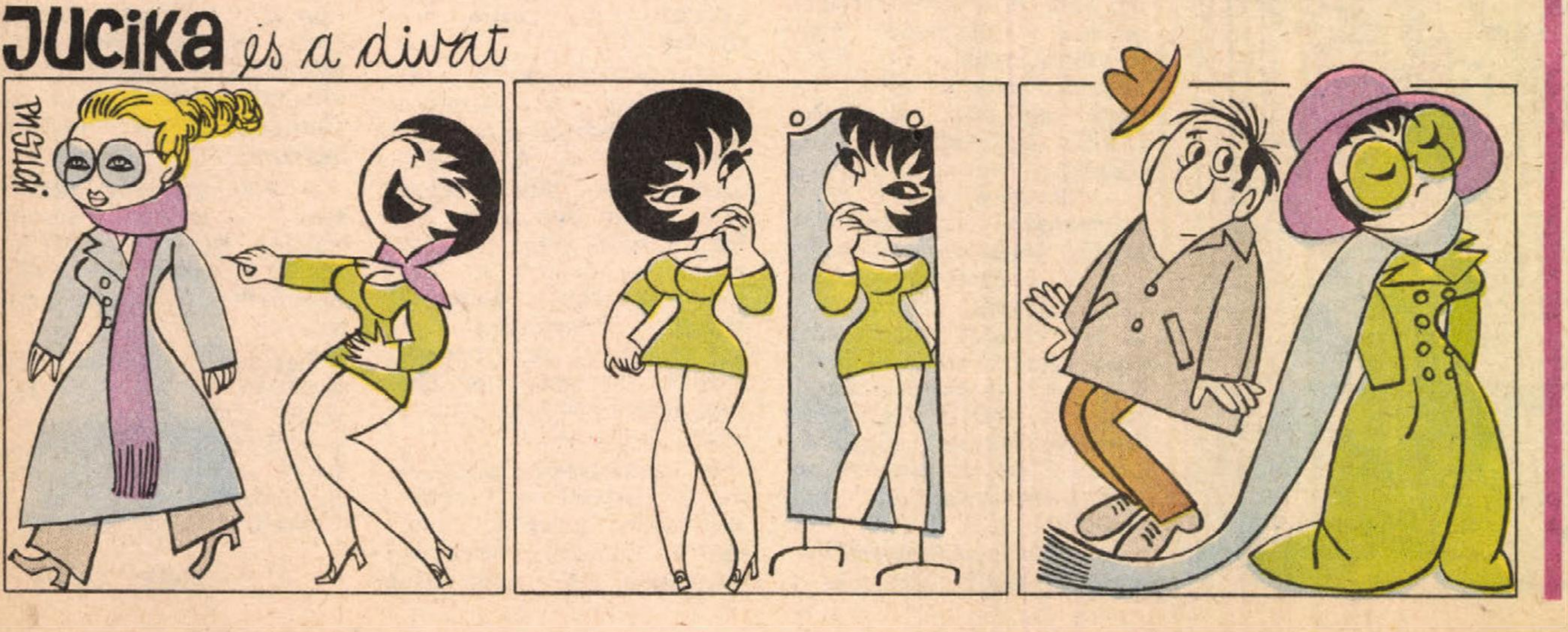

A KIS EMBER

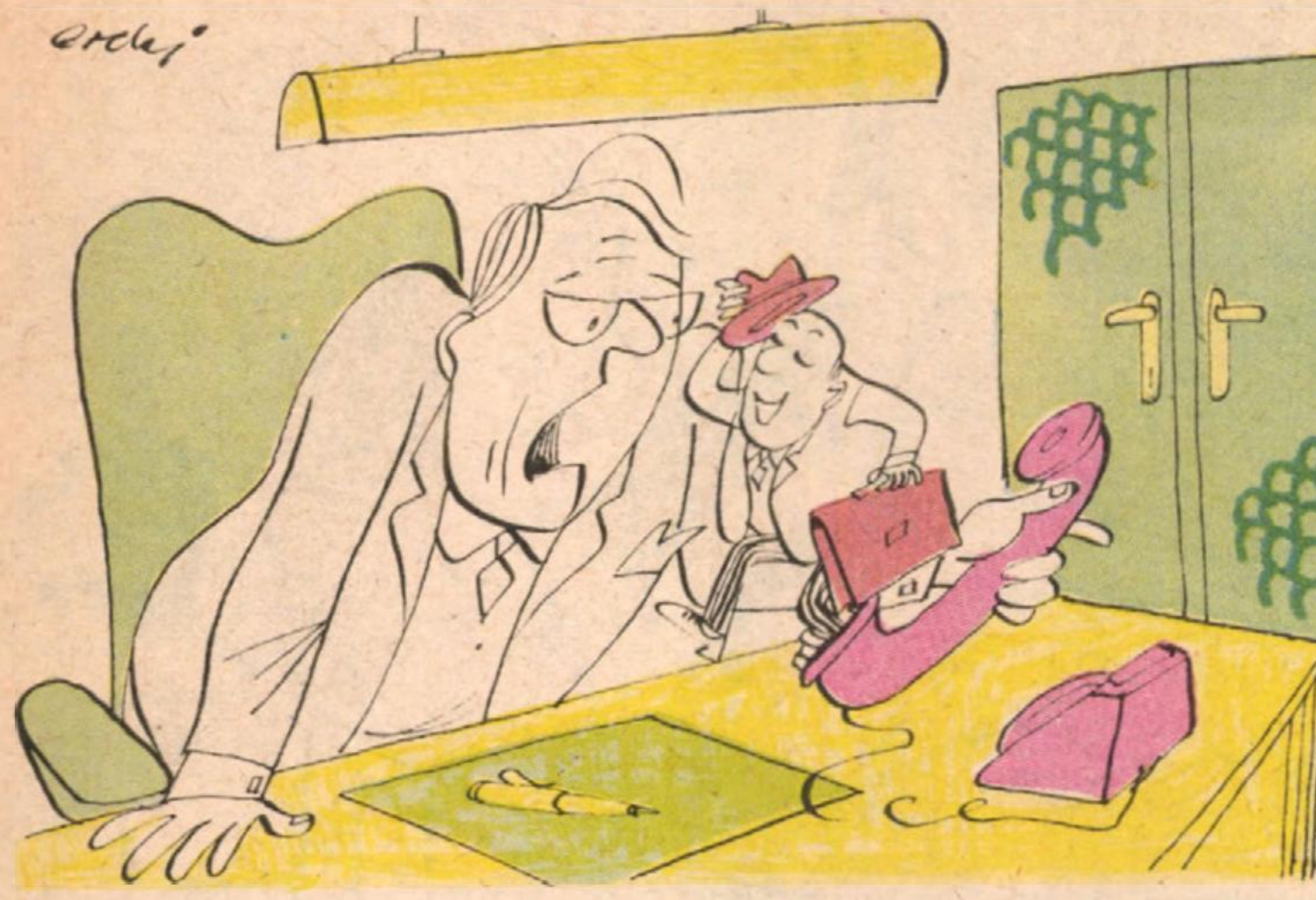

– Bocsánat, hogy a közvetlen vonalát vettem igénybe . . . !

KOPRODUKCIÓS FILM

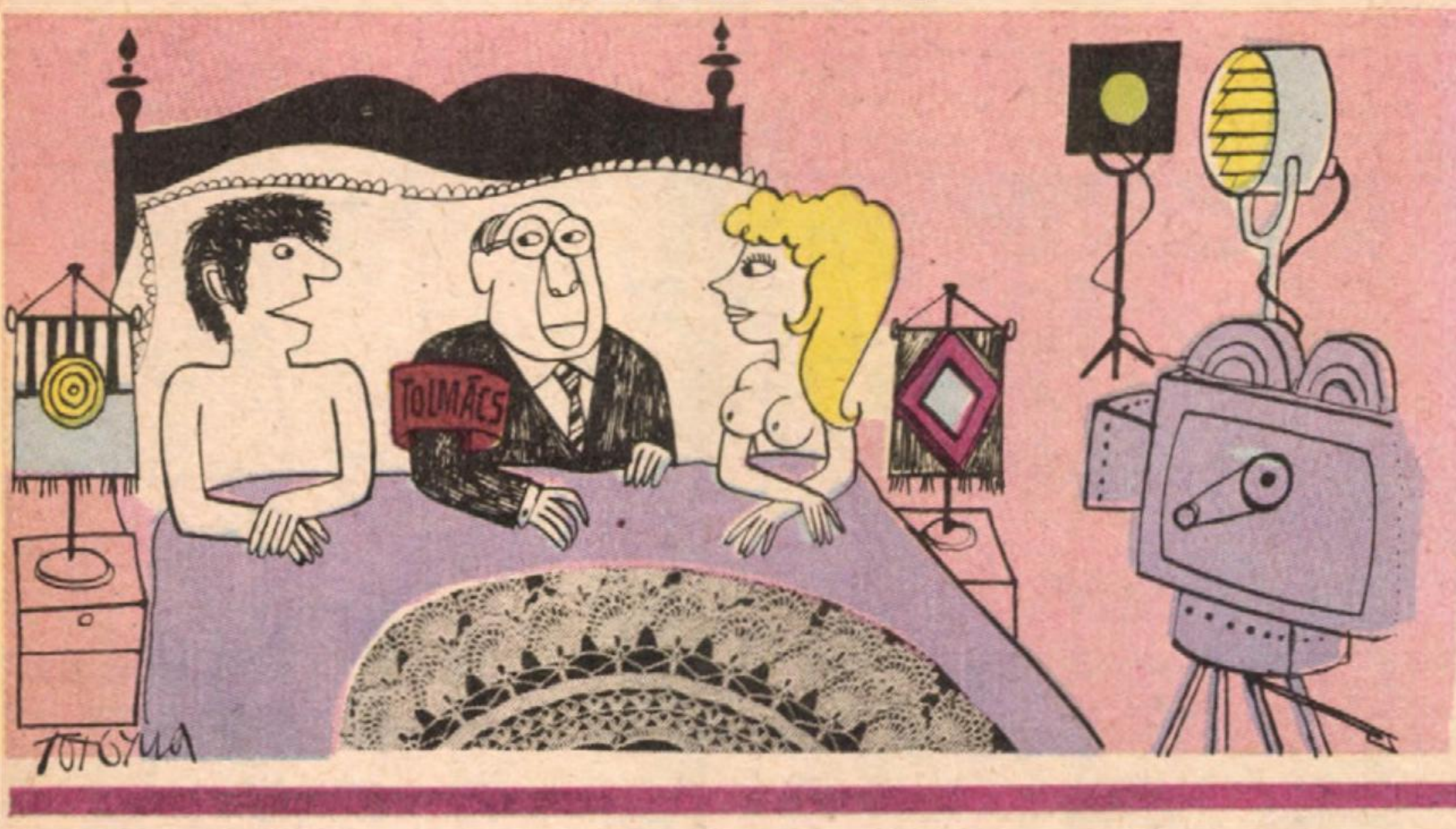

AZ ELNÖK MADÁRHÁZA

Tót Gyula rajza

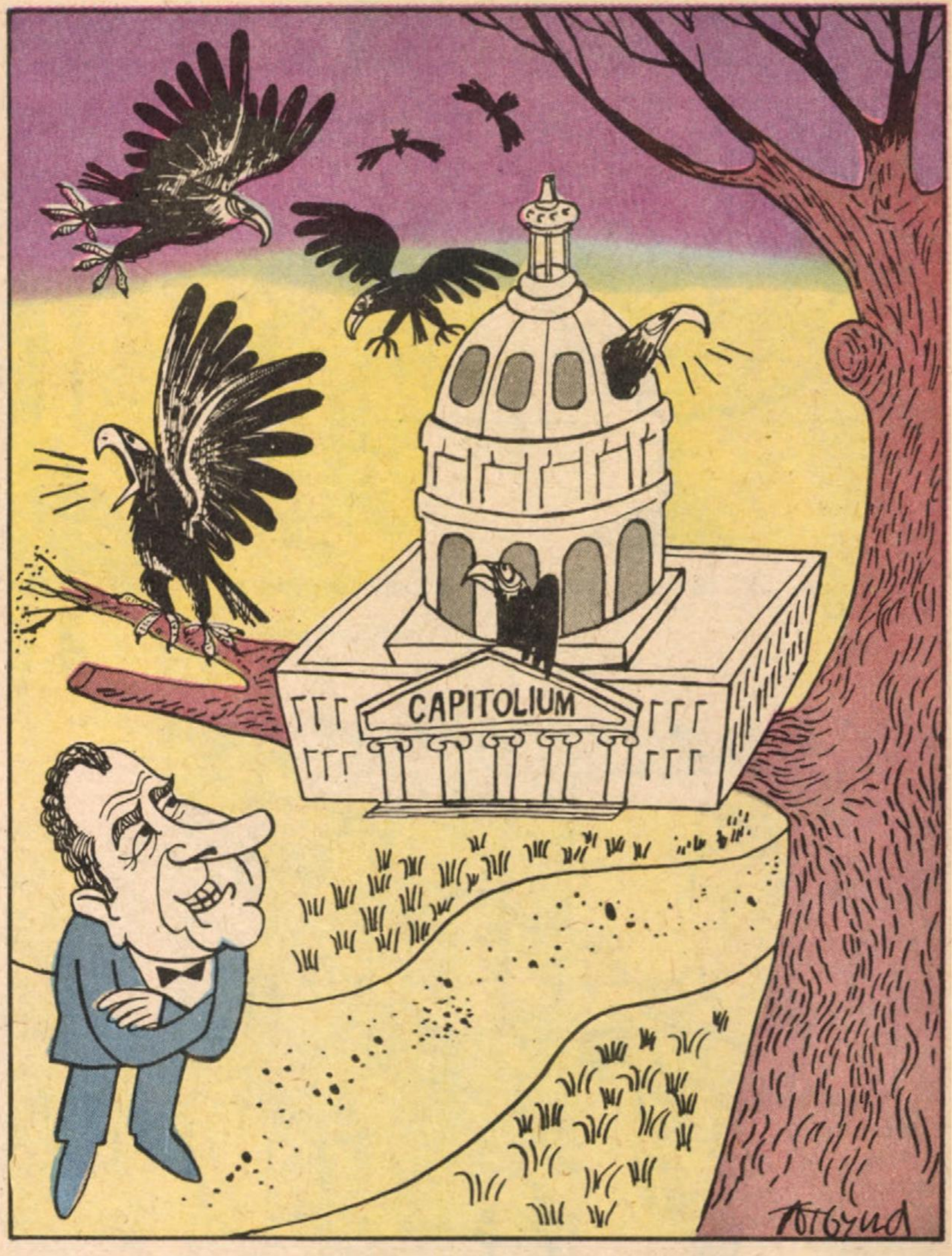

– Gyertek, gyertek, héjácskáim . . .

VÁLLALATI DIVATBEMUTATÓ

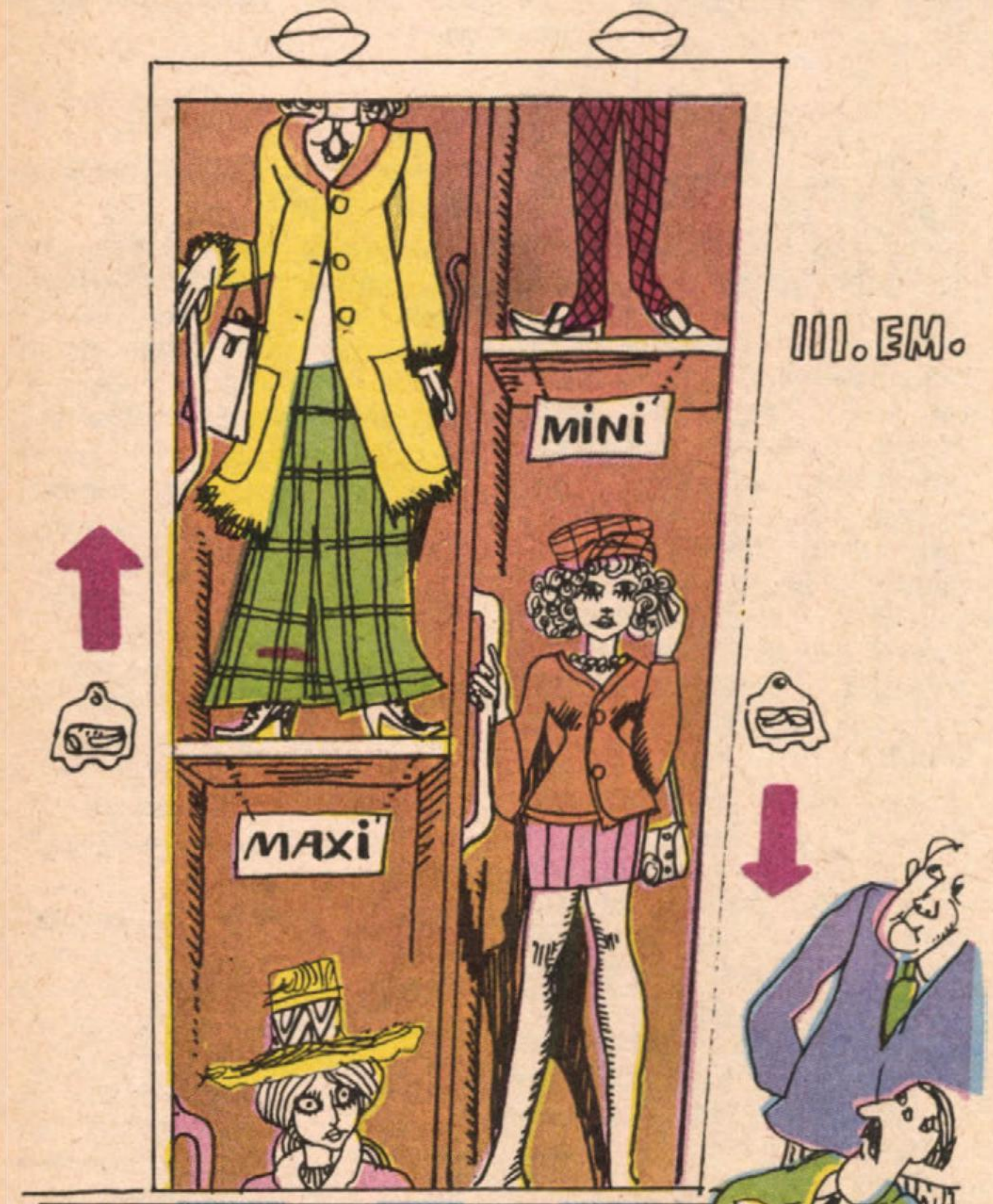

Ketten beszélnek

①

— Olvastad, Ernő?

— Mit, angyalkám?

— Hogy milyen szép ünnepséget rendeztek Cegléden ennek az aranylakodalmas öreg házaspárnak? Ajándékok, szónoklatok, riporterek, meg minden. Csak azt nem értem, hogy miért.

— Már megbocsáss, angyalkám, de ötven évig boldog házasságban élni . . .

— Jó dolog, nem mondom. De nem kunszt. Sokkal nagyobb kunszt egy rossz házasságban három évet eltölteni.

— Szóval, irigy vagy, angyalkám, amiért nem minket ünnepelnek.

— Nem is tagadom. Mert te ugyebár — mint tudjuk — önző, lusta és unalmas ember vagy és távolról sem lángész. A természeted sem valami leányálom, mert folyton civakodol valamiért és a jövedelmed — nna, hagyjuk. És én élek veled három éve, anélkül, hogy elismerést kapnék bárkitől is. Legalább a kerületi tanácstól felköszöntene valaki . . .

— Várd ki az ötven évet, angyalkám. Akkor majd lesz riport, ünnepség, anyakönyvvezető, könnyes beszédek . . .

— Hát mit gondolsz, mért húzom az igát, ha nem ezért?

②

— Hallottam a történetét, Albert bácsi. Fogadja részvétem.

— Köszönöm. Hát mit szól hozzá, milyenek a nők?

— „Csalfa mindahány”. Nem hiába éneklik az operettben is . . .

— Folyton azon tűnődöm, hol hibáztam el . . .

— Nem lett volna szabad egy negyven évvel fiatalabb lányt nőül vennie. Nincsenek barátai, akik óvták ettől?

— De. Sokan figyelmeztettek. De én azt gondoltam, hogy ha öt boldog évem lesz, az is szép. Inkább az volt a baj, hogy a fényképészhez nem gyalogosan mentünk a házasságkötő teremből . . .

— Ez volt a baj? Mért lett volna ez baj?

— Úgy látom, nem ismeri a részleteket.

— Csak annyit tudok, hogy otthagyta az asszonyka.

— Igen. Megvolt az esküvő, fogadtuk a gratulációkat és akkor elindult a menet, kifelé. Már ott várt a felvirágzott taxi a ház előtt, idejében gondoskodtam róla. Beültünk, és utasítottam a sofőrt, hogy hajtson a fényszövhöz.

— Érthető.

— A sofőr fiatal, jóképű fickó volt. Azonnal észrevettem, hogy tetszik a feleségemnek. De ekkor még semmire sem gondoltam. Ellenben menet közben egyszer csak látom, hogy a fickónak is tetszik a feleségem.

— Ezt honnan vette észre?

— Szemeztek egymással a tükörből. Tessék csak elképzelni, ott ülök az asszonyka mellett sötét ünneplő ruhában, a gomblyukamban fehér szegfű, boldogan. És a feleségem szemez a sofőrrel.

— Nem mondom, eléggé kínos. És aztán?

— Megérkezünk a fényszöv elé s akkor az imádott Mártuskám azt mondja, hogy menjek a fényképészhez egyedül, ő tovább megy a kocsival. Mert beleszeretett a fiatal sofőrbe.

— És mit mondott erre maga, Albert bácsi?

— Mit mondhattam volna? Kiszálltam.

— Képzelem, milyen hangulatban . . .

— Nézze csak . . . Nem volt valami jókedvem, az igaz. De azért letörve sem voltam túlságosan. Arra gondoltam, hogy legalább volt egy boldog félórám . . . De egyvalami nagyon bosszantott, nem tagadom.

— Éspedig?

— Hogy a házasságkötő teremtől a fényszövig nekem kellett fizetnem a taxit. De megemlegeti az a sofőr! Egy fillér borravalót sem adtam.

(t.)

PAX KÖZBESZÓL

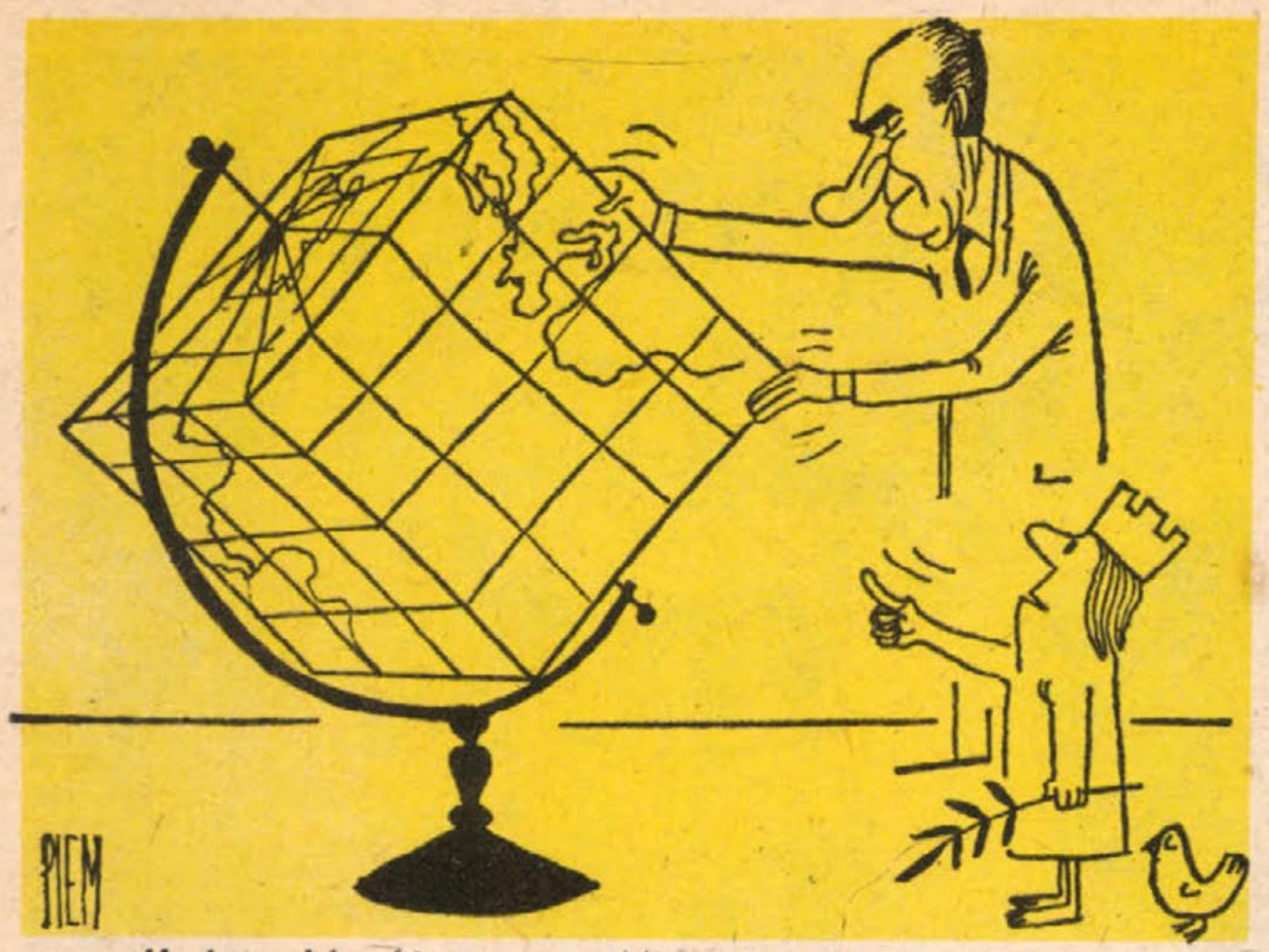

– Kedves Mr. Nixon, a világ nem olyan, ahogyan ön elképzeli!

(A párizsi Figaróból)

SÜRGŐS TELEFON

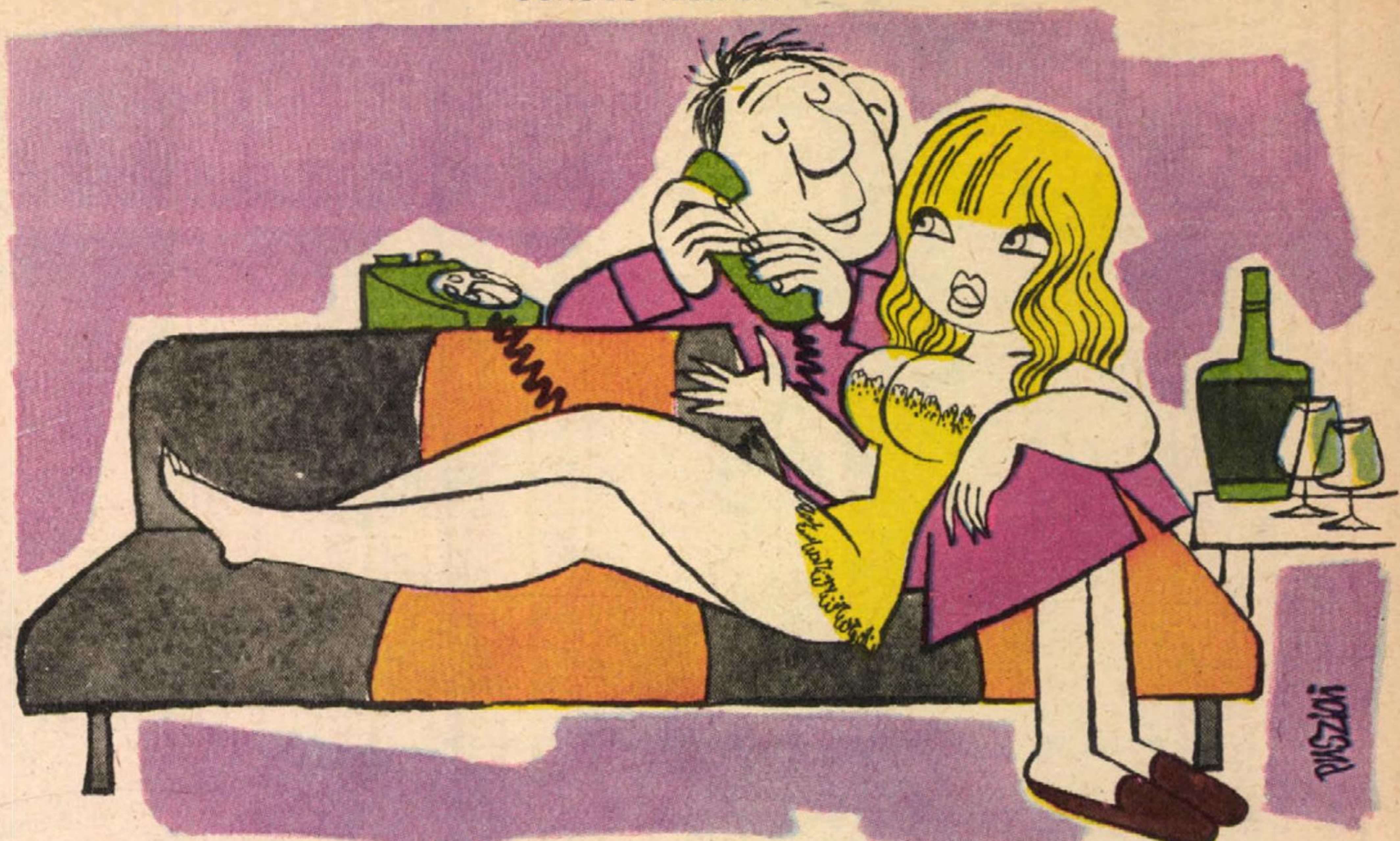

– Azt hiszed, nélküled nem megy a gyár?
– Én tudom, hogy nélkülem is megy, de félek, hogy rájönnek.

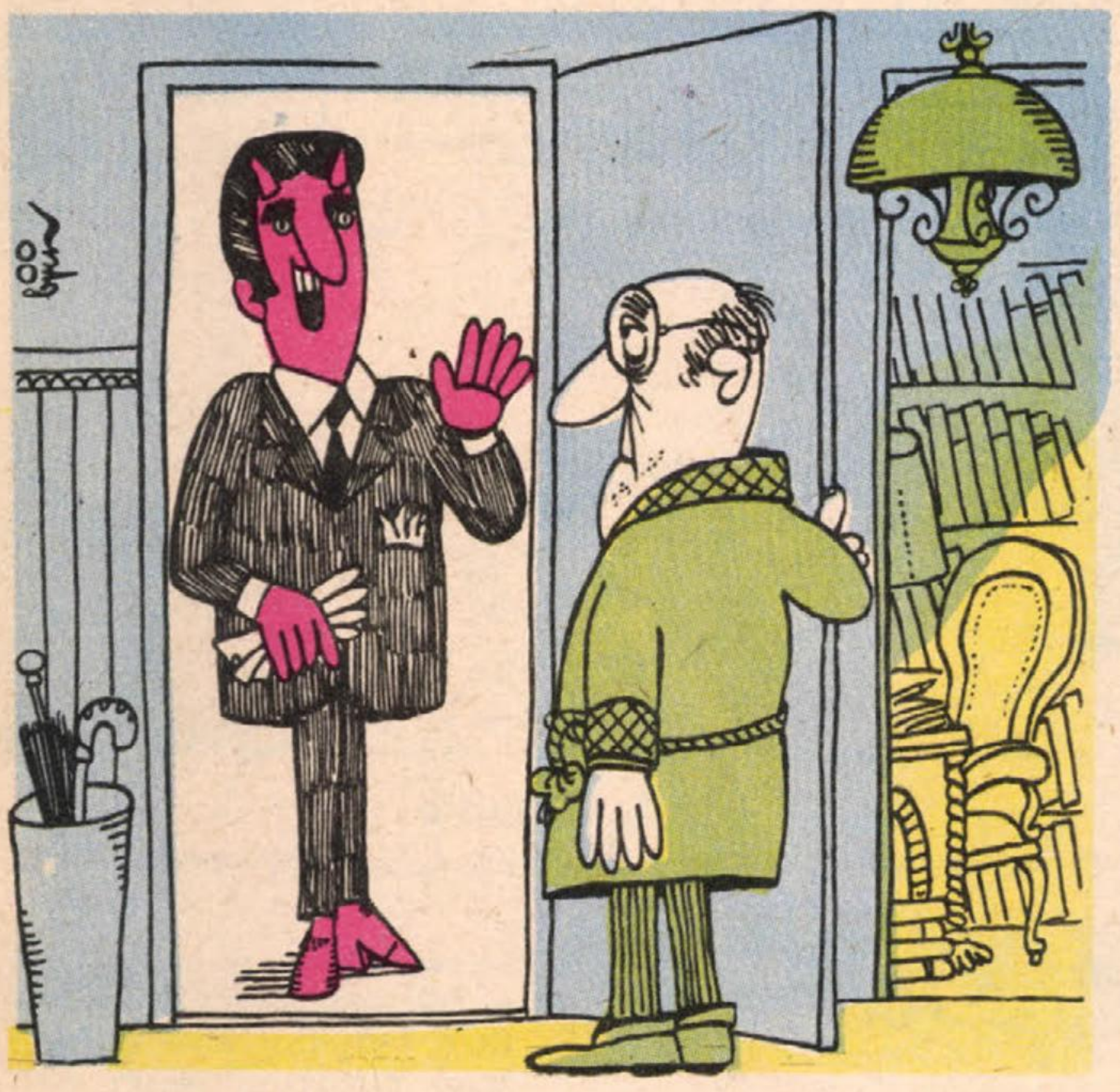

A HÁZALÓ

– Mindenféle lelket veszek!

FEJLŐDÉS

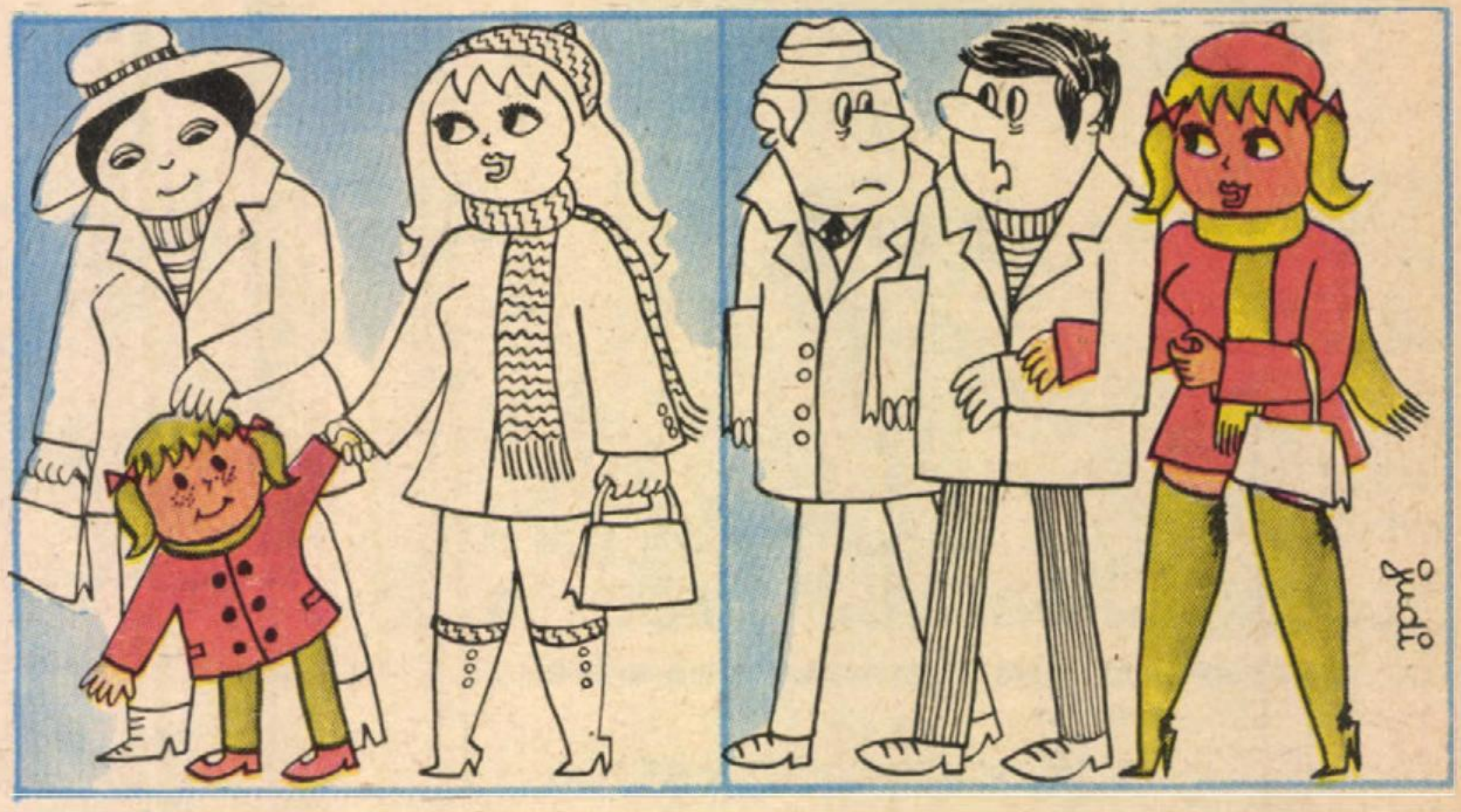

– Beszélni még nem tud, de már mindent megért...

– Csak beszél, beszél, de nem ért meg semmit...

HUMORÜGYBEN SULYOK MÁRIÁNÁL

Kérésemre, hogy beszéljen a humorról, elmosolyodik, és azt mondja: Kérem... kérem... kérem...

Fél percig sem tartott, amíg ezt a három „kérem”-et a pontok jelezte kis szünetekkel mondta, de ez az alig harminc másodperc alatt a következőket adta tudtomra:

Az első „kérem” röviden pattant, utána határozottan pontot tett és aztán a szemem közé nézett. Megértettem, mert úgy „játszotta el”, hogy meg kellett értenem, tiltakozik: Kérem, csaknem lehetetlent kíván.

A második „kérem”-et elnyújtotta, kicsit félrebillentette a fejét, és végigsepert arcomon a mosolya, finoman gúnyos volt: Kérem, hogy maga milyen naiv ember!

Ám látva megdöbbenésemet, sietve rámondta a harmadik „kérem”-et, kis bólintással, nyugtató mosolygással: Kérem, megadom magam, nagyon fogok igyekezni.

És valóban, nagyon igyekszik, egymás után idézi alakításait tragédiákból és komédiákból árnyalatnyi hangváltásokkal, villanásnyi arcjátékokkal. Nem véletlen, hogy tíz évig a beszédtechnika tanára volt, szabatosan magyaráz, értem is pontosan, csak épp jegyezni nem tudom, mert ehhez bizony magnetofon kellene, még inkább televíziós kamera.

— Bocsásson meg! — szakítom félbe élvezetes előadását, s az üres jegyzetlapra mutatok. Nagy együttérzéssel sóhajt, ettől megbátorodom. — Maga híres arról, hogy nagyon alaposan kielemzi a szerepét, tudatosan alakít.

— Hát igen, szeretem tudni, ki az, akibe „belébújok”.

— És a humort, ha vígjátékról van szó, azt hogy építi föl, hogy adagolja?

— Én nem építek és nem adagolok, én megismerkedem a szerepemmel, és igyekszem azonosulni vele. Ha ez a próbák során sikerült, a többi már megy magától.

— No és azok a saját os sulyoki fintorok, komikus hangszínek, amelyekkel megnevettet bennünket?

— A színész a sminket fölrakja minden este, de nem így a figura különböző tulajdonságait. Azok itt vannak belül, hiszen — mondom — én ő vagyok, amint a színpadra léptem. Ezért nem tartom én bravúrosnak a híres rögtönzéseket. Mostanában például gyakran eszembe jut a felszabadulás utáni első szerepem. Várkonyi Zoltán Művész Színházában (a mai Thália helyén. — A Szerk.) Cocteau Rettenetes szülők című darabjában én voltam a rettenetes anya. Az egyik jelenetben a nővéremmel beszélek, de a beszélgetésünket hirtelen abba kell hagynunk, mert benyit a férjem. Egy alkalommal azonban nem nyitott be a rettenetes apa, Uray Tivadar. Szövegünk pedig nem volt tovább. Megismétlem az utolsó mondatot, telnek az irdatlan hosszú másodpercek. Egyszerre csak fölállok, s így szólok: „Nem értem, hol lehet a férjem?” és kimentem az ajtón, hogy szóljak az ügyelőnek. Azután visszamentem a színpadra és megnyugtattam a partneremet: „Mindjárt jön.” Természetesen a közönség szentül meg volt győződve, hogy ez benne van a darabban. Abban a pillanatban én is.

— És Uray?

— Ő közben privát melegedett. Ugyanis a színházban nem volt fűtés, s egy távoli öltözőben talált egy rezsót. Ott akadtak rá. Rohant a színpadra, lihegve lépett a szobába, de ott már nem ő lihegett, hanem a rettenetes apa.

— Vagyis a jó színész mindent el tud hitetni a közönséggel?

— Amíg a szerepén belül marad, majdnem mindent. Ez a feladata. Majdnem azt mondtam: ez a kutya kötelessége. Olykor túl jól sikerül teljesíteni a kötelességünket. Hadd mondjak erre egy példát:

Arca hirtelen elváltozik, más tartással ül szemközt velem a fotelban, pontosan olyan, mint a televízióban a tolókocsiban ülő, magatehetetlen, kétségbeesetten telefonáló öregasszony. Ő talán nem is tud az „alakításról”, hiszen a hangja változatlanul beszélgető.

— A „Téves kapcsolás” című krimit először a rádióban játszottam. Aznap este, amikor adták, reszketve nyitott ajtót a házvezetőnőm. Kérdezem: mi baja? „Tetszik tudni — válaszolja —, mégiscsak jó, hogy bérházban lakunk és nem valami magányos villában.” Napokig félt szegénykém.

— Most látom, hogy a humorról alig beszéltünk.

— No, ha akar valami humorosat hallani, mondhatok éppenséggel: én is féltem esténként. Hetekig...

Sólyom László

IFJÚ HÁZASOK

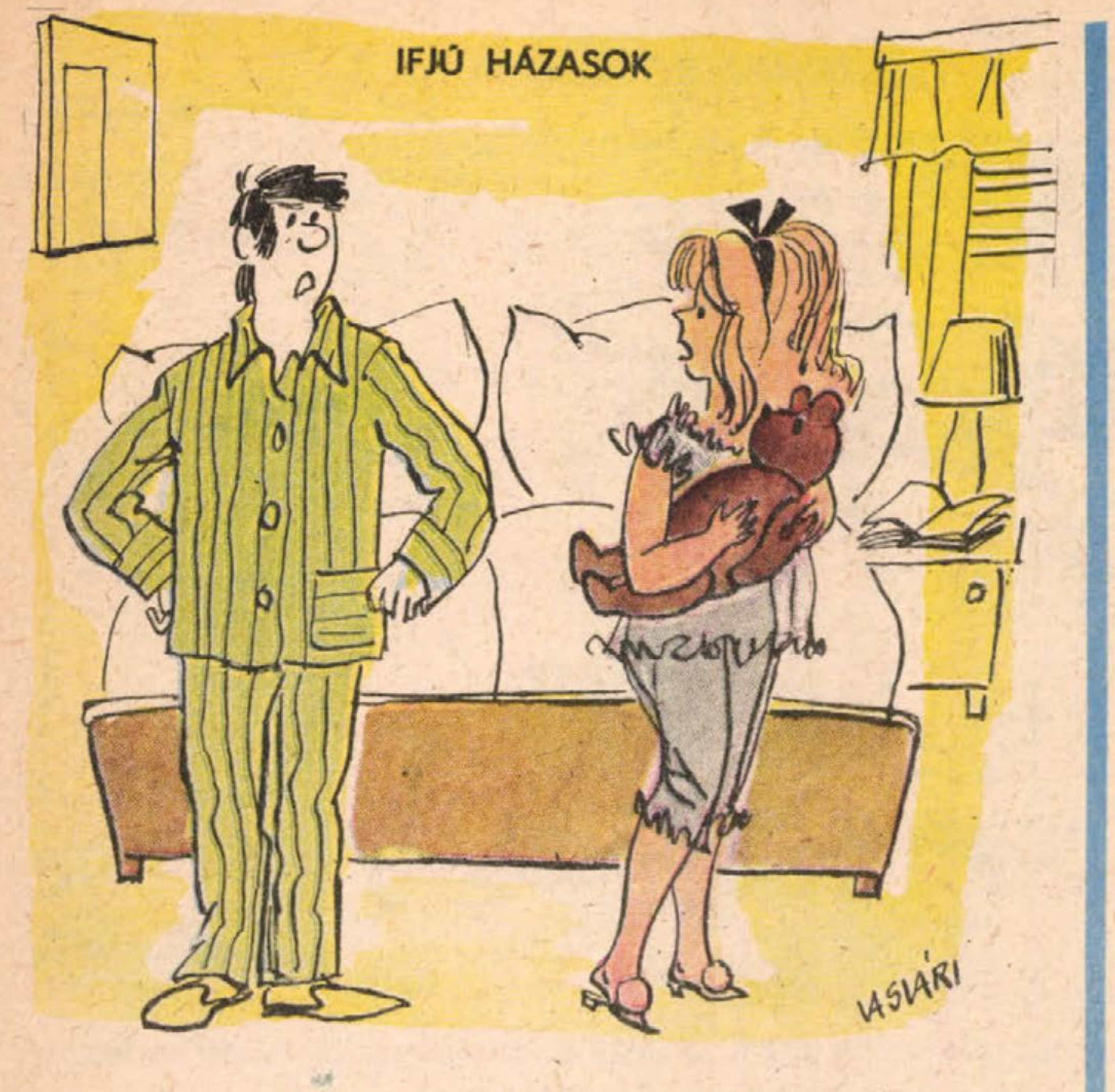

– Csak a Macival tudok elaludni!

KIÉPÍTIK A SAFEGUARD RAKÉTARENDSZERT

Dallos Jenő rajza

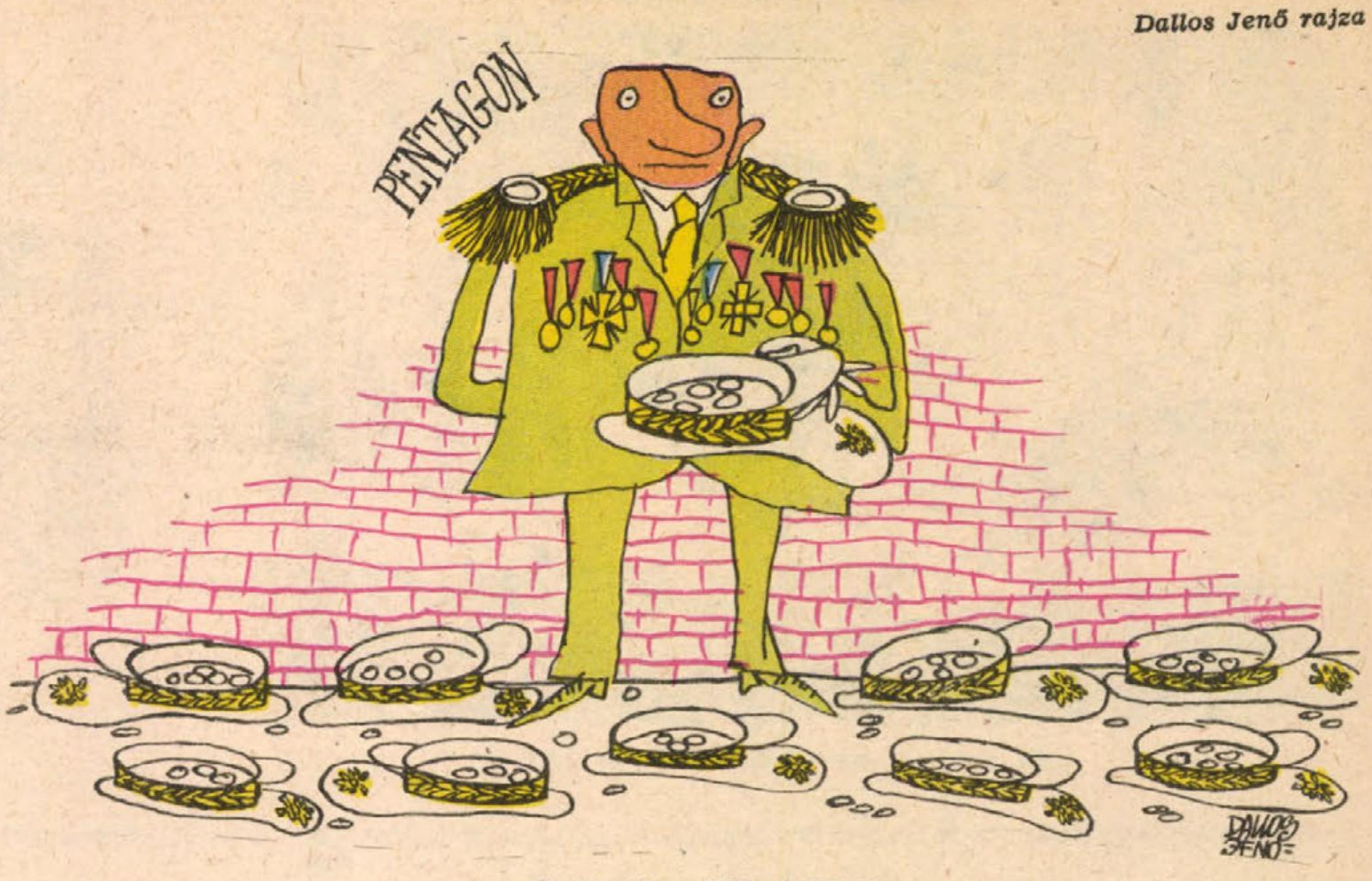

– Csak pár millió dollárt!...

EGY KIS TÖRTÊNELEM

A magyar történelmet tanulmányozva rájöttem, hogy annak minden jelentős mozzanata fellelhető mai életünkben is.

Tudvalevő például, hogy őseink nomádok voltak, ami azt jelentette, hogy amint egy legelőt letaroltak, továbbálltak újat keresni. Nos, ma is élnek még közöttünk nomádok, akik üzemről üzemre terelik magukat, és amint felvették a munkaruhát. előleget, és némi segélyt, máris újabb vadászterületek után néznek. Rideg állattartó eleink atavisztikus jelei fellelhetők néhány pesti bérházban is, ahol kakas, csirke, nyúl és kacsa tenyészik az erkélyen. Együtt van a „Halat, vadat, s mi jó falat". A halat a fürdőkádban, a vadat társbérletben tartják, s a vad társbérlő estéről estére veri a falat, mert nem tud elaludni a kacsahápogástól.

Dicső őseink még nem voltak keresztények. Maguk teremtette isteneket imádtak, és nekik mutattak be áldozatokat. Utódaik megteremtették maguknak az OTP-t, ahol ugyancsak áldozni kell. Ezt az áldozatot az új mitológia KST-nek, Autónyereménynek, Totónak és Lottónak nevezi. Míg őseink a fehér lovat és a csodaszarvast imádták, addik utódaik a fehér Fiatot, ami szintén csoda...

Sok család él ma a honfoglalás korában. Egy részük tanácsi végzéssel, mások némi készpénzzel foglalnak hont. Az élelmesebbje itt is hű a hagyományokhoz. Annak idején őseink az avarokhoz költöztek be, a mai magyarok a főbérlőhöz költöznek, és vele eltartási vagy albérleti szerződést kötnek. Aztán betelepednek, szaporodnak és a főbérlő — csakúgy, mint az őslakók — azon veszi észre magát, hogy már nem is övé a lakás.

A honfoglalást a kalandozások kora követte. A régi kalandozásokat azon törzseink szervezték, melyeknek nem fűlt a foga a földműveléshez és egyéb munkákhoz. Ezek bekalandozták fél Európát, némi zsákmányért. A mai kalandozásokat az IBUSZ szervezi. Törzseink ma is eljutnak mindenhová. Egy-egy IBUSZ-vonat megérkezésekor az európai városokban félreverik a harangokat és azt kiáltozzák: „Megjöttek a magyarok!... A magyar turisták!"

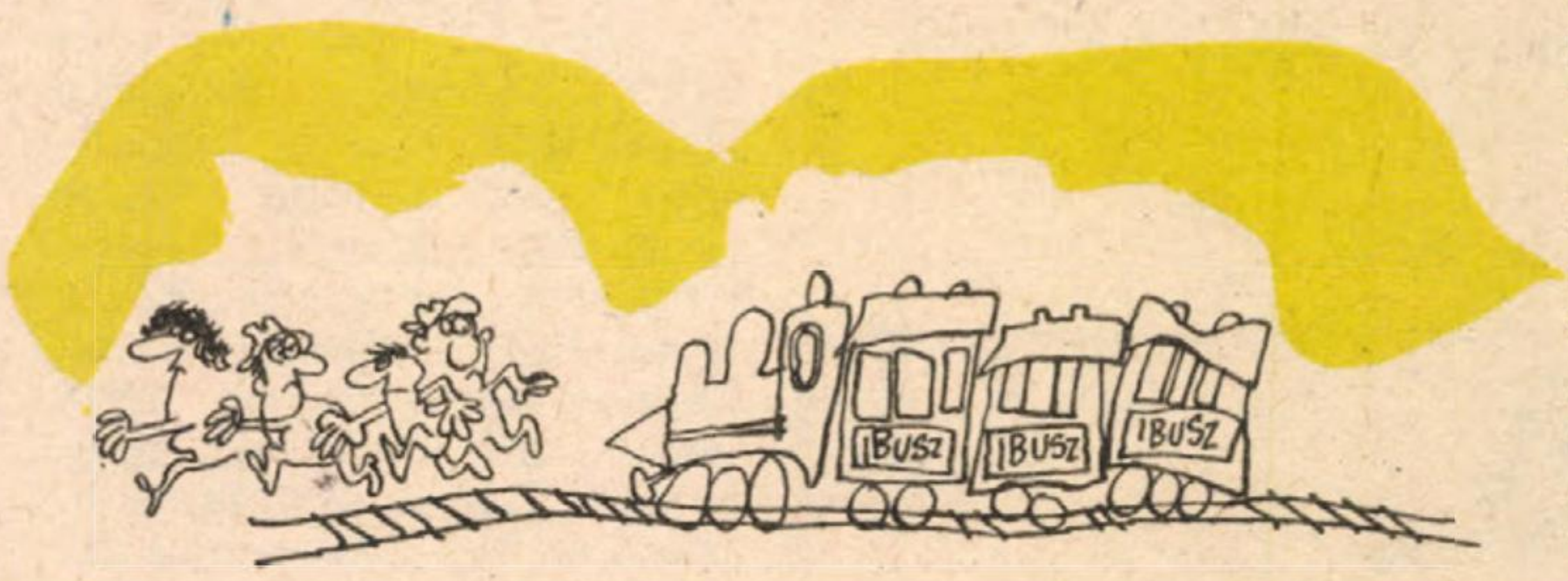

A tatárjárás és a mohácsi vész húsvéti körmenet egy-egy sortatarozáshoz képest. A házakat megszállják a kőművesek, festők, szerelők. Az egykoron békés otthonokat porral, sárral árasztják el, agyagos cipőtalpak tapossák a frissen csiszolt padlót és forrasztó pákáikkal felperzselik a bútorokat. Sírás, rívás és fogak csikorgatása veri fel a környéket és egyesek hadisarcot ajánlanak fel a hadaknak, hogy a vandál pusztítást némiképp csökkentsék. A seregek általában néhány hétre szállják csak meg a házat, de évek telnek el, míg elvonulnak. Távozásukat nehezebb kivárni, mint annak idején a törökét.

Ma is élnek kiskirályok, csákmáték, csak valamivel nehezebb megfékezni őket. És vannak szép számmal igriceink, lantosaink is. Közülük régen leghíresebb az országot bekóborló Tinódi Lantos Sebestyén volt. Mai megfelelője: Szörényi Gitáros Levente.

Szemünk láttára zajlik le a polgáriasodásnak nevezett történelmi folyamat. Egyesek fényűző otthonokat rendeznek be, melyekben csodálatos estélyeket soirée-kat tartanak, csak ma ezt házibulinak nevezik. Az ilyen összejövetelek célja, hogy a vendégek megsárguljanak az irigységtől, a vendéglátó felhalmozott javainak láttán. Ámuljanak a tranzisztoros tévén, a házigazda angol öltönyén, a háziasszony danulon kisestélyi ruháján, valamint megcsodálják a gyereket, aki külön angolra, külön balettre, külön vívásra, művészi tornára és zongoraórára jár, és máris okosabb, mint az apja.

Napjainkban sokan lépnek át a kommunizmus korszakába is. Napi két órát dolgoznak, és szükségleteik szerint óhajtanak részesedni a mások által megtermelt javakból..

Ősz Ferenc

FÉRFIDIVAT

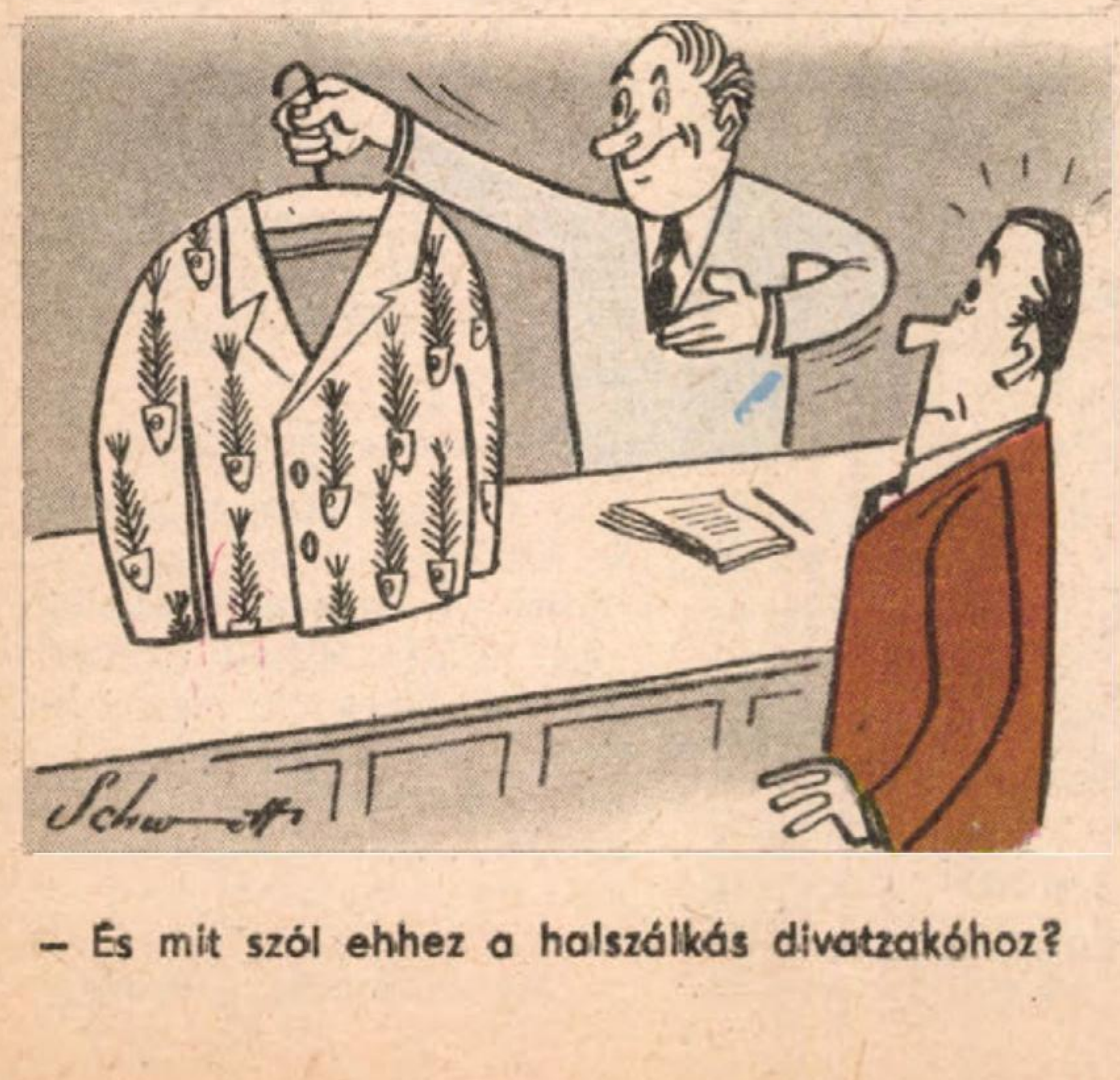

– És mit szól ehhez a halszálkás divatzakóhoz?

EGY HÁZASSÁG TÖRTÉNETE

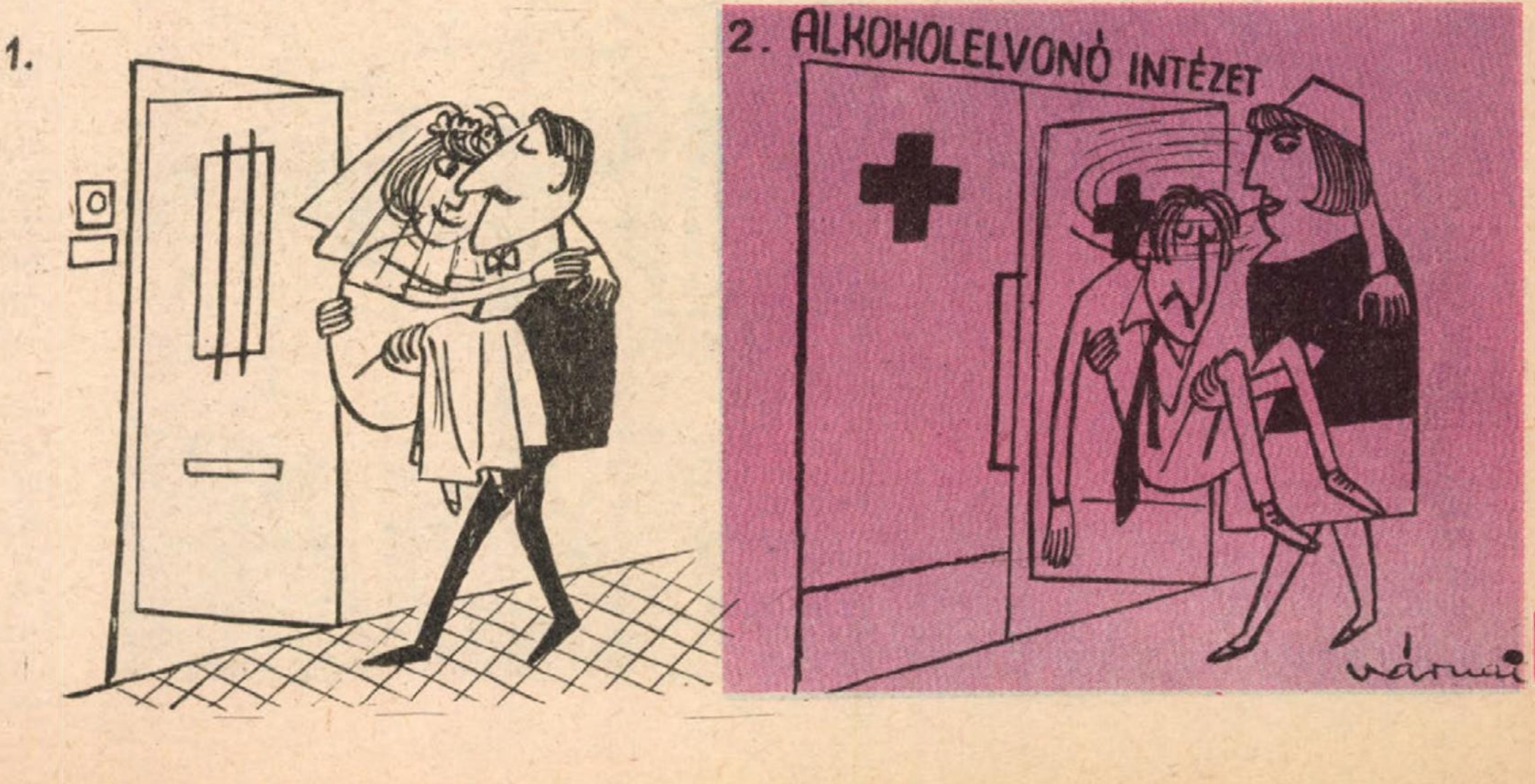

PEDÁNS LABDARÚGÓ

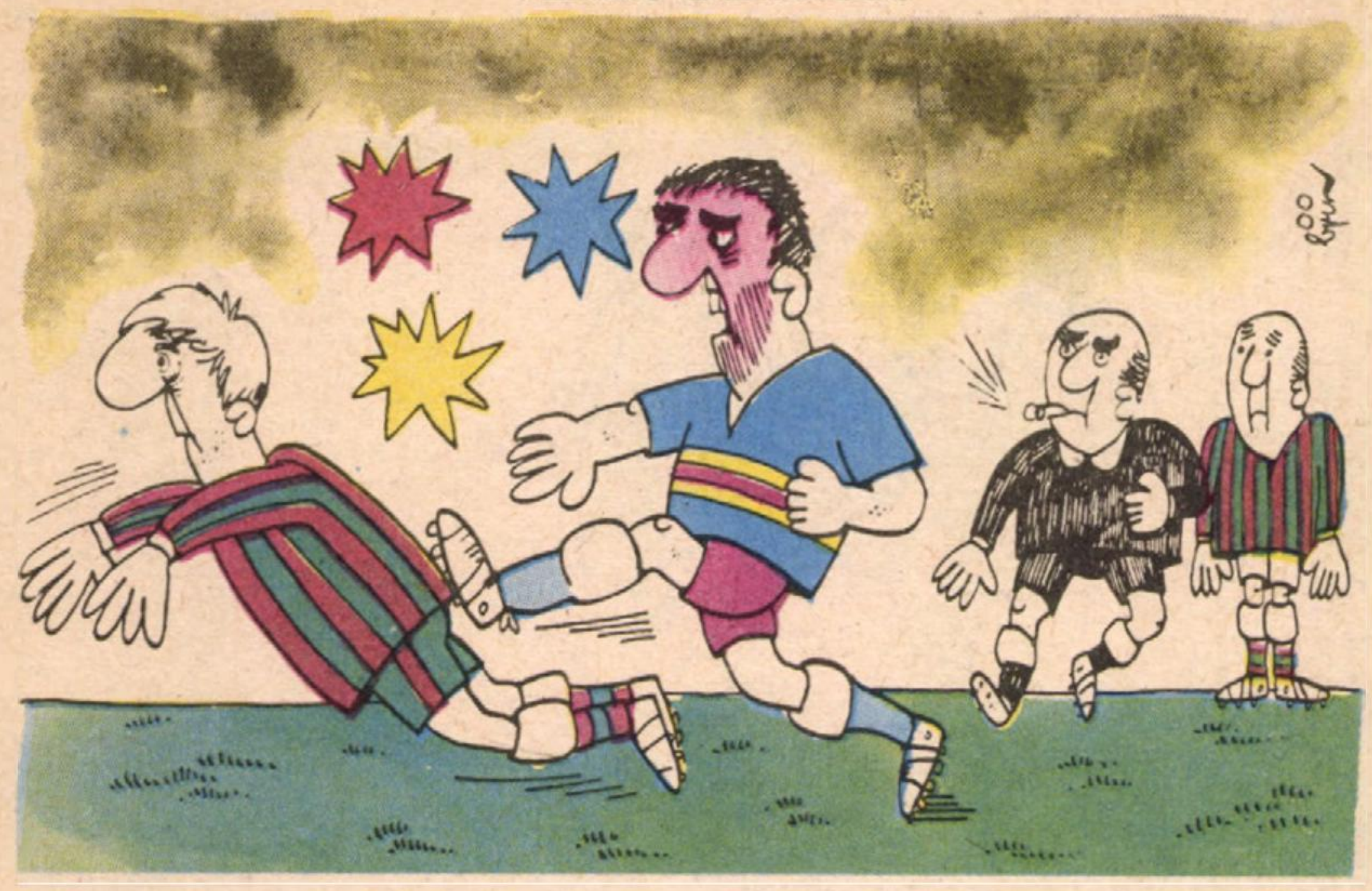

– Ez még jár neked az elmúlt szezonból!

TAVASZI FÁRADTSÁG

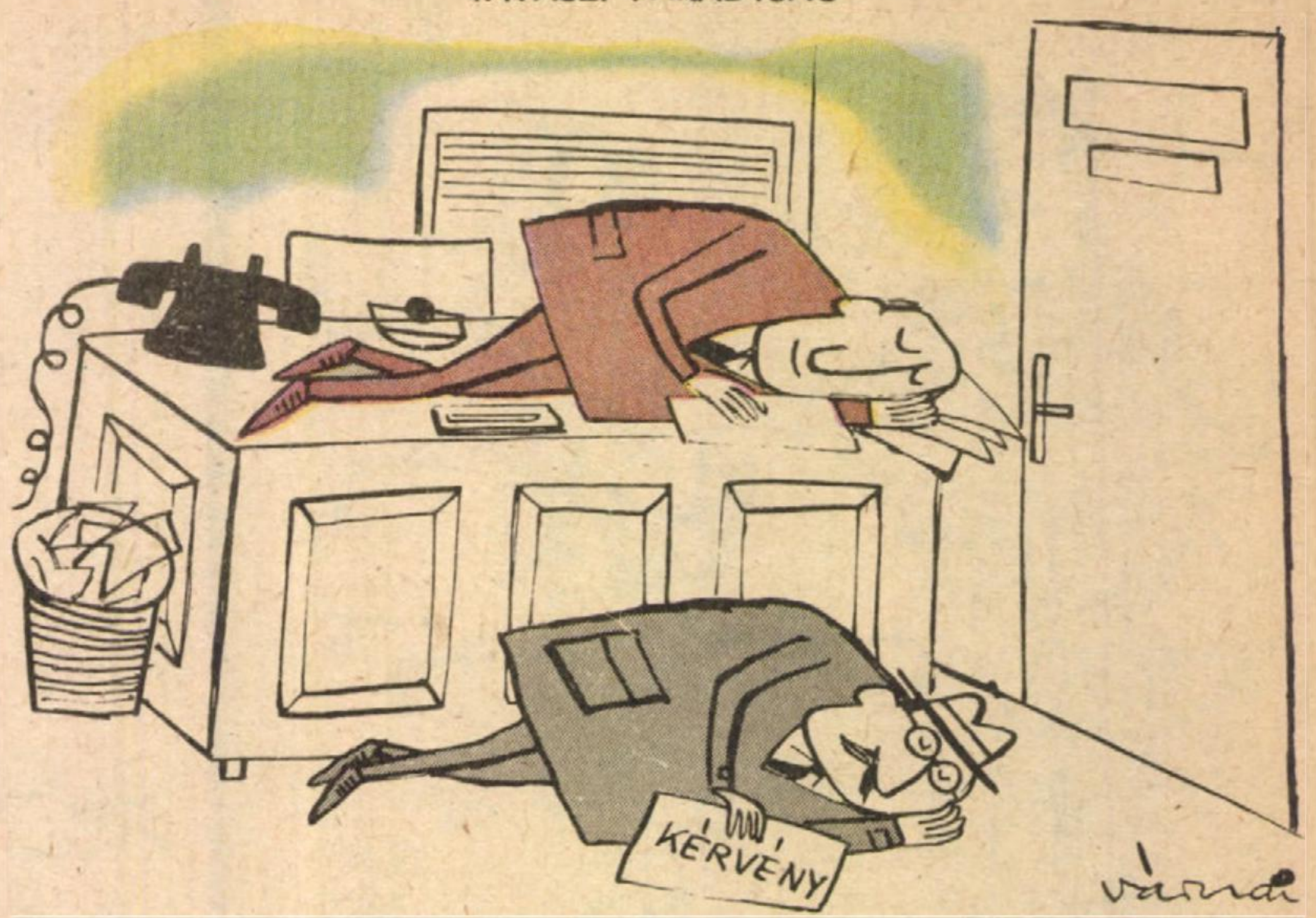

MŰÉRTŐ

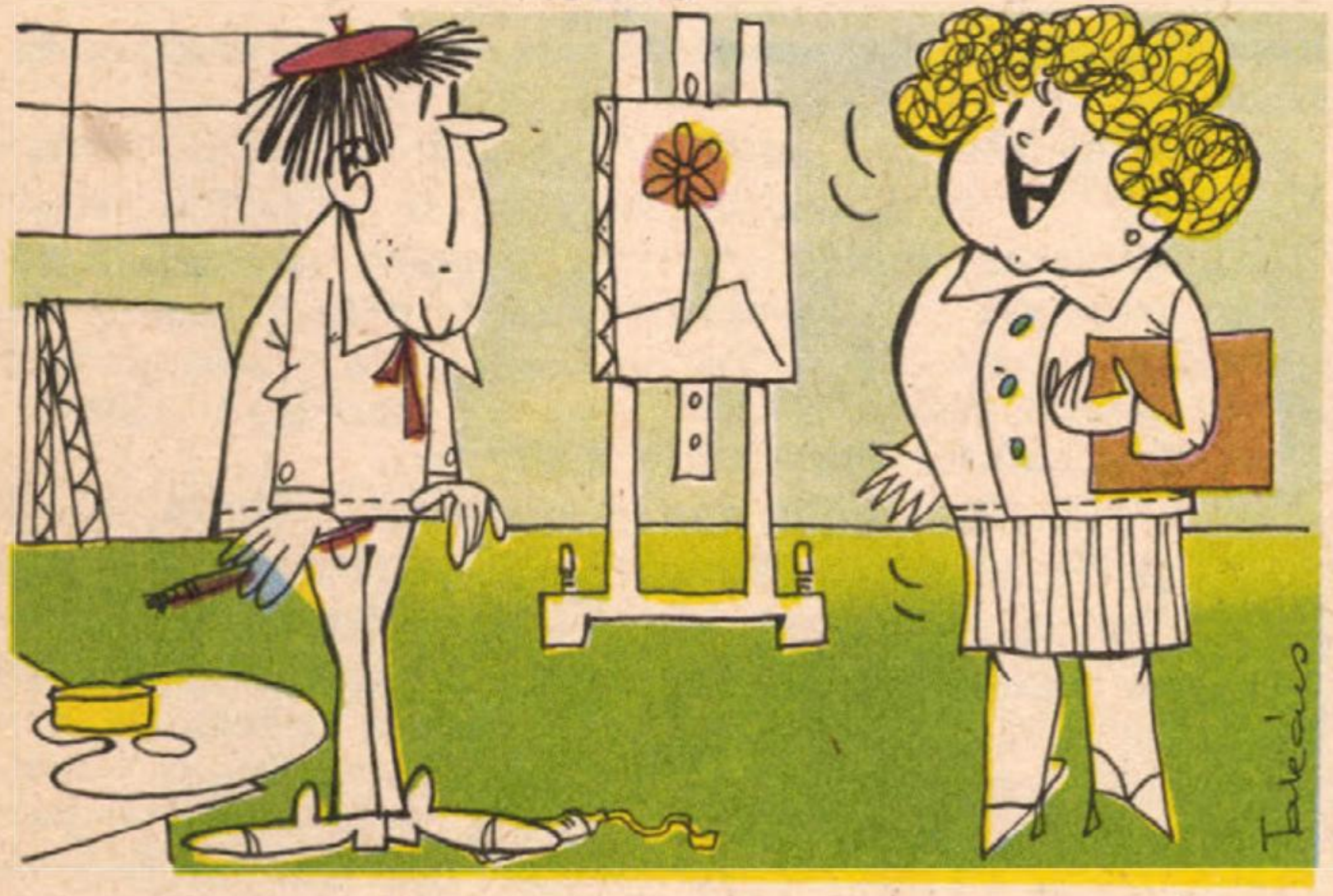

– Mester, valami jó kis giccses absztraktot szeretnék!

SZUBJEKTÍV ÉRZÉS

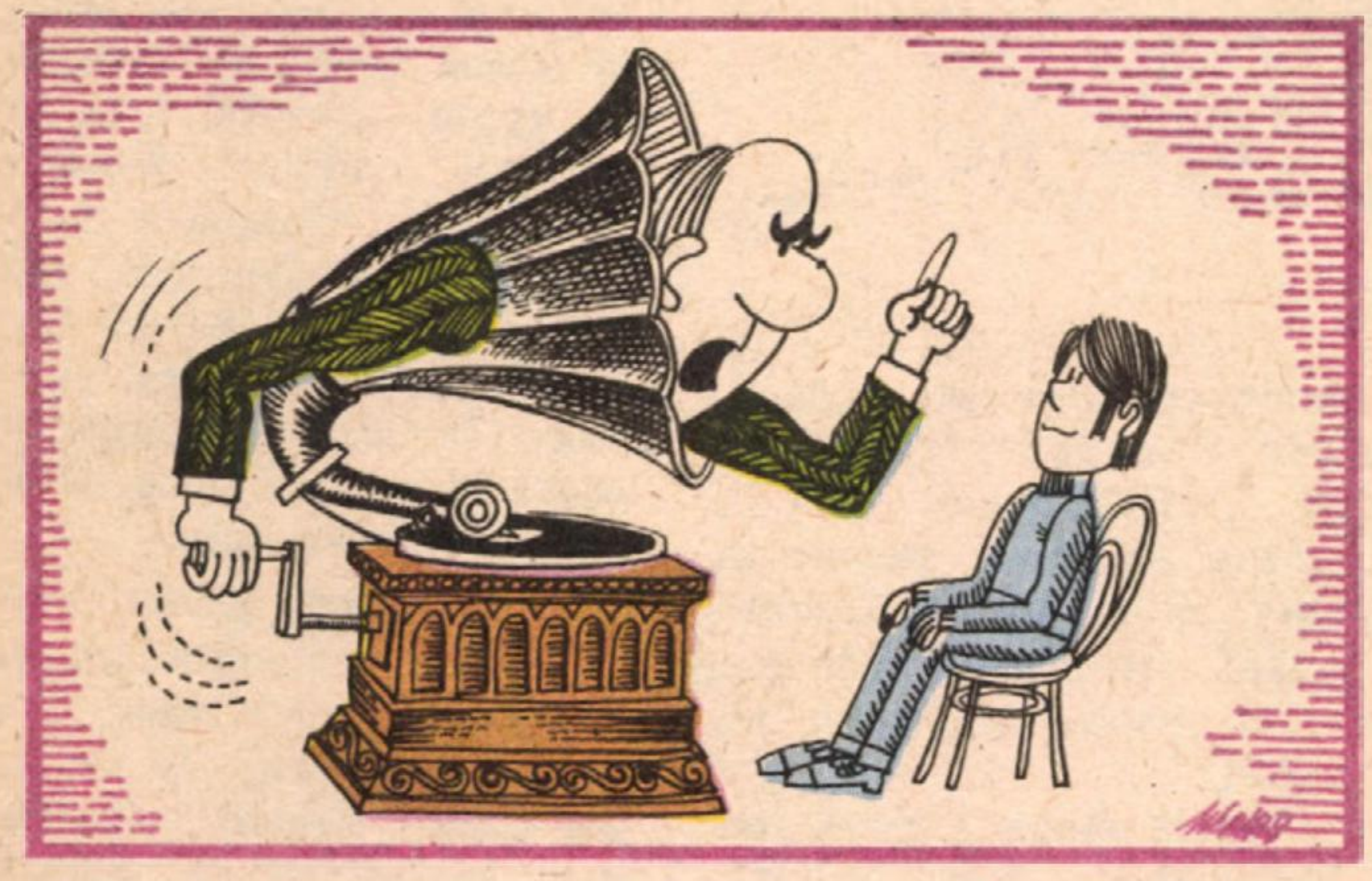

a VILÁG anekdota kincséből

Victorien *Sardou,* a századforduló sikeres drámaírója, egyebek között a *Szókimondó asszonyság* és a *Tosca* szerzője, hihetetlen bőbeszédű, ma úgy mondanók: „nagydumájú" ember volt. Egy napon egy félénk ifjú író csengetett be a drámaíró lakásán, s az ugyancsak sikerben úszó vígjátékíró, *De Flers* ajánlólevelét hozta. A bátortalan fiatalember csak annyit tudott kinyögni, hogy mindenáron látni akarta Sardout és el akarta neki mondani terveit és elképzeléseit.

Csak ennyit tudott szólani, mert ettől kezdve kizárólag Sardou beszélt saját terveiről, saját elképzeléseiről, no és persze saját diadalairól. Beszélt, beszélt, beszélt egy álló óra hosszat, szakadatlanul, a fiatal kezdőt szóhoz sem engedte jutni. Aztán mikor belefáradt a beszédbe, kegyesen útjára engedte a fiatalembert.

Néhány nap múlva De Flers találkozott Sardouval, s megkérdezte tőle, hogy milyen benyomást tett rá az általa ajánlott fiatal író.

— *Határozottan kellemes benyomást* — felelte Sardou. — *Intelligens ifjú, szemmel látható érdeklődéssel, feszülten figyelte minden szavamat. Pompásan eltársalogtunk . . .*

A kilencszázas évek elején új, hatalmas ásatások indultak a római *Forum Romanumon.* Széltében-hosszában tárgyalták a feltűnést keltő leleteket, s egy-egy feltárt régiséghez néha fantasztikus kommentárokat fűztek.

A nápolyi származású drámaíró és novellista: Roberto *Bracco* túlfűtött délszaki hévvel magyarázta a görögországi Patraszból származó olasz kolléganőjének, a *Nápoly gyomra* írójának, Matilde *Seraónak:*

— *Képzelje csak, a Forum Romanum földjében egész sor hosszú fémhuzalt találtak. Szerintem ez igen valószínűvé teszi, hogy az antik Rómában is ismerték már a telefont . . .*

— *A következtetés kézenfekvő* — bólogatott az írónő. — *S erről jut eszembe, hogy Athénban, a legutóbbi ásatások alkalmával, az Akropoliszon semmiféle fémhuzalt nem találtak. Ami azt mutatja, hogy az antik görögök már a drótnélküli telefont is ismerték.*

Marlene *Dietrich,* a *Kék angyal* című filmben közel félszázada feltűnt, s azóta is csorbítatlan hírű színésznő, szilárd demokrata és antifasiszta, baráti körben a beérkezett emberekről, az úgynevezett „arrivékről", „nagymenőkről" beszélgetett. A társaság tagjai különböző módon igyekeztek jellemezni a „nagymenőket", Marlene Dietrich egy darabig hallgatta a vitát, aztán szelíden megjegyezte:

— *Manapság azokat az urakat nevezik nagymenőknek, akiknek a telefonkészülékén több gomb van, mint a nadrágján . . .*

Pablo *Picasso,* a kilencvenedik életéve felé közeledő világhírű festő, szobrász, kémikus, levelet kapott egy ismerős hölgytől azzal az indiszkrét kérdéssel: árulja el végre, mi a titka elnyűhetetlen fiatalságának?

Picasso így válaszolt:

— *Ön az ifjúságom titkára kíváncsi, asszonyom. Elmondom. Abban a pillanatban, mikor olyan érzésem támad, hogy túl öreg vagyok valamihez, amit csinálni szeretnék — azt a bizonyos valamit azon nyomban megcsinálom!*

Békés István gyűjtése

FEGYENC VAGY FEGYENCNŐ?

A világsajtó időnként beszámol arról, hogy férfi nővé, vagy nő férfivá változott. Az viszont most fordult elő első ízben, hogy egy rab a börtönben változtatott nemet. Róma egyik börtönében egy Enrico Tambruschini nevű férfiúból nő lett, s a hatóságok eléggé tanácstalanok. A friss nő nem maradhat a férfiak között, viszont hivatalosan még férfi, tehát nem szállíthatják át a női börtönbe.

Van jogi nehézség is. Trambuschini kisasszony ugyanis kijelentette, hogy semmi köze sincs ahhoz a férfiúhoz, aki valamiféle bűncselekményt követett el . . .

UTASELLENŐRZÉS

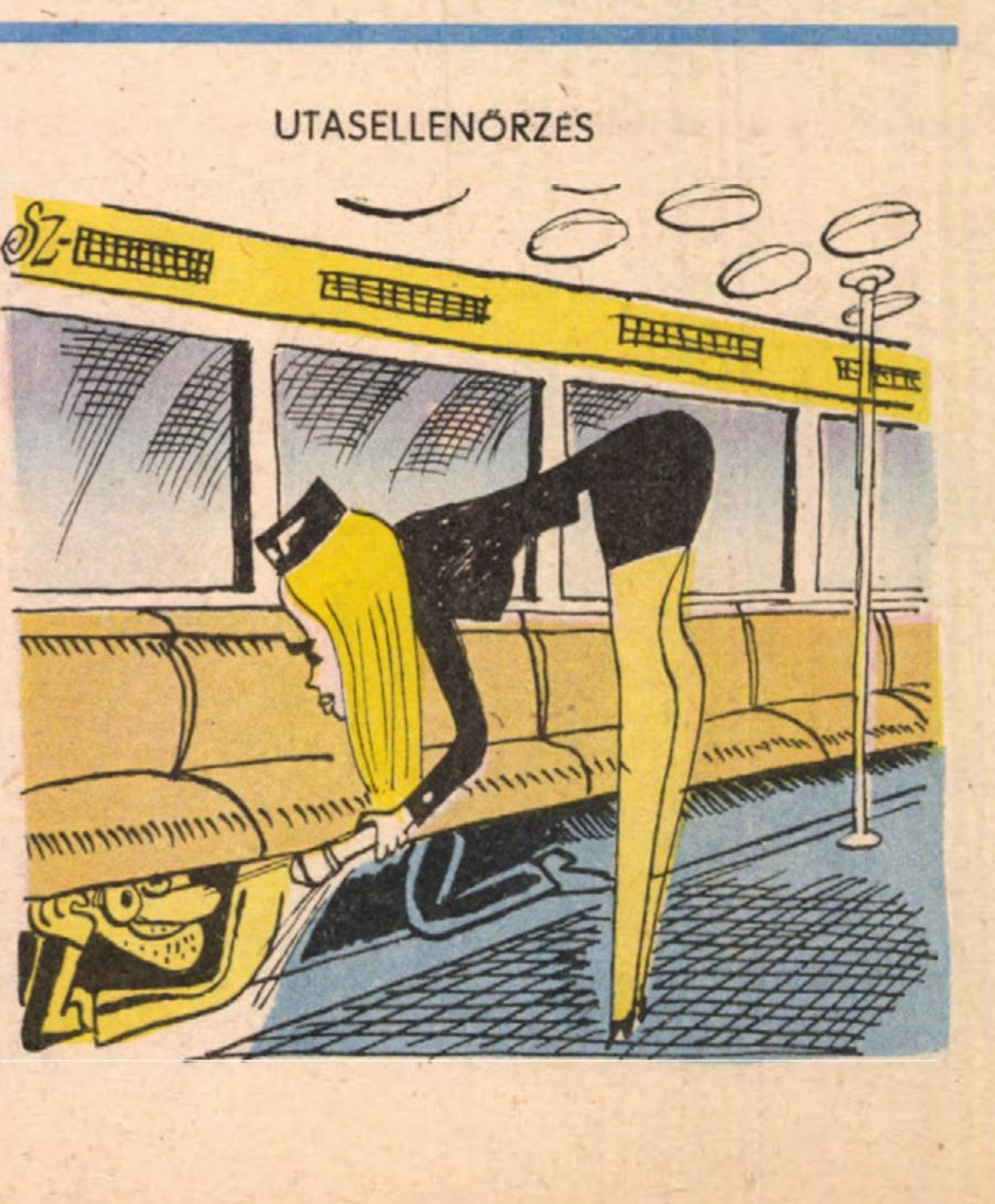

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MIVÉ SZERETNÉNEK ÁTVÁLTOZNI?

Várnai György:

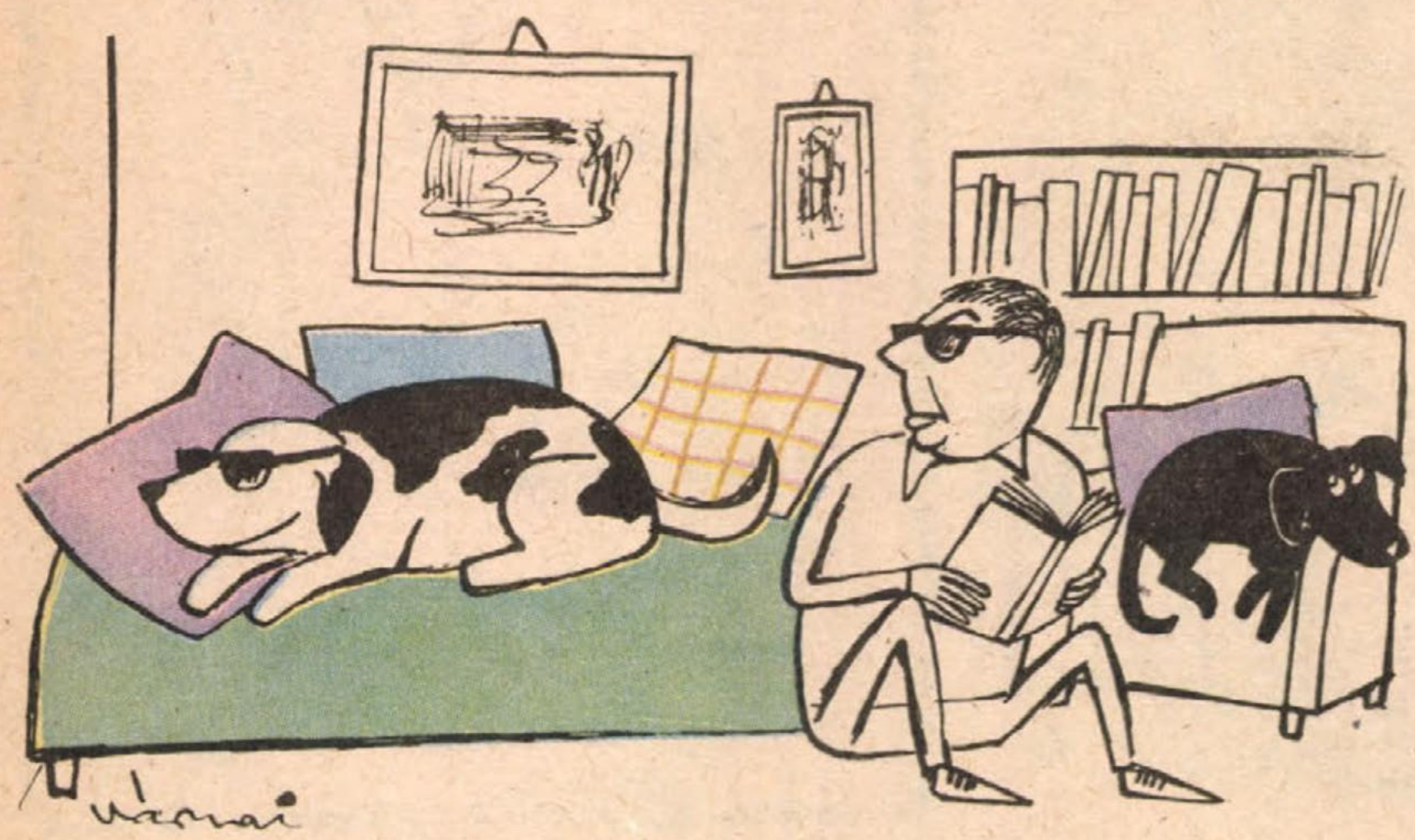

– Kutya szeretnék lenni saját magamnál...

Fülöp György:

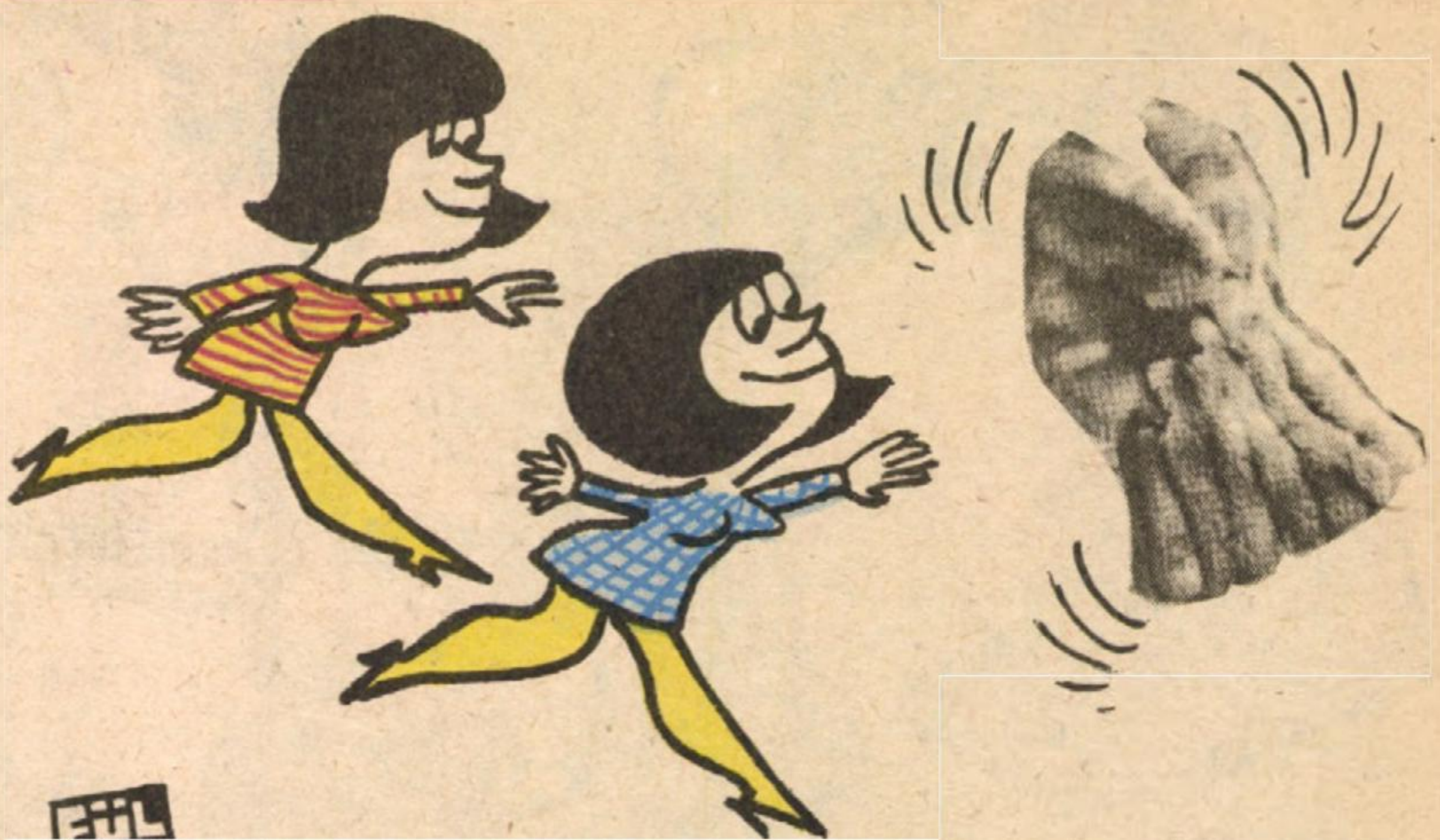

– Nercbundává. Akkor végre futnának utánam a nők!

Balázs-Piri Balázs:

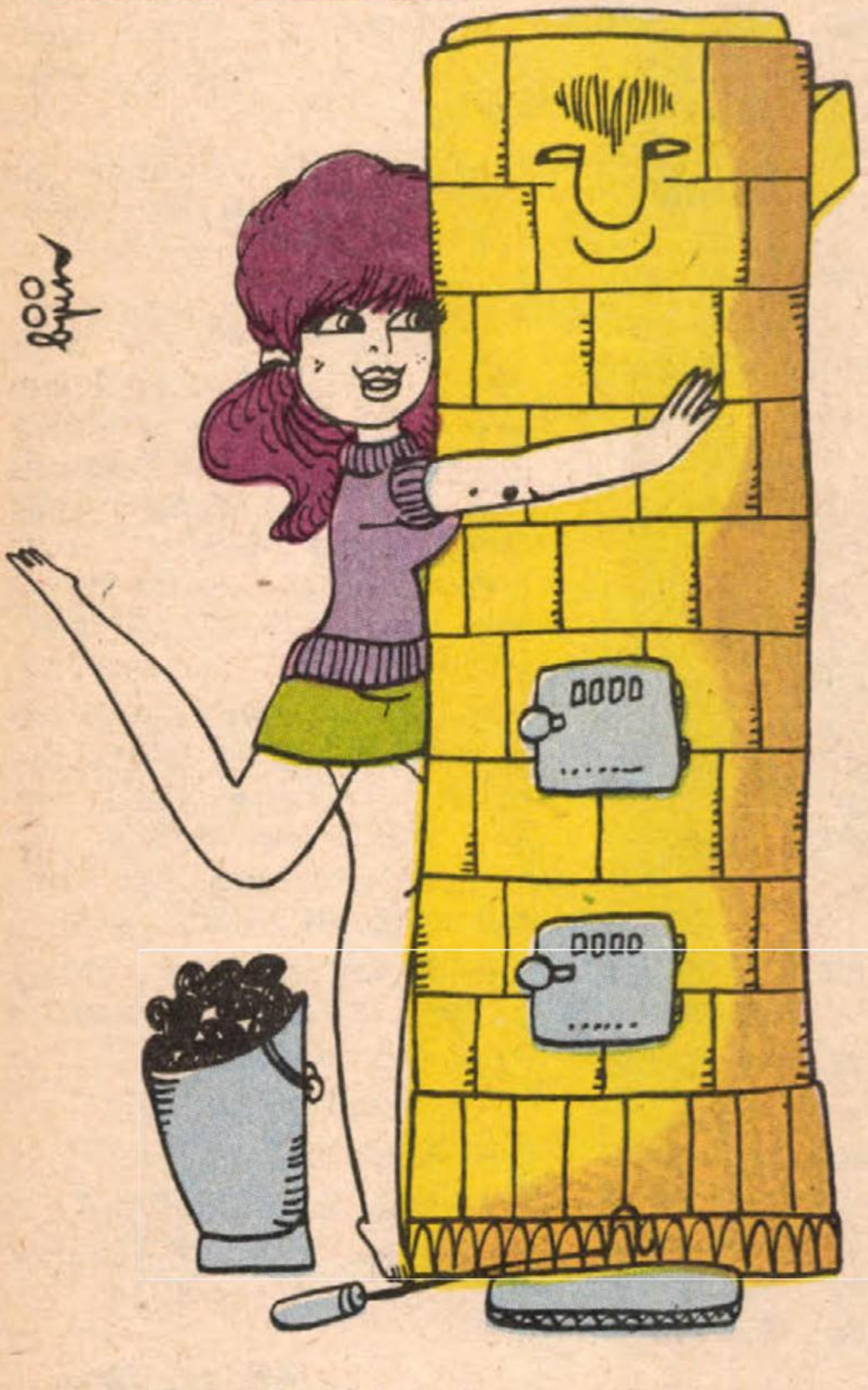

– Cserépkályhává, hogy melegitsem az emberiséget...

Vasvári Anna:

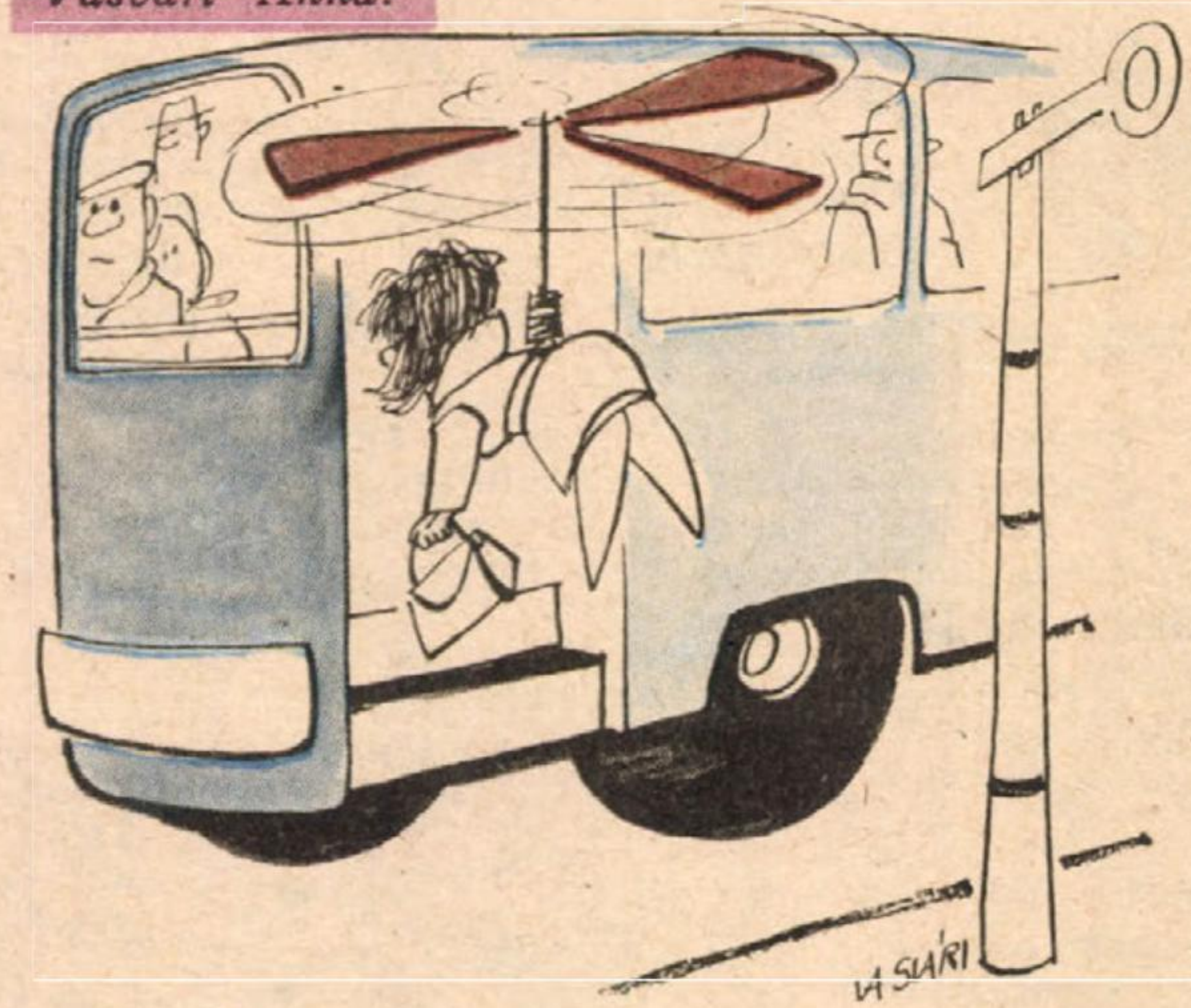

– Helikopterré, hogy helyből tudjak felszállni...

Szűr-Szabó József:

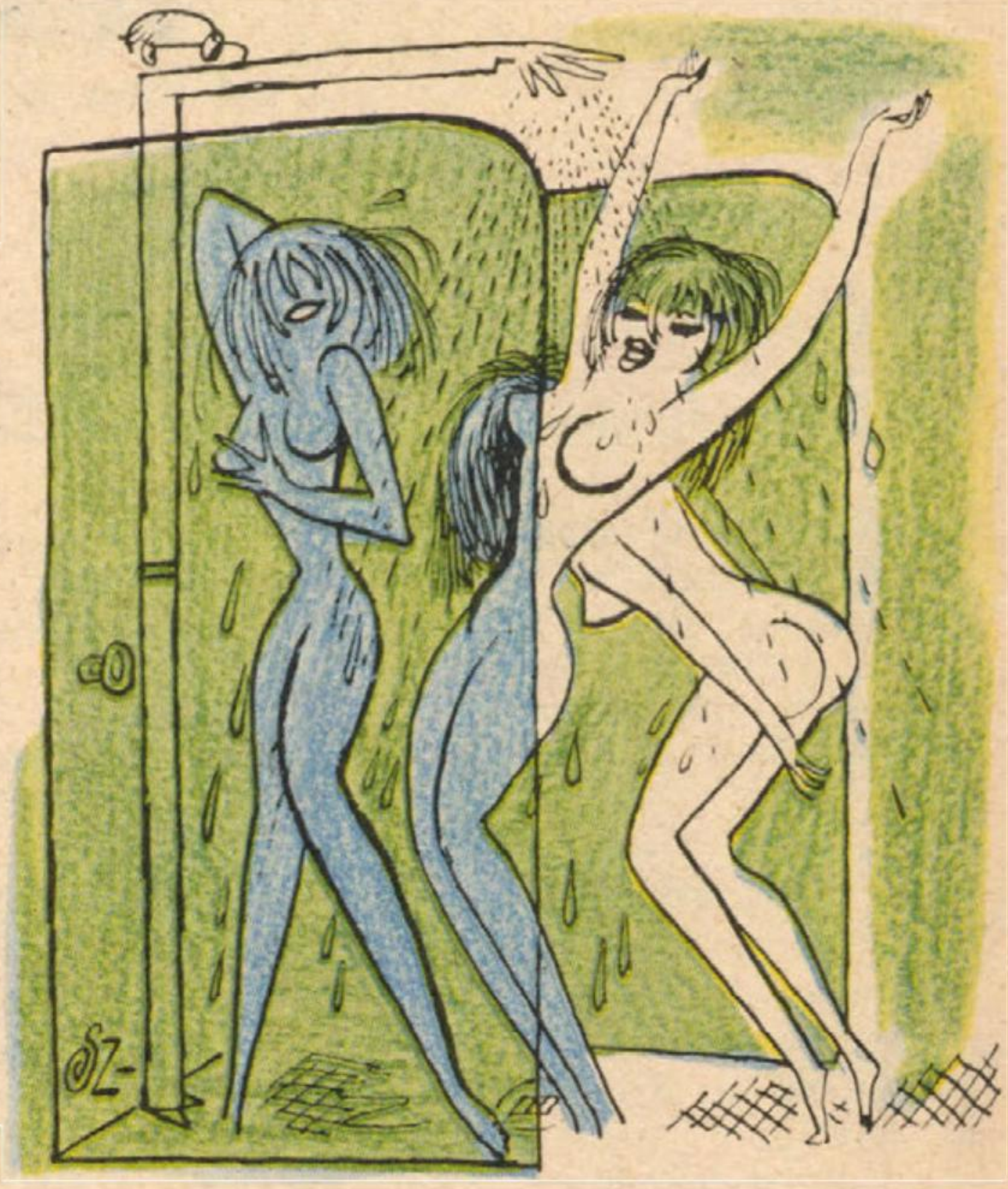

– Női zuhanyozóvá...

Pusztai Pál:

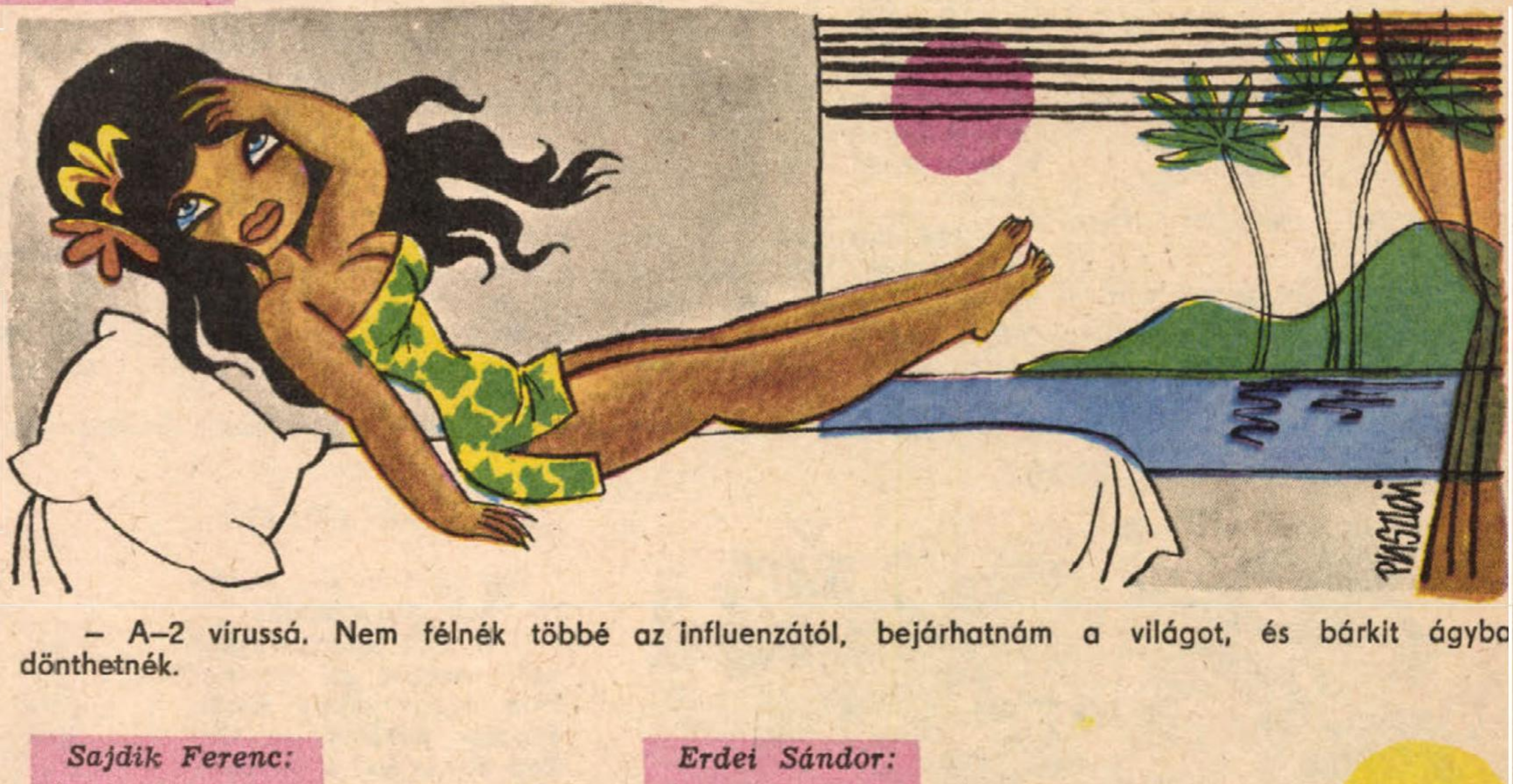

– A–2 vírussá. Nem félnék többé az influenzától, bejárhatnám a világot, és bárkit ágyba dönthetnék.

Hegedűs István:

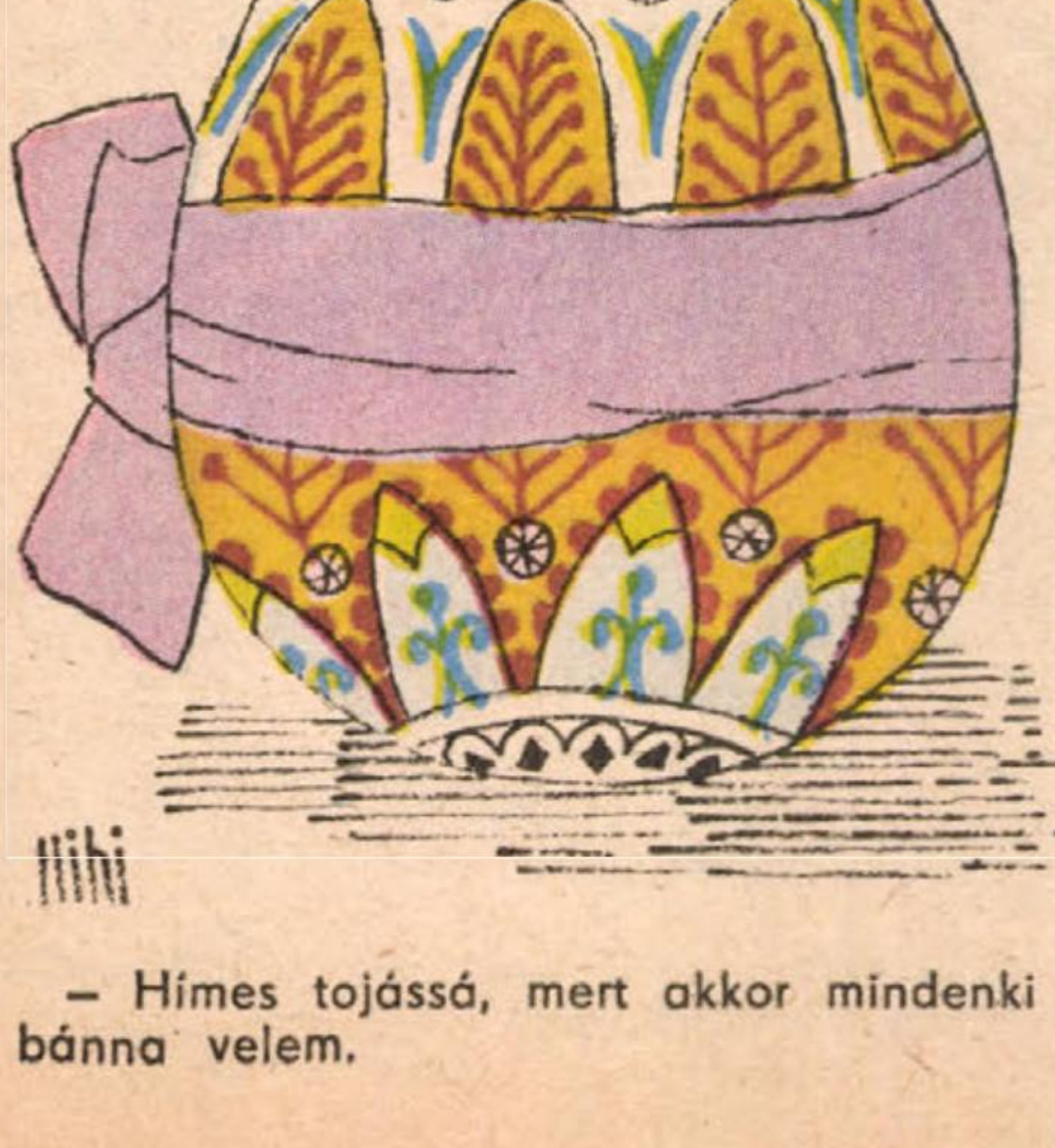

– Hímes tojássá, mert akkor mindenki jól bánna velem.

Sajdik Ferenc:

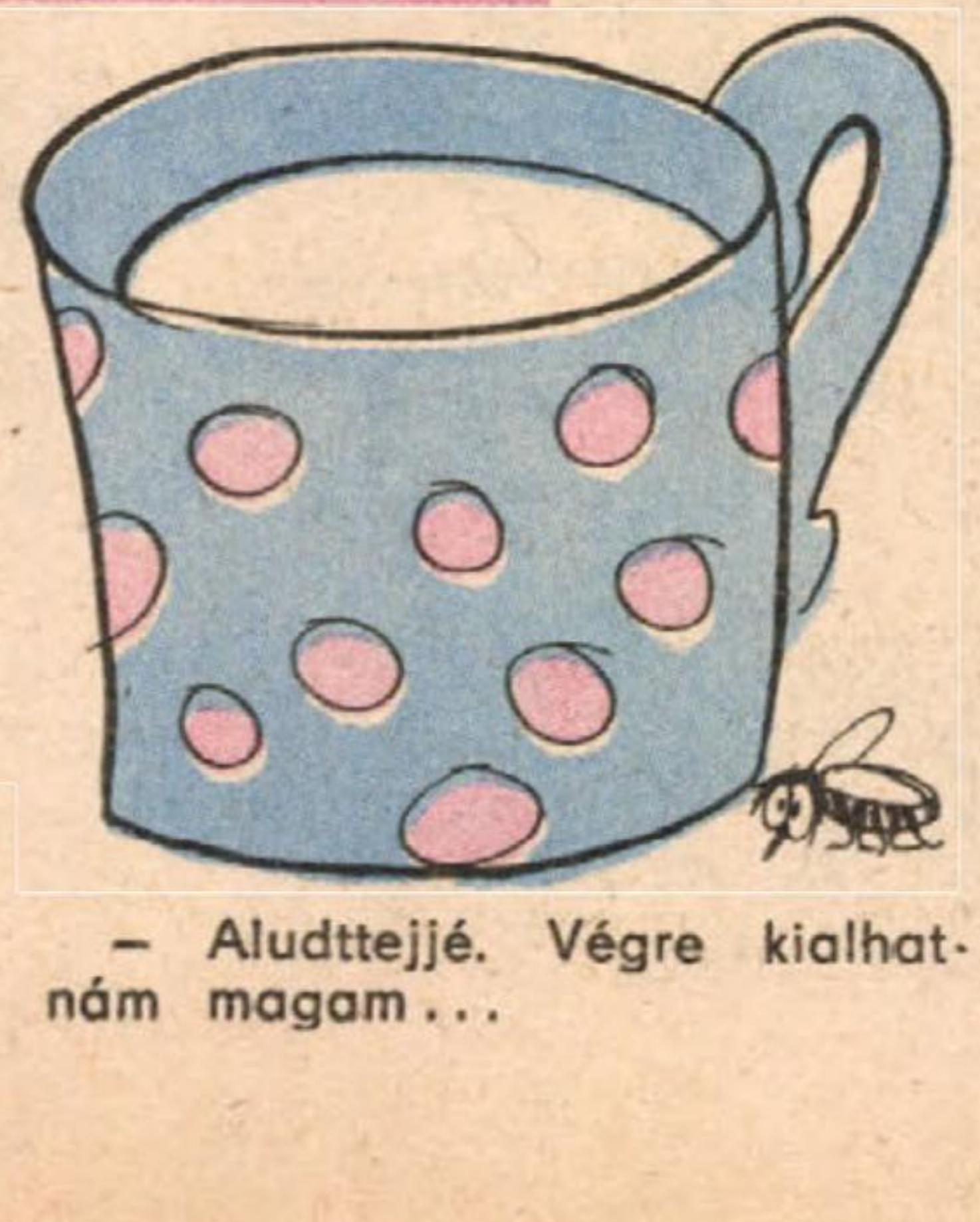

– Aludttejjé. Végre kialhatnám magam...

Erdei Sándor:

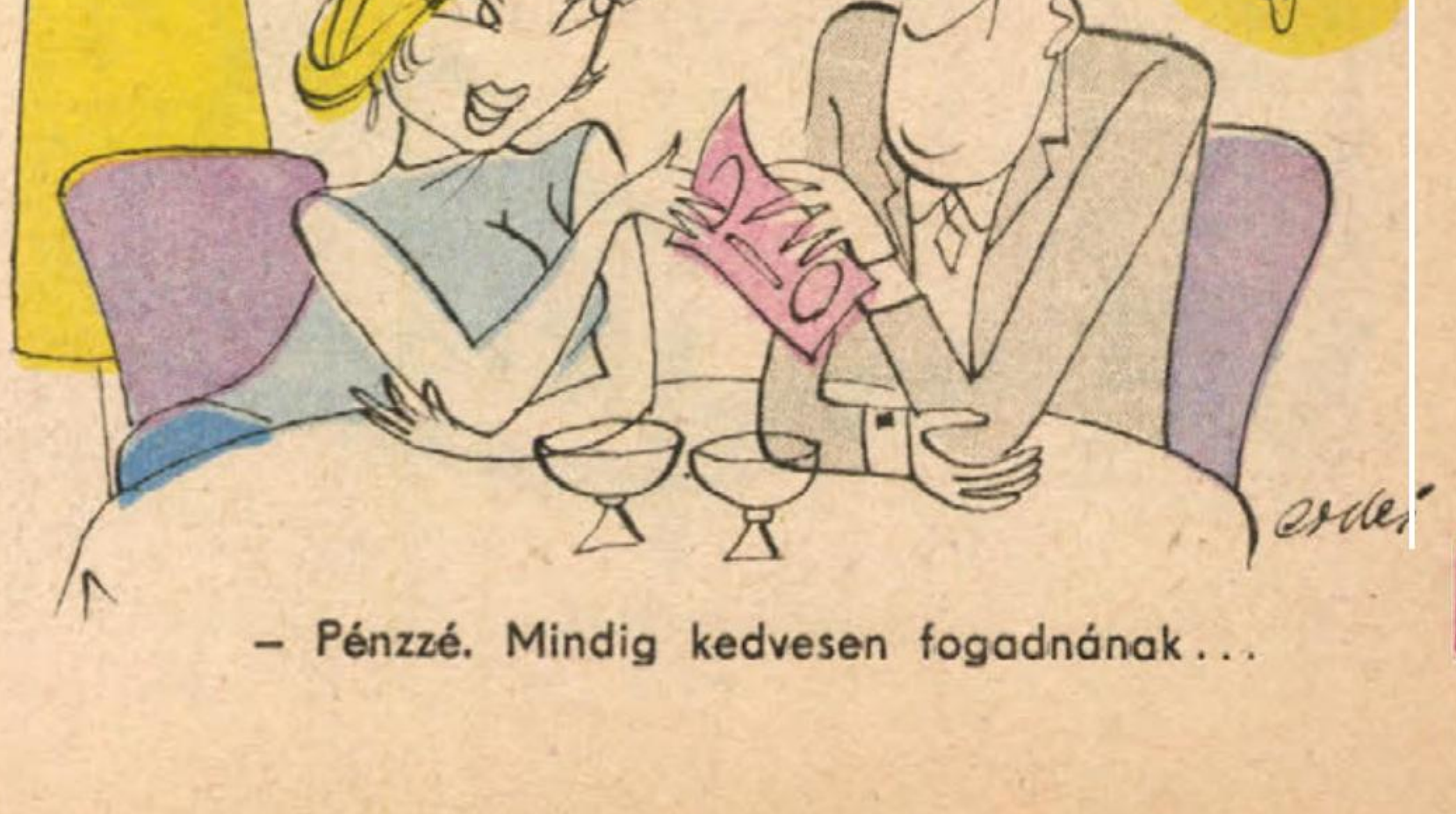

– Pénzzé. Mindig kedvesen fogadnának...

MASZEK MUNKA

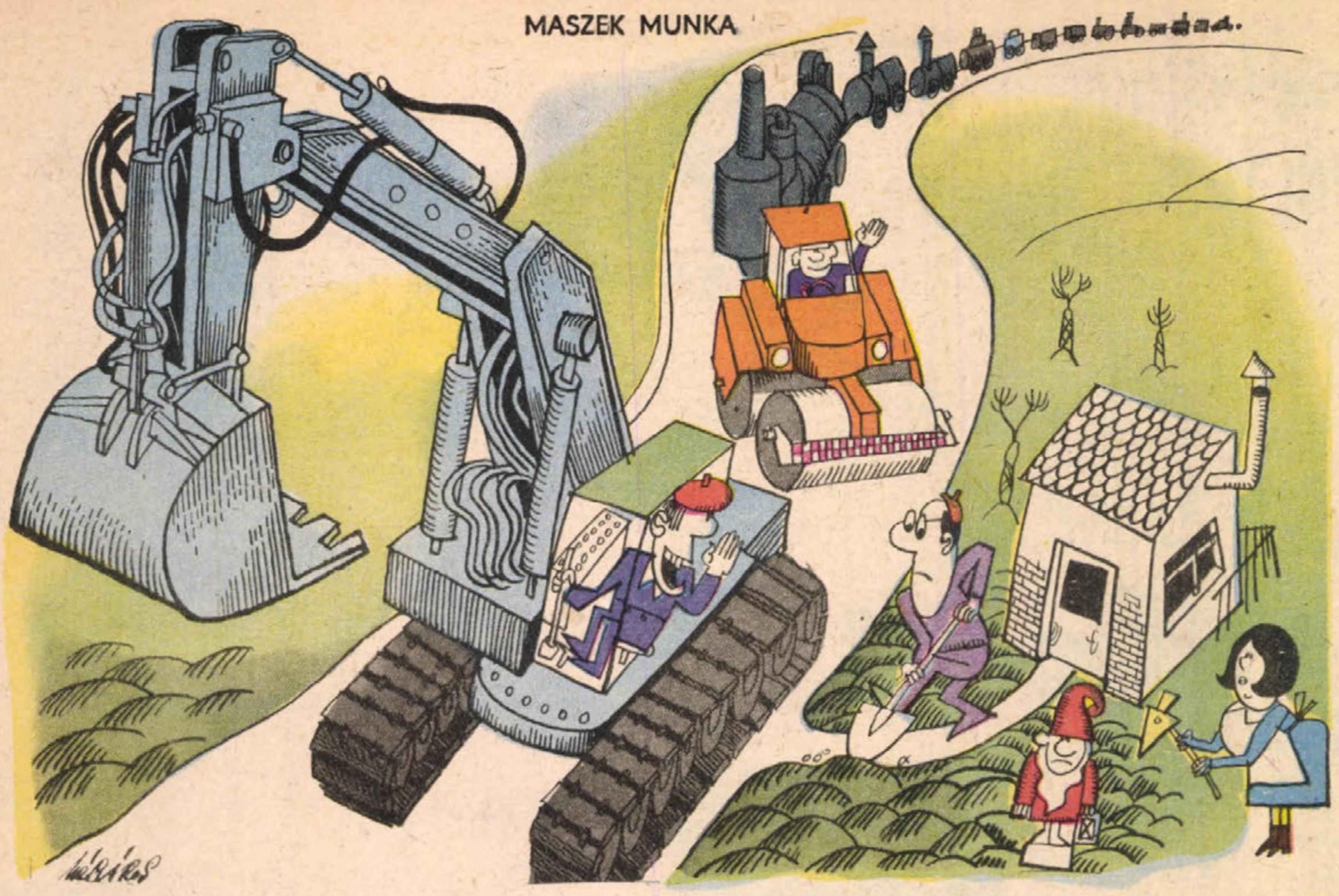

– Volna egy kis szabad kapacitásunk...

MODERN CSÖRGŐ

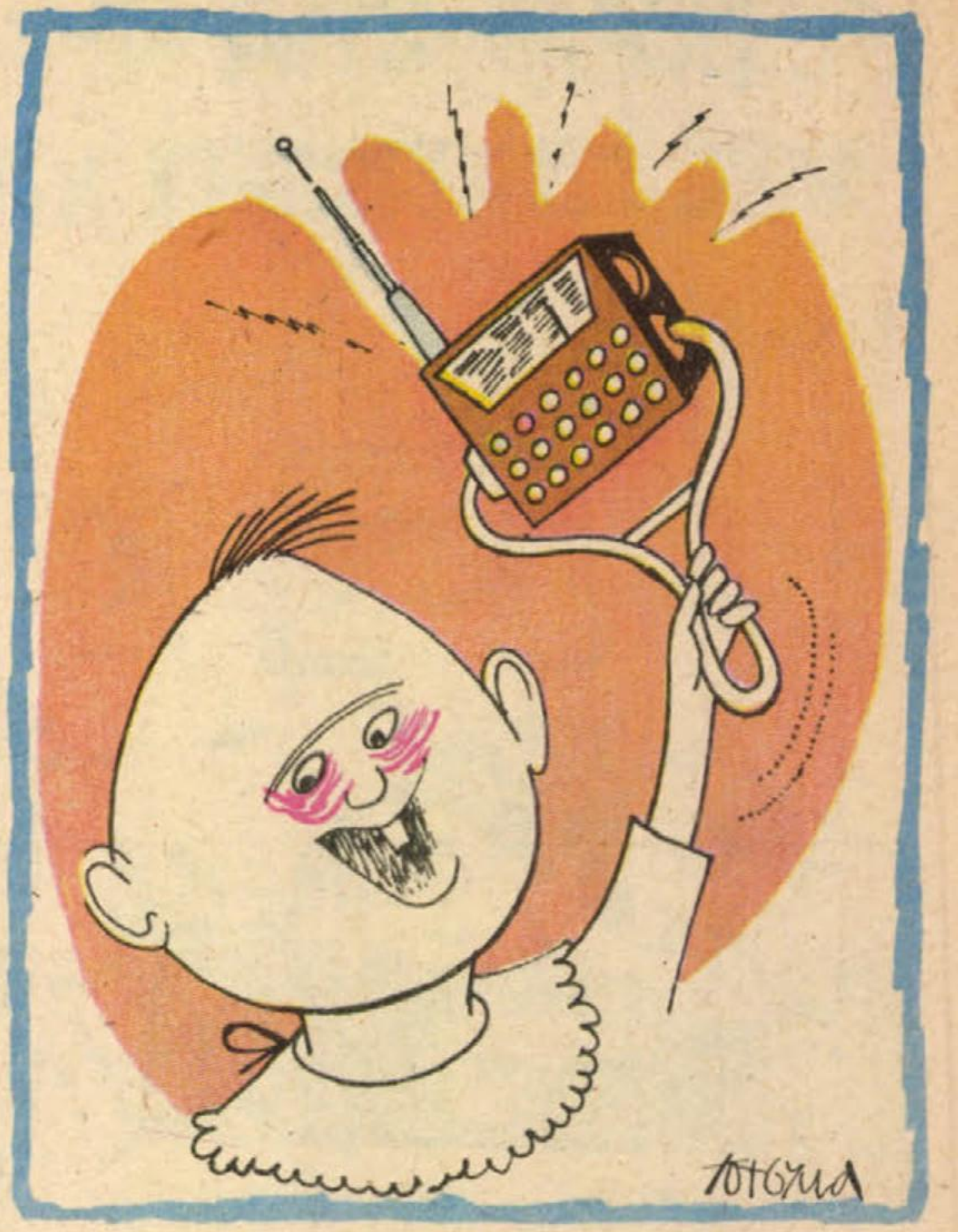

GYÓGYKEZELÉS

Vasárnap délután volt és látogatási idő, amikor Bólé Géza a kórház folyosóján összetalálkozott volt osztálytársával, doktor Lugos Bélával.

— Te itt? — kérdezte Bólé a kölcsönös üdvözlés után.

— Igen, itt dolgozom a sebészeten — felelte doktor Lugos. — És te kihez jöttél?

— Az apósomhoz. Három hete itt fekszik a tízes kórteremben.

— Akkor az én betegem. Csak nem az öreg Vince bácsi?

— De igen. Mondd, sokáig lesz még itt bent?

— Hát az attól függ...

— Beszélj őszintén! Nagyon súlyos?

— Ugyan, öregem, Vince bácsi olyan egészséges mint a makk.

— Akkor miért nem engeditek haza?

— Mert mindig közbejön valami — mondta doktor Lugos. — De tudod mit? Gyere be a szobámba és mindent elmondok neked.

A szobában hellyel kínálta Bólét, majd folytatta:

— Múlt héten már úgy volt, hogy hazamehet az öreg, de pechére behoztak egy súlyos beteget, akinek vérátömlesztést kellett adnunk, és tegnap is majdnem kiírtam őt, amikor egy súlyos mérgezéses beteget kaptunk, akibe csupa drága külföldi gyógyszert kellett belenyomkodnunk. Hát ezért nem mehet haza Vince bácsi.

— Ne haragudj, de ezt nem értem. Azt mondod, hogy az apósom, aki olyan egészséges mint a makk, azért nem mehet haza, mert két súlyos beteged van.

— Akiknek drága gyógyszereket kell adnunk, hogy felépüljenek.

— Beszélj világosabban — kérte Bólé.

— Figyelj jól, akkor megérted — mondta doktor Lugos és konyakot töltött ki. — Egészségedre. Szóval itt a kórházban a gyógyszernorma napi 35 forint. Ez azt jelenti, hogy egy betegnek naponta átlagban 35 forint értékű gyógyszert adhatunk be. Az én osztályomon 20 beteg fekszik, tehát naponta 700 forint összegű gyógyszert használhatunk fel.

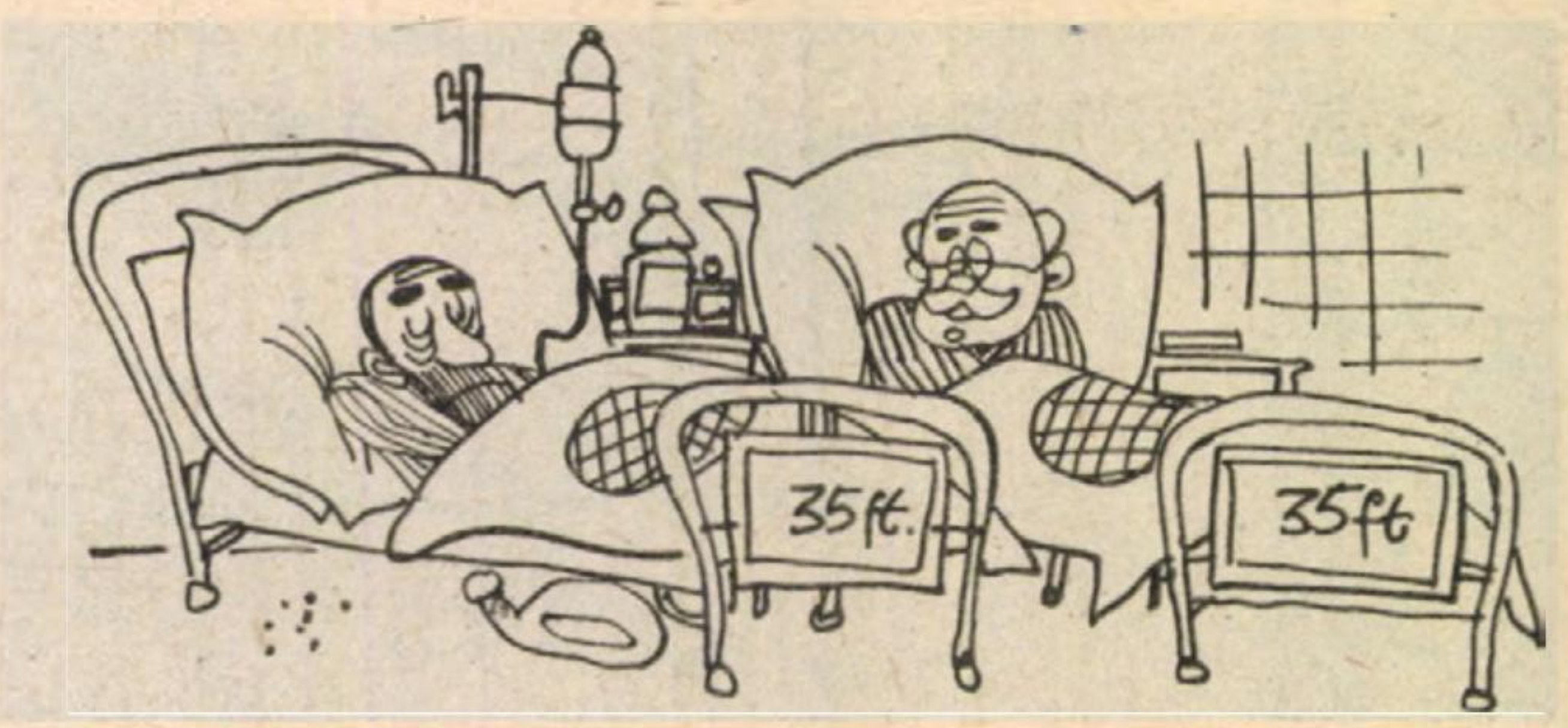

— Szép kis summa.

— Igen, ha nincsenek súlyos betegek. De néha néhány súlyos beteg, akiknek több száz forint értékű gyógyszert kell beadnunk, felboríthatja a számításunkat.

— És ilyenkor mit csináltok?

— Mit csinálhatnánk? A túllépést megtakarítjuk az egészséges betegeken.

— Az egészséges beteg az milyen?

— Olyan mint az apósod. Egészséges, tehát gyógyszert már nem kap, de mert beteg, elszámolunk rá is napi 35 forintot.

— Amit beadtok a súlyos betegeknek?

— Csakhogy végre megértetted — mondta doktor Lugos.

— És mi történik, ha túllépeð a napi 700 forintos keretedet? — kérdezte Bólé.

— Nem lépem túl, mert akkor letolnak, mert akkor nem kapok jutalmat, mert akkor nem léptetnek elő és főleg azért nem, mert akkor áthelyeznek az ambulanciára... — mosolygott doktor Lugos.

— Értem már — mondta Bólé Géza és búcsúzásra nyújtotta a kezét. — És mit mondhatok az apósomnak, meddig marad még itt bent?

— Nyugtasd meg, hogy a hét közepén hazamehet. Hacsak...

— Vissza nem esik?

— Ettől ne féljen.

— Hát mitől féljen?

— Hogy újra behoznak két súlyos beteget.

Miklósi Ottó

JÓ HÍR

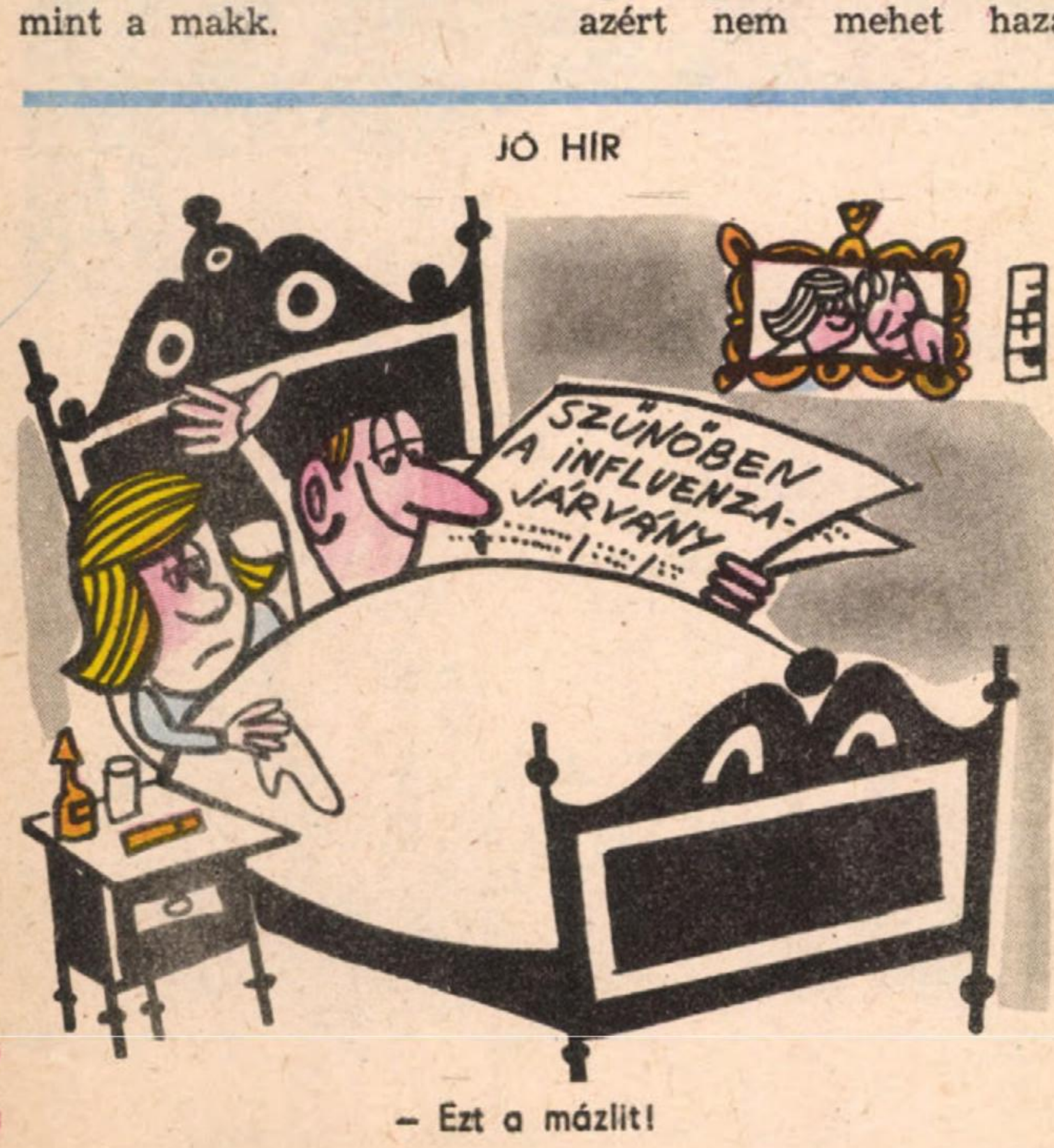

– Ezt a mázlit!

IGY MÁR ÉRTHETŐ

Egy londoni férj a barátjának panaszkodik:

– A feleségem megtanult vezetni, de ez nekem egyre többe kerül. Tegnap például az Oxford Street kellős közepén állt meg. A költség: csekély 300 font!

– Lehetetlen! Hol állt meg?

– Egy másik kocsi tetején!

FEGYELMI TÁRGYALÁSON

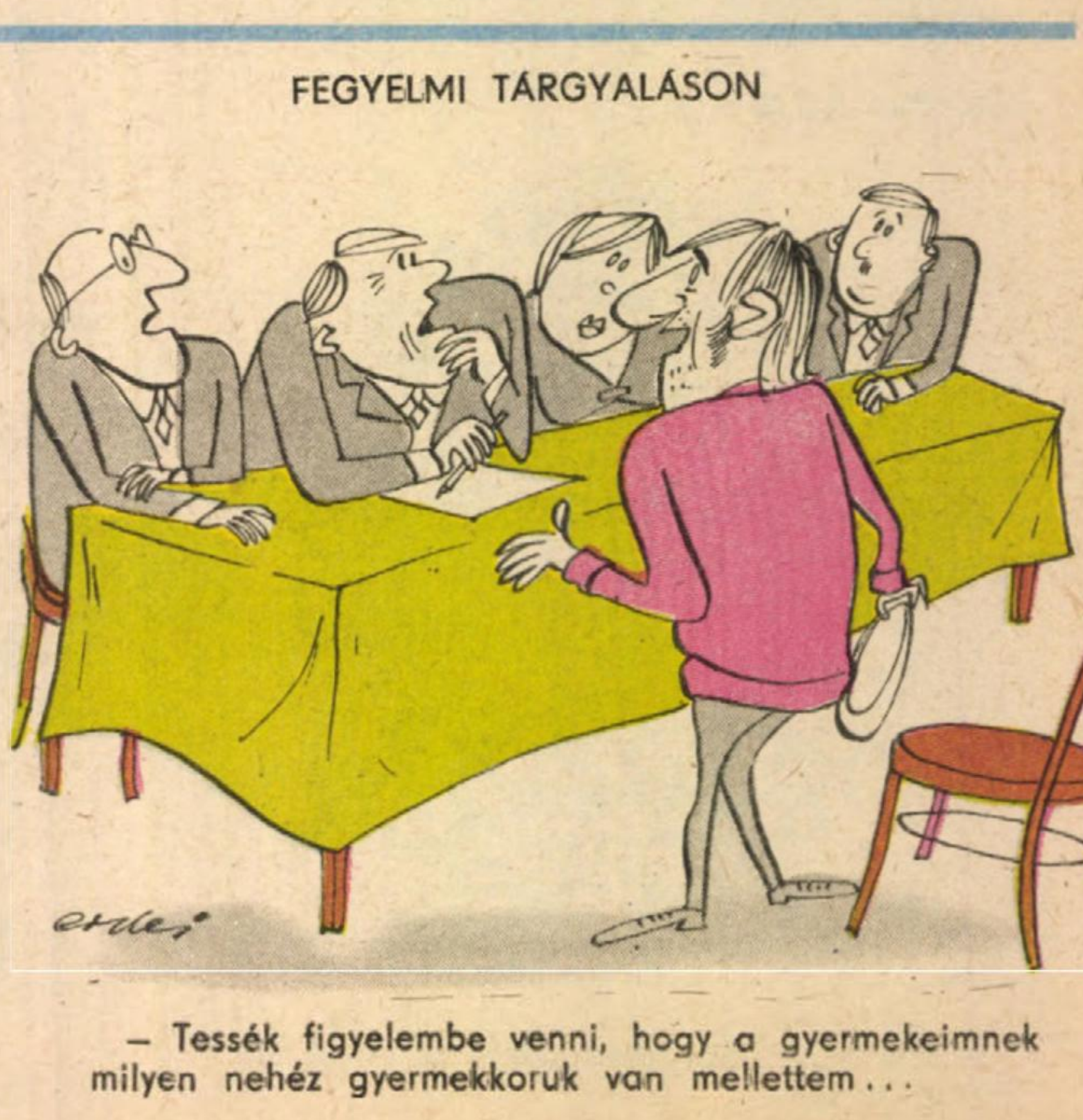

– Tessék figyelembe venni, hogy a gyermekeimnek milyen nehéz gyermekkoruk van mellettem...

SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI, VÁRNAI, HEGEDŰS, FÜLÖP, SAJDIK, BALÁZS-PIRI

KOCSI

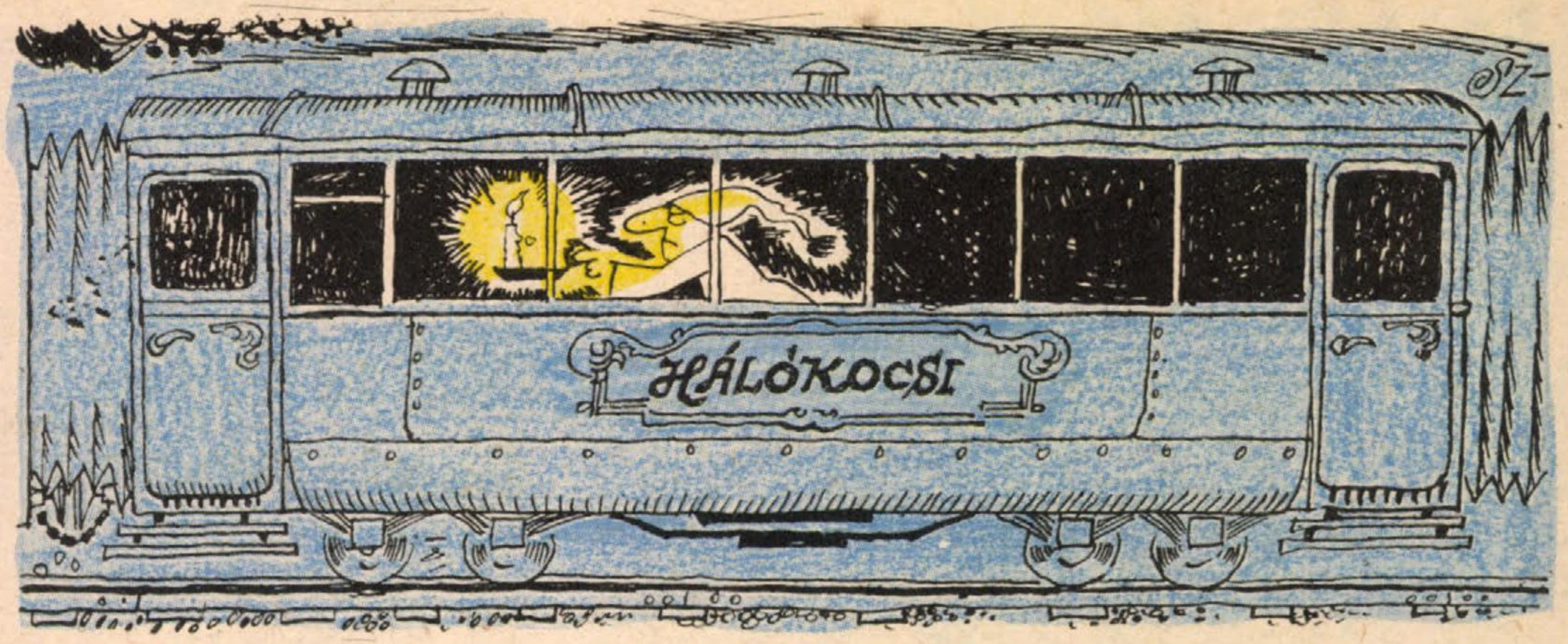
SZ
HÁLÓKOCSI

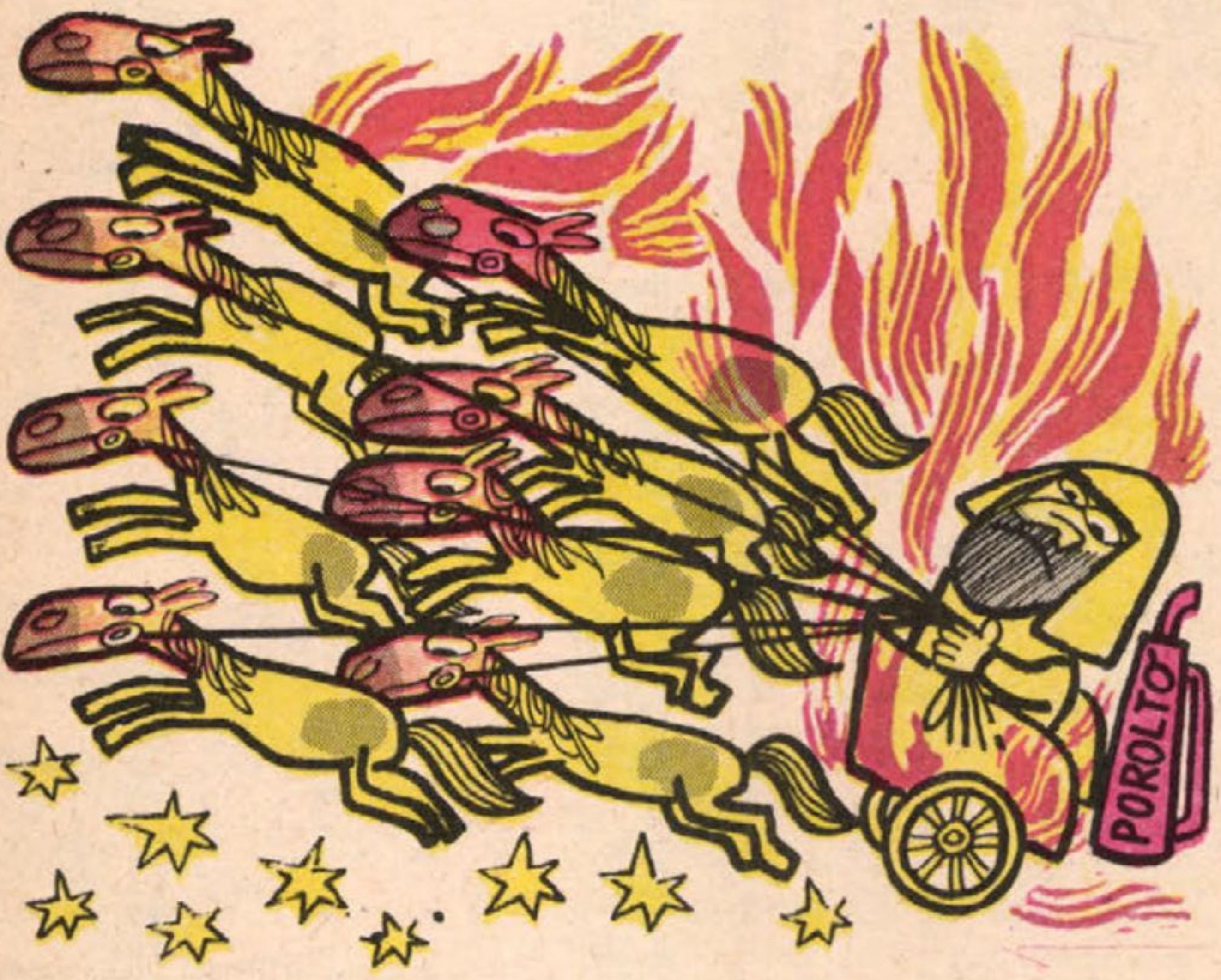

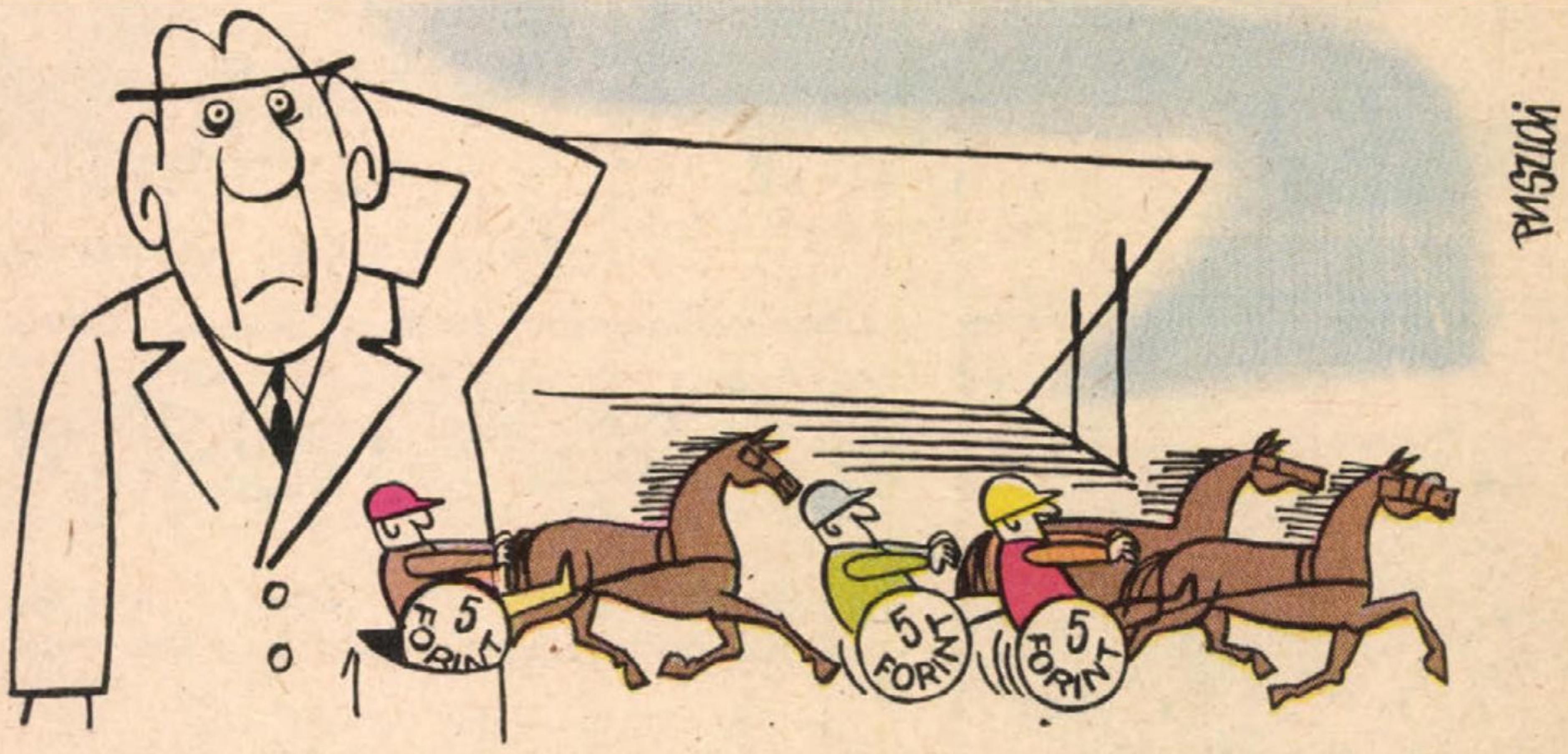
PUSZTAI
5 FORINT
5 FORINT
5 FORINT

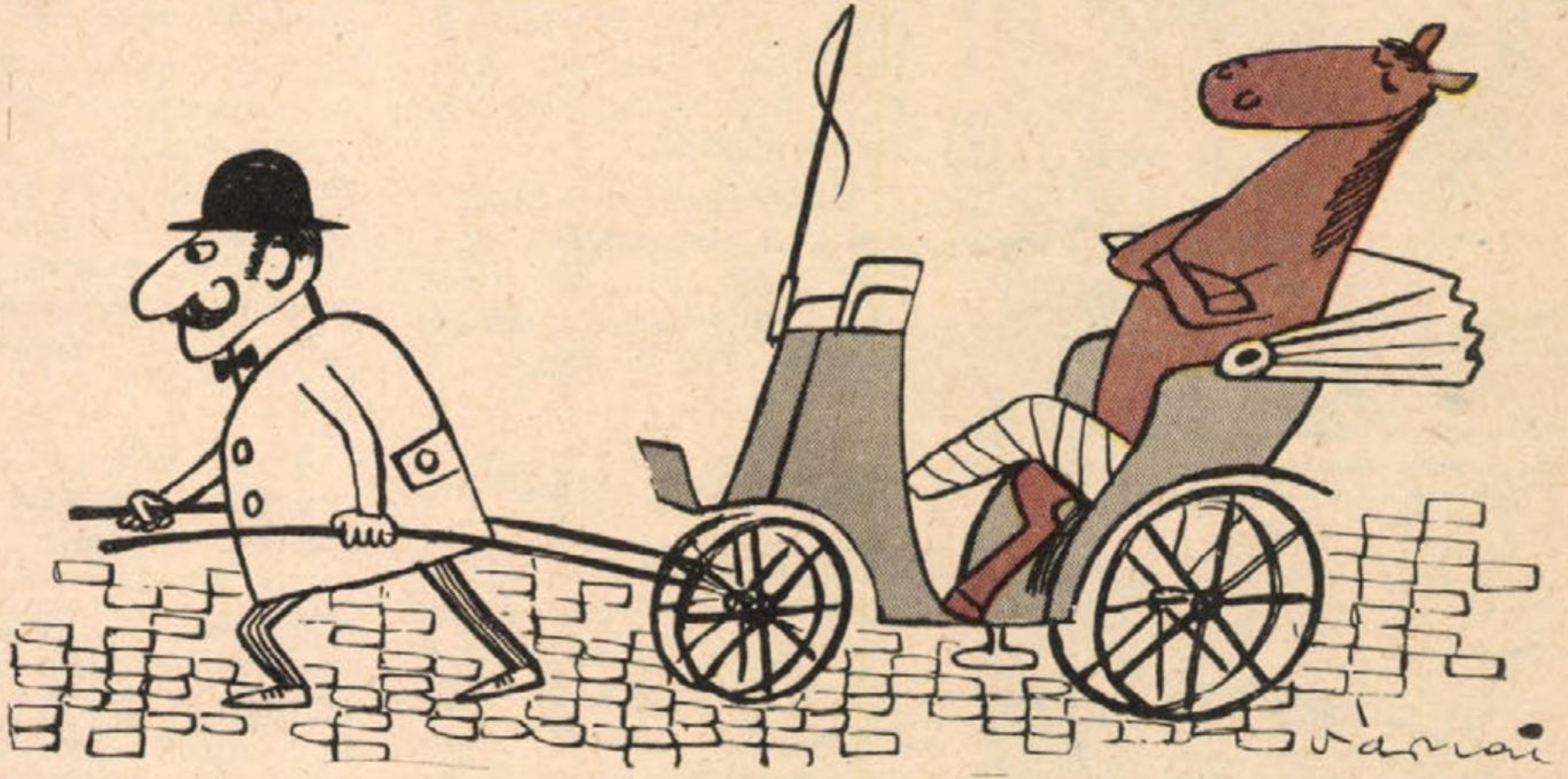

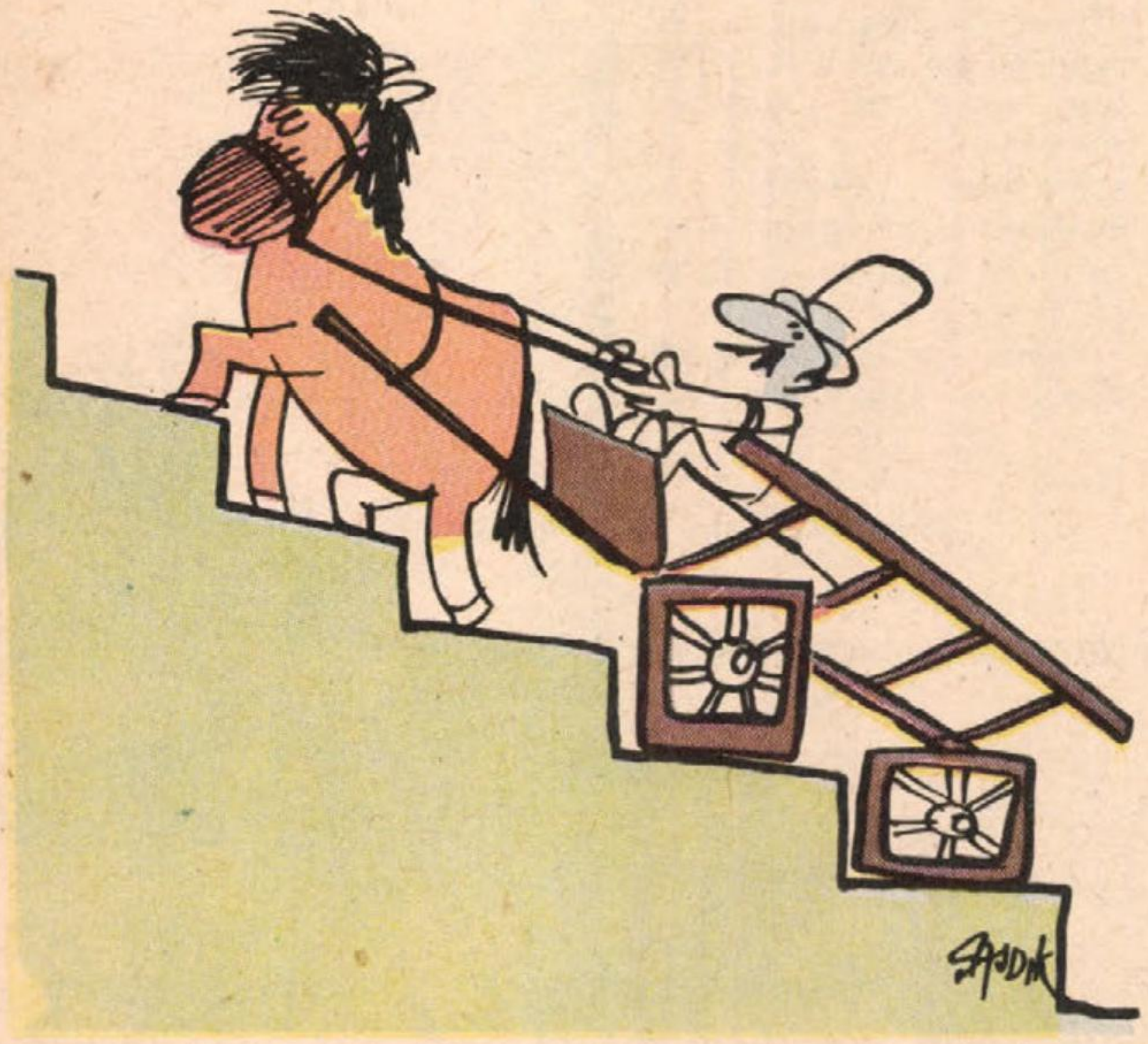

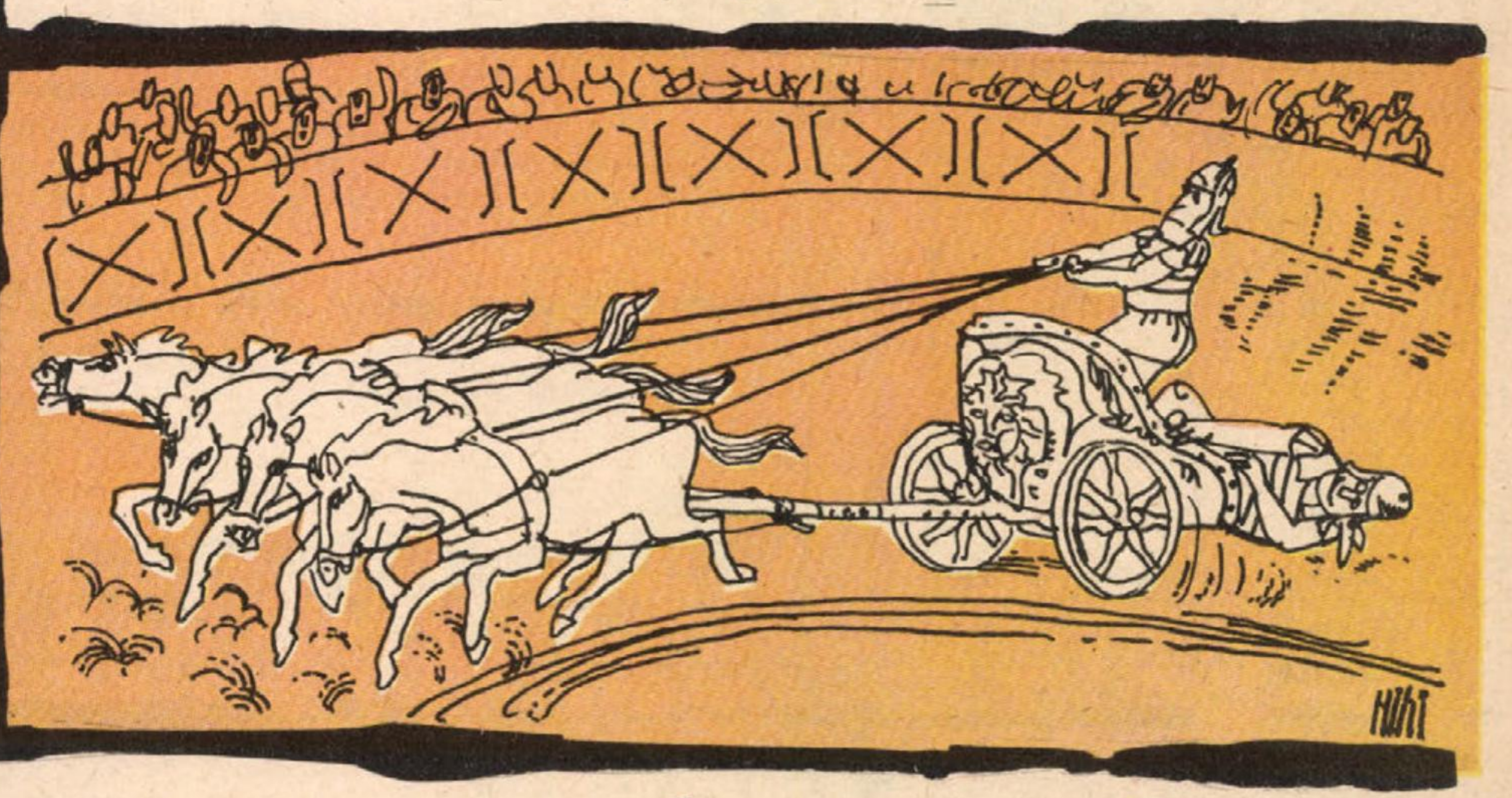

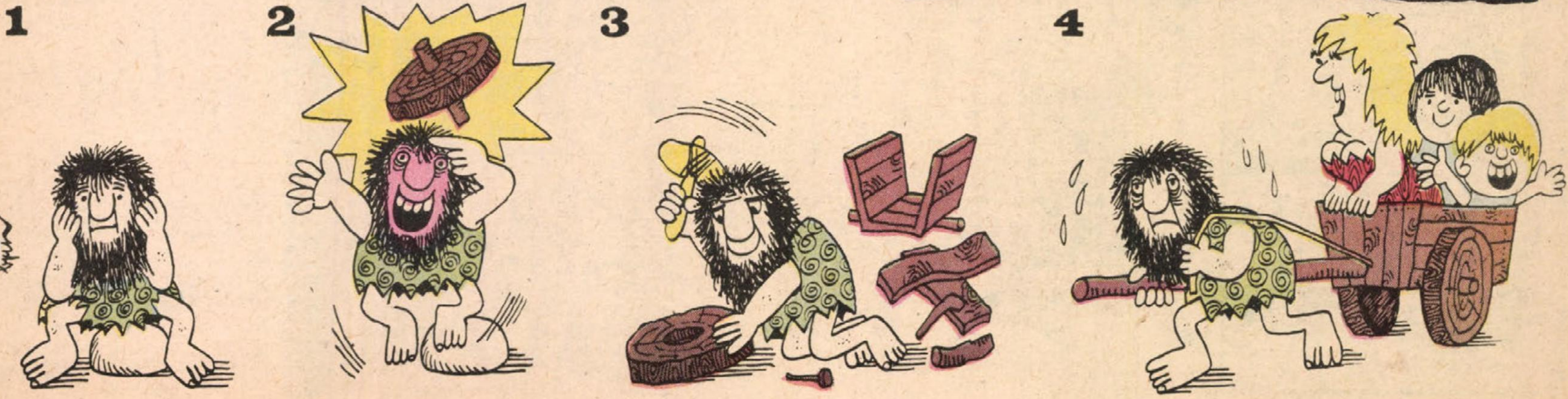

MAI TĒMÁK

Kálmánchey Zoltán rajza

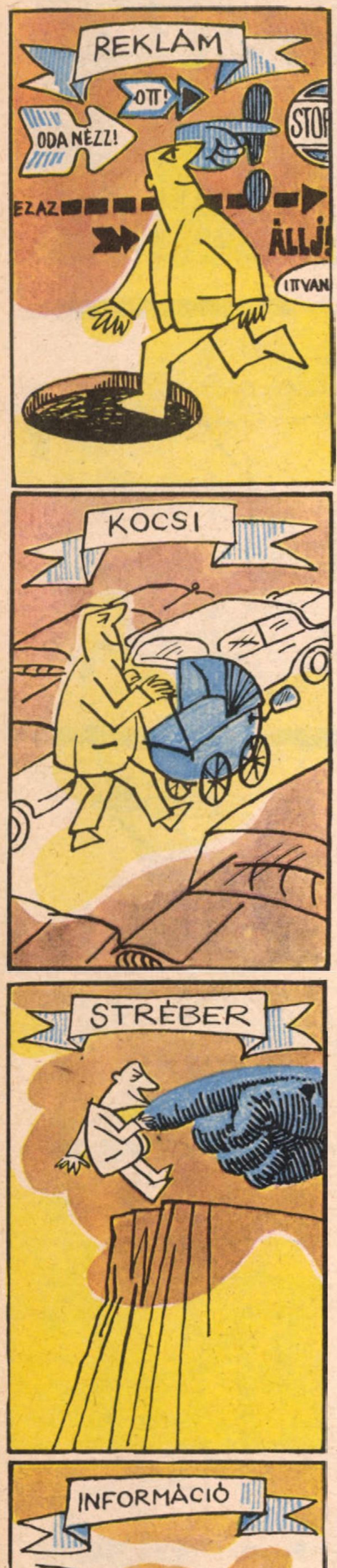

MODERN SZINHÁZ

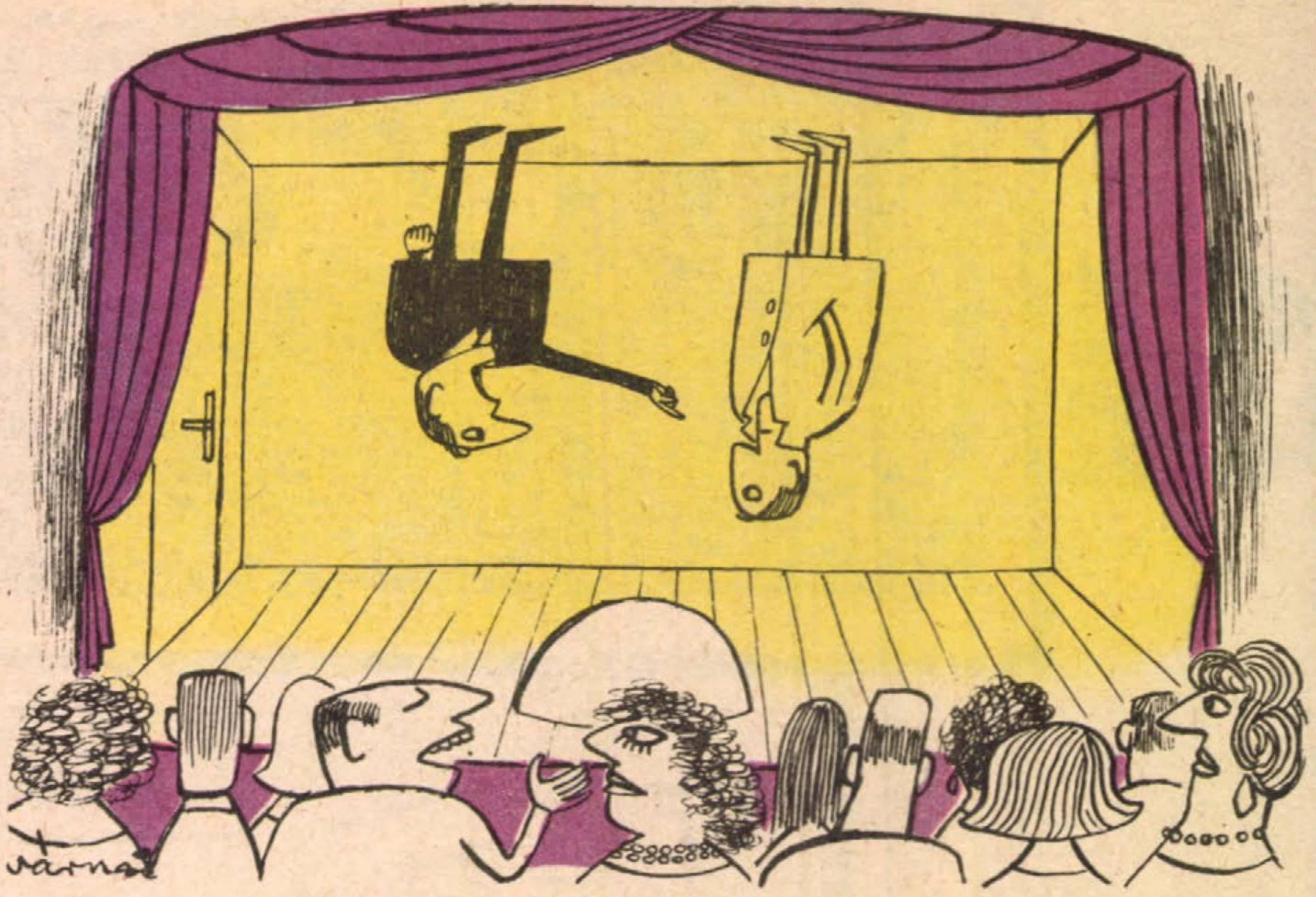

– Mit szól ehhez a zseniális rendezői felfogáshoz?

ezt olvastam

MI TÖRTÉNT A HÁBORÚVAL?

Az Esti Hírlap írja: „A robbanást a nagy mennyiségű ócskavassal együtt *a kemencébe került háborúból* itt maradt berozsdásodott lövedék okozta."

Megpróbálom elképzelni a kemencébe került háborút. Egy dolog bizonyos: *hideg-háború* aligha lehet...

JÓL MAGYARÁZTÁK

Ünnepeljük — ezúttal minden kommentár nélkül — a stílusnak azt a szépségét és világosságát, amely egy népszerűnek szánt filozófiai kritika alábbi két mondatából ragyog ránk:

1. „Bár a bevezetőben H. a mai szemmel észrevehető hiányosságokat helyesen emeli ki, ha arra gondolunk, hogy azóta alig átírt tankönyveinkben ezeknek a kategóriáknak (megint csak, sajnos) a puszta használata máig is úttörő jelentőségű lenne, akkor el kell ismernünk, hogy egy eredetileg 1957—58-as egyetemi előadás, majd jegyzet e téren is többet tett a lehetőségeknél."

2. „A marxizmus más megközelítésének és a ‚Rövid tanfolyamok' dogmatikája meghaladásának az igénye itt elválaszthatatlan azon gyakorlat igazi marxista megítélésének-értékelésének vállalásától, mely gyakorlatnak az idézett katekizmuskurzusok csak megideologizálói, apológiái voltak."

NAGYVONALÚ AJÁNLAT

Házassági hirdetés az egri Népújságból. „Nyugdíjas iparos megismerkedne házasság céljából, nyugdíjas, csinos nővel. *Hajszín nem akadály.*"

Egyszóval az sem baj, ha a hölgynek van hajszíne. Az igazi persze az lenne, ha nem volna, de ezen csak nem fogunk szőrözni?

NAGYBÖJT A YARDON

Egy angliai gyilkos utáni gyilkos hajszáról számol be az Esti Hírlap, meg az ügyetlen nyomozókról, akik a szökevényt *„végül Lancashire grófságban fogták el teljesen kiéhezve"*.

Nem csoda, ha ügyetlenek az angol detektívek. Ha egyszer nem kapnak enni!

Timár György

MAI KISPAD

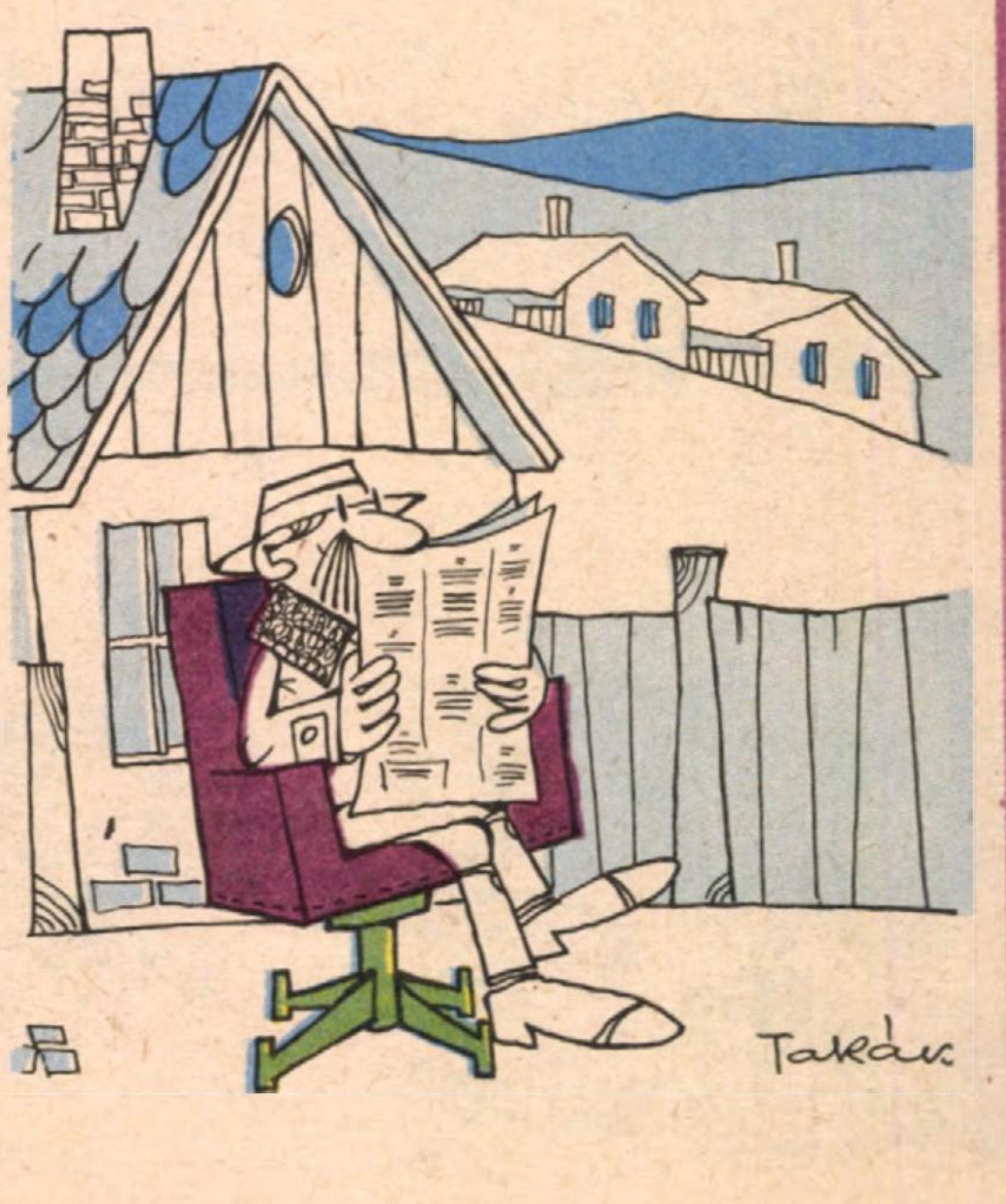

SENKI SEM PRÓFÉTA...

A „Rolling Stones" (Guruló Kövek) című angol táncdalegyüttes amerikai vendégszerepléséről több újság beszámolt, s a beszámolókból kiderült, hogy a tömegőrjöngés során négy embert agyontapostak, viszont négy anya szült. Nem így Angliában! A „Kövek" Svaille Színház-beli hangversenyén az 1200 főnyi közönség udvariasan tapsolt, de senki sem tombolt. Amikor Mick Jagger, a fő-Kő felszólította a nézőket, hogy legalább ugráljanak a széksorok között; a felháborítóan hideg angol fiatalok a helyükön maradtak. Az egész előadás egy közönséges hangverseny színvonalára süllyedt le: az együttes zenélt és énekelt, a közönség nézett és hallgatott. Állítólag a tízes pénz- és mértékrendszerre való áttérés kedvetlenítette el a brit népet.

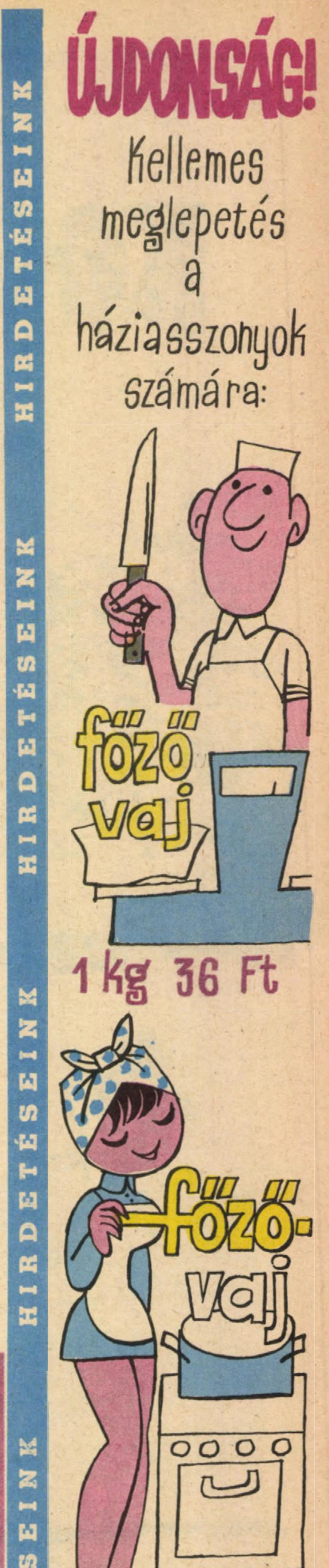
HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK
ÚJDONSÁG!
Kellemes meglepetés a háziasszonyok számára:
főző vaj
1 kg 36 Ft
főző-vaj
1 kg 36 Ft
Minden nagyobb élelmiszerboltban kimérve kapható

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

100%-os brazil
kávéból készül a
Café
do
Brasil

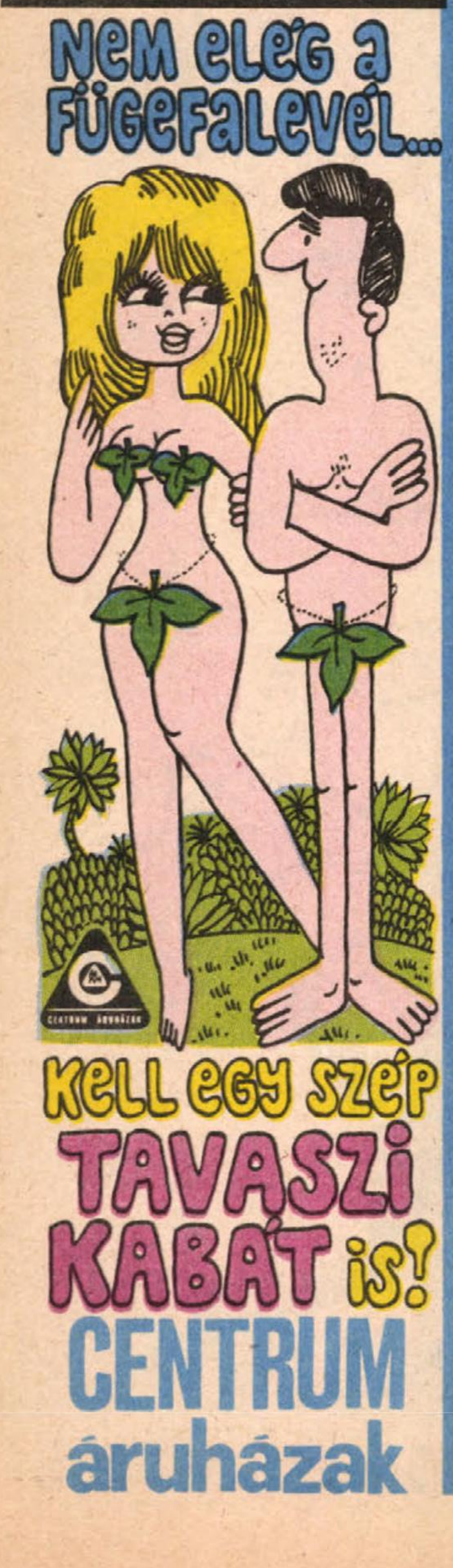

GÁLÁNS UDVARLÓ

– Szia, öreglány! Még most sem hiszed el, hogy mennyire bírlak?

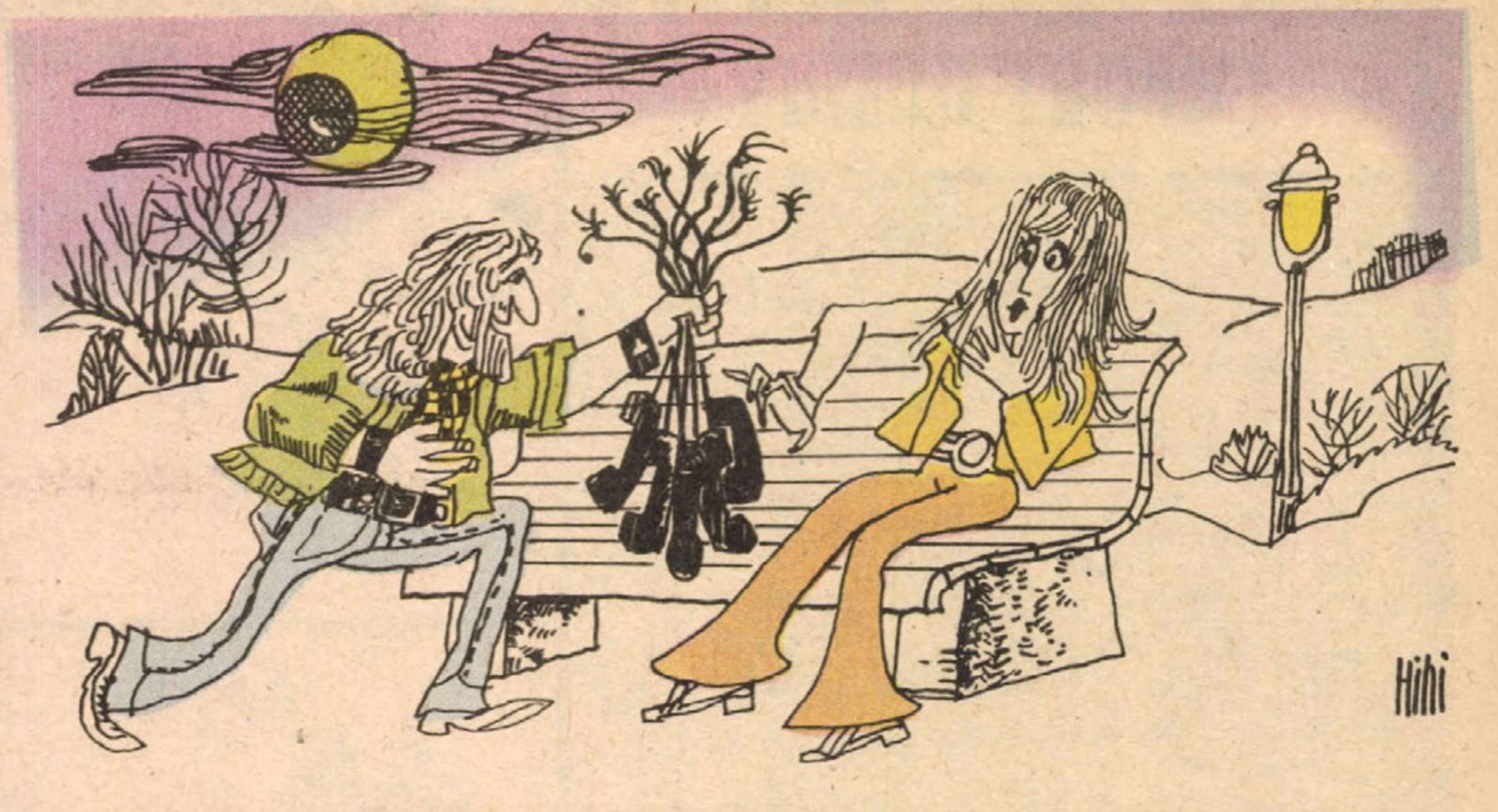

Fantasztikus novella

A DÁTUM

Dr. Umberstock, a méltán népszerű szülész és nőgyógyász, mosolyogva nézett páciensére, a csinos fiatal asszonykára:

— Teljes bizonyossággal állíthatom, hogy anyai örömöknek néz elébe. Gratulálok.

— Köszönöm — mondta boldogan az asszonyka és meghajolt, mint egy primadonna a színpadon, amikor megköszöni a tapsokat. — Bocsásson meg egy pillanatra. Egy kis fejszámolás — mondta kissé zavartan, aztán gondterhelten nézett maga elé. — Tehát szeptemberre várhatom a gólyát.

— Minden valószínűség szerint — bólintott dr. Umberstock. — De ha ez nem megfelelő dátum, keressünk egy megfelelőbbet.

— Kérem szépen, szeptember az nekem nem jó. Franciaországi rokonaimhoz utazom látogatóba. Legyen, mondjuk, inkább május. Már csak azért is, mert májusban születnek a legszebb gyerekek.

— Nem ellenzem, de miután a kedves páciens ragaszkodik ahhoz, hogy én segítsem világra a kicsit, mégis más dátumot kell javasolnom, mert májusban egy San Salvador-i orvoskongresszusra utazom. Mit szólna például júniushoz?

— Júniusban festik a lakásunkat és általános tatarozás lesz a házunkban. Csak nem fogok egy ilyen rumliba hazavinni egy gyereket. Ellenben július...

— Rendben van. Július 17-ét vagy 30-át javasolnám, ezeken a napokon ráérek.

— Tizenhetedike semmiképpen sem megfelelő, mert aznap szilvalekvárt teszek el télire. Harmincadikában viszont megállapodhatunk. De csak délelőtt tíz óra után. Mert nem szeretek korán felkelni — jelentette ki határozottan az asszonyka.

Dr. Umberstock feljegyezte a határidős naplójába. — Tehát július 30-a, délelőtt negyed tizenegy. Még egy kérdésem van. Mit parancsol: fiút vagy lányt?

— Ebből is egyet, abból is...

Galambos Szilveszter

MICSODA SOFŐR!

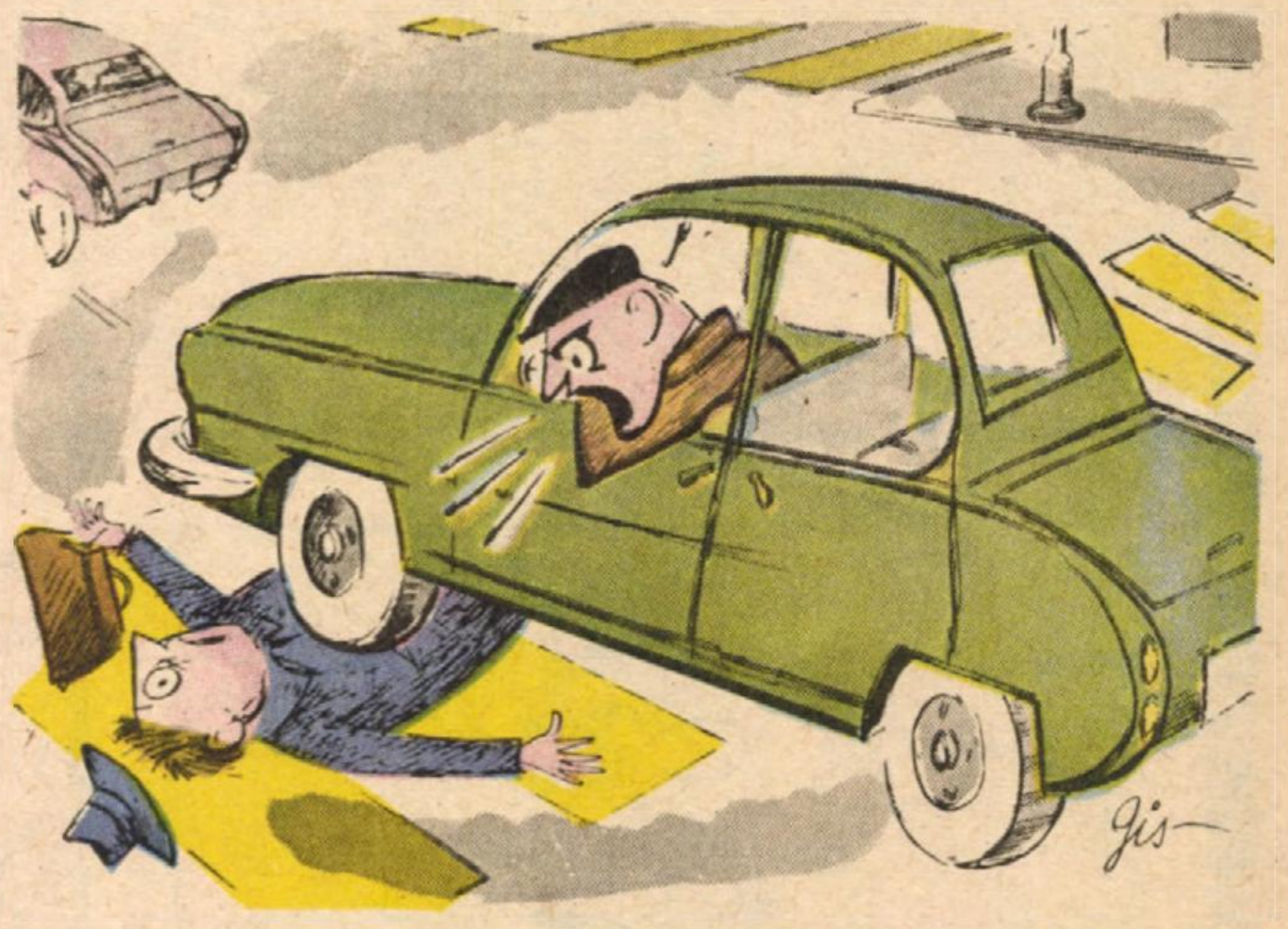

– Hé, talán nem akadályozna a közlekedésben?

ROSSZMÁJÚSÁG

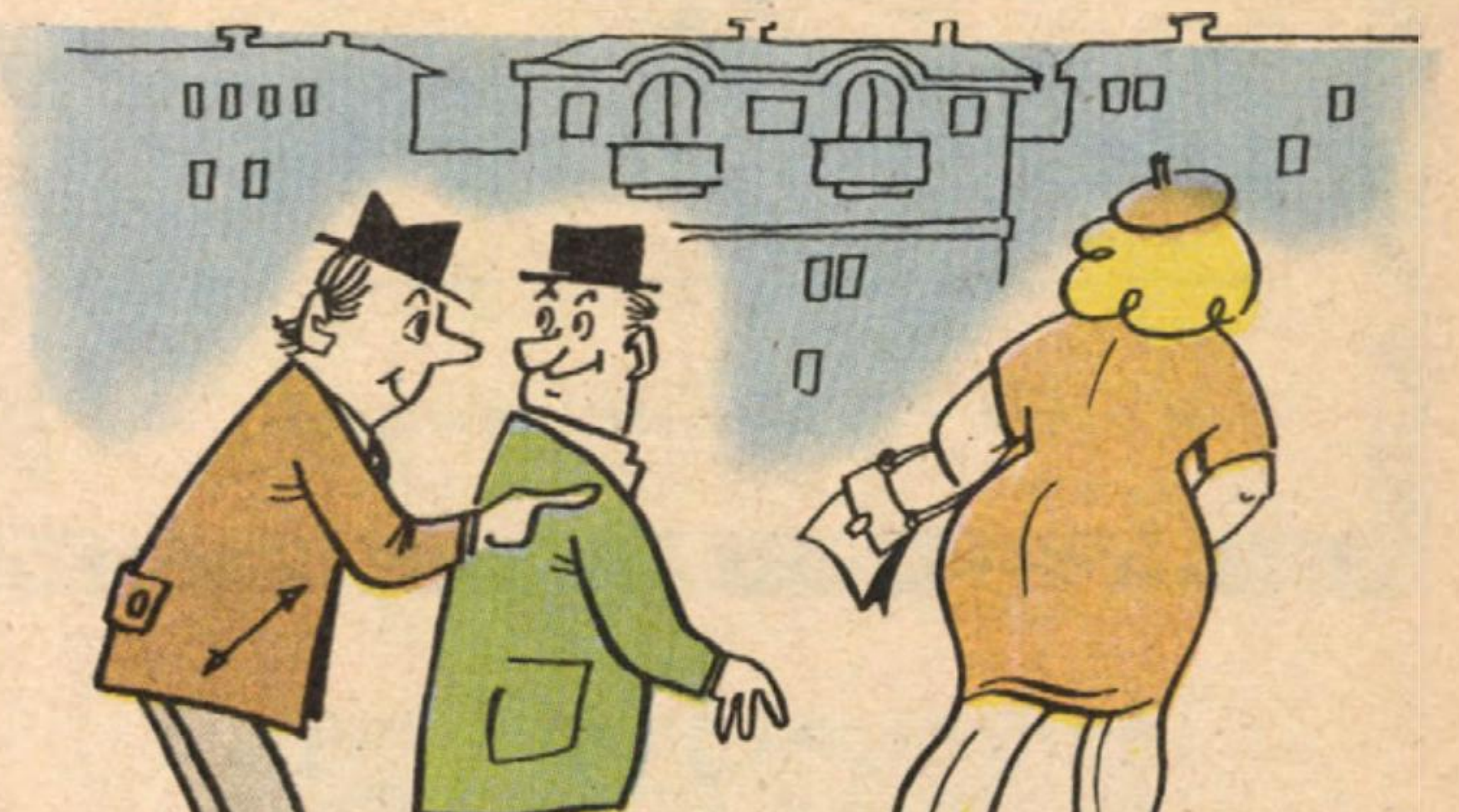

– Nézd, ez az Ica hogy megőrizte a régi karcsúságát..
– Mi az, hogy megőrizte? Megduplázta!

KÜLFÖLDI VENDÉG TÁVOZIK

– A hölgy az exportból visszamarad!

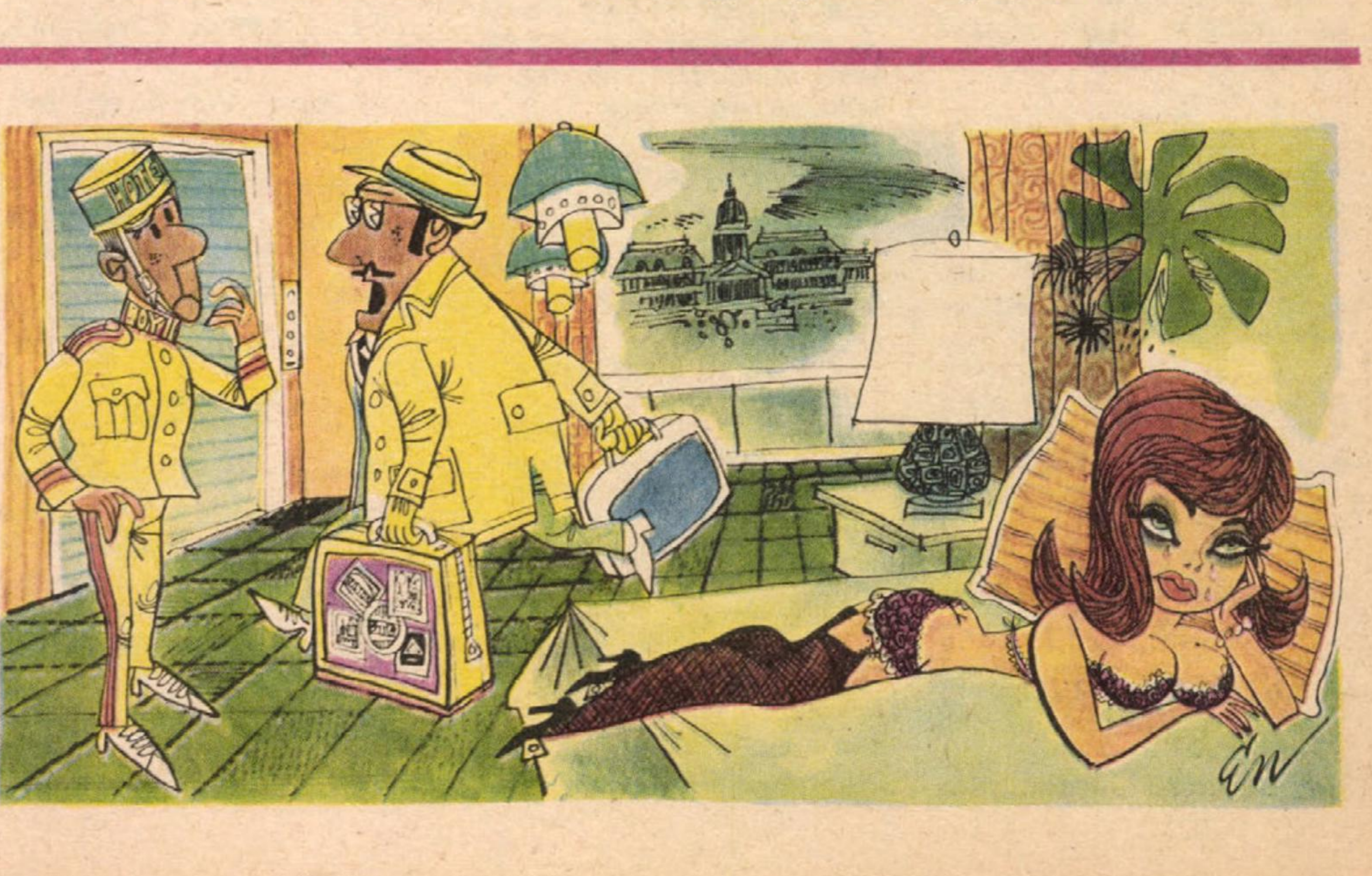

IMPORT HUMOR

KARIATIDA

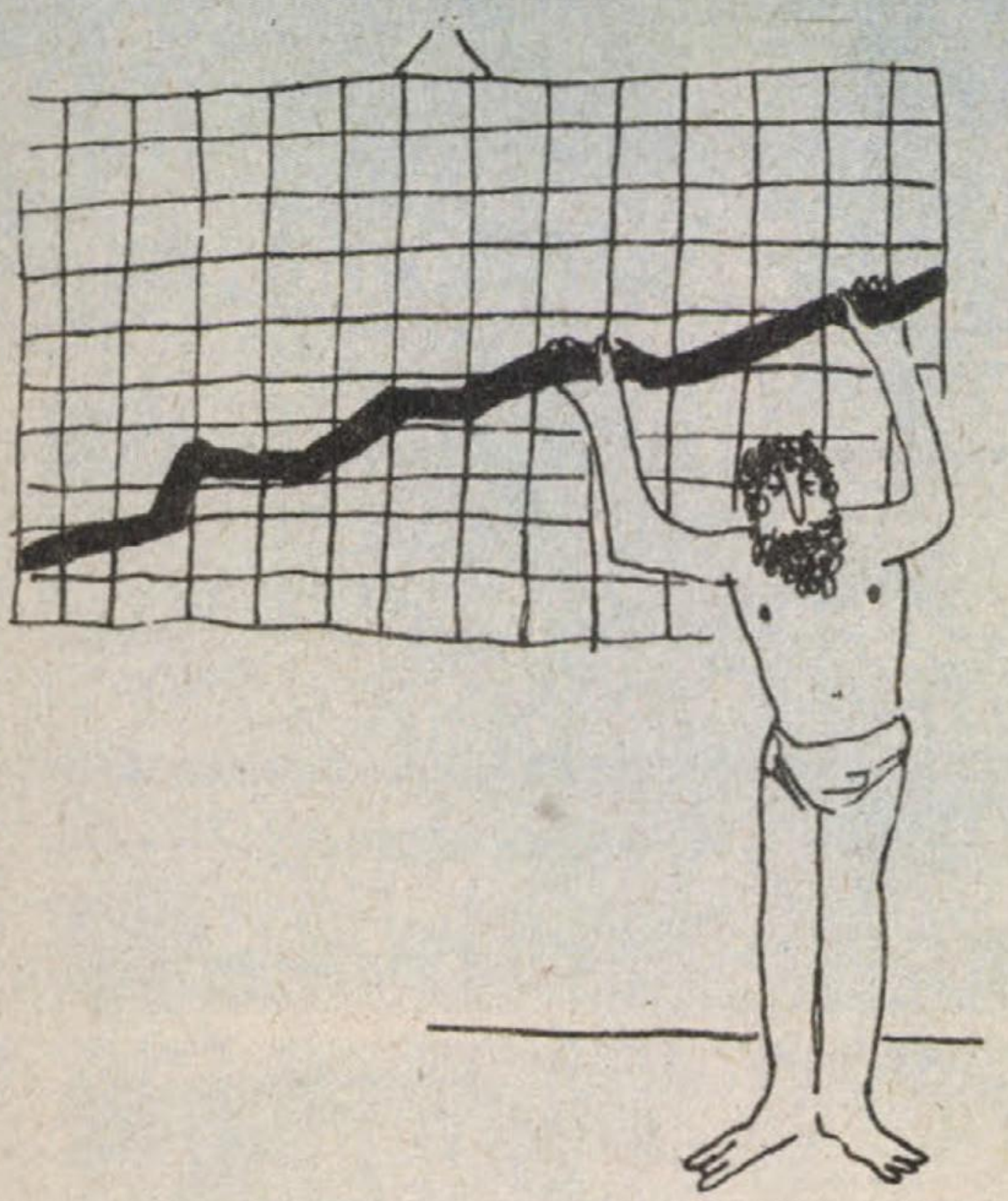

(„Pikker", Tallinn)

MŰÉLVEZET

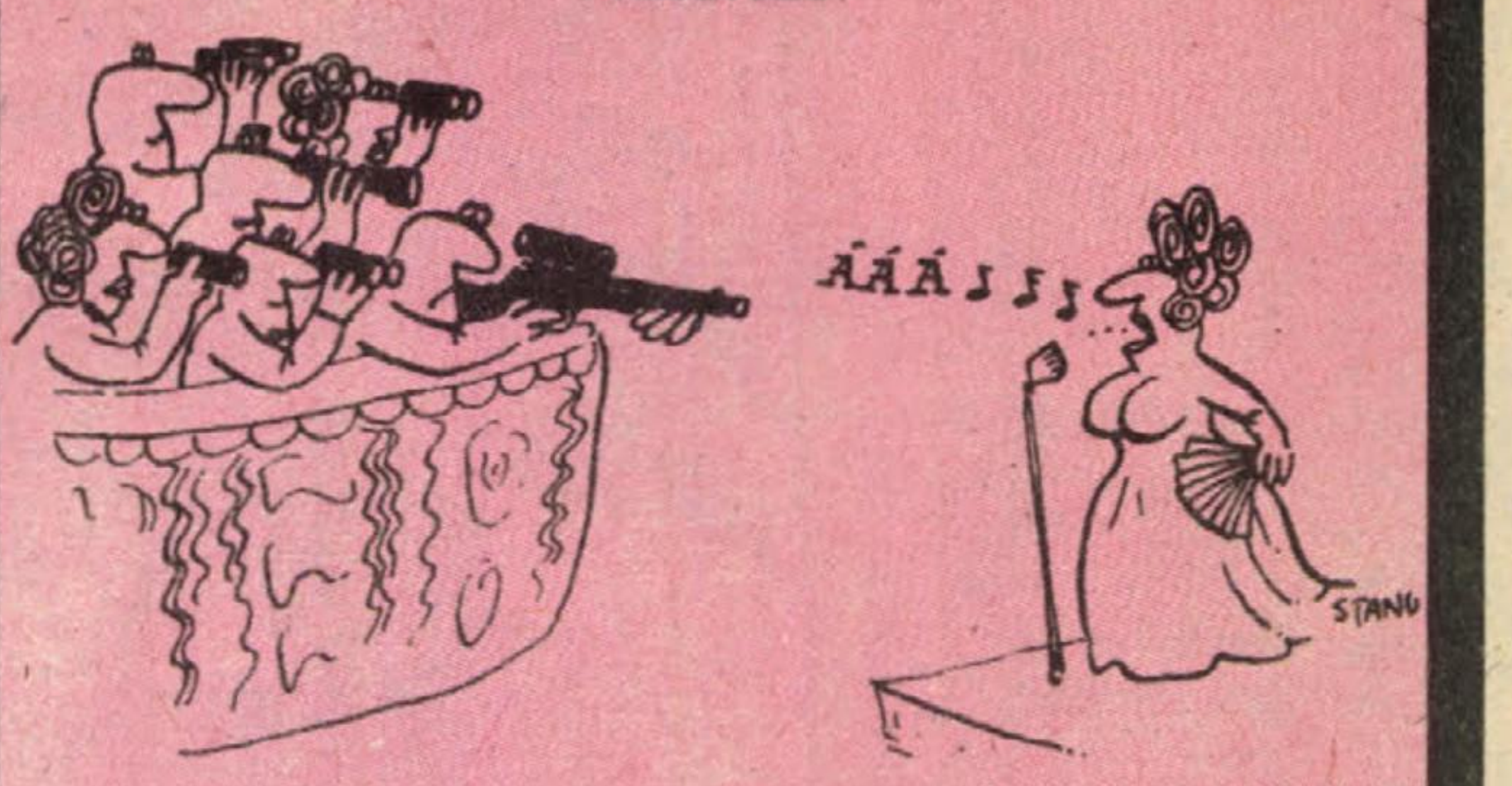

(„Rohács", Pozsony)

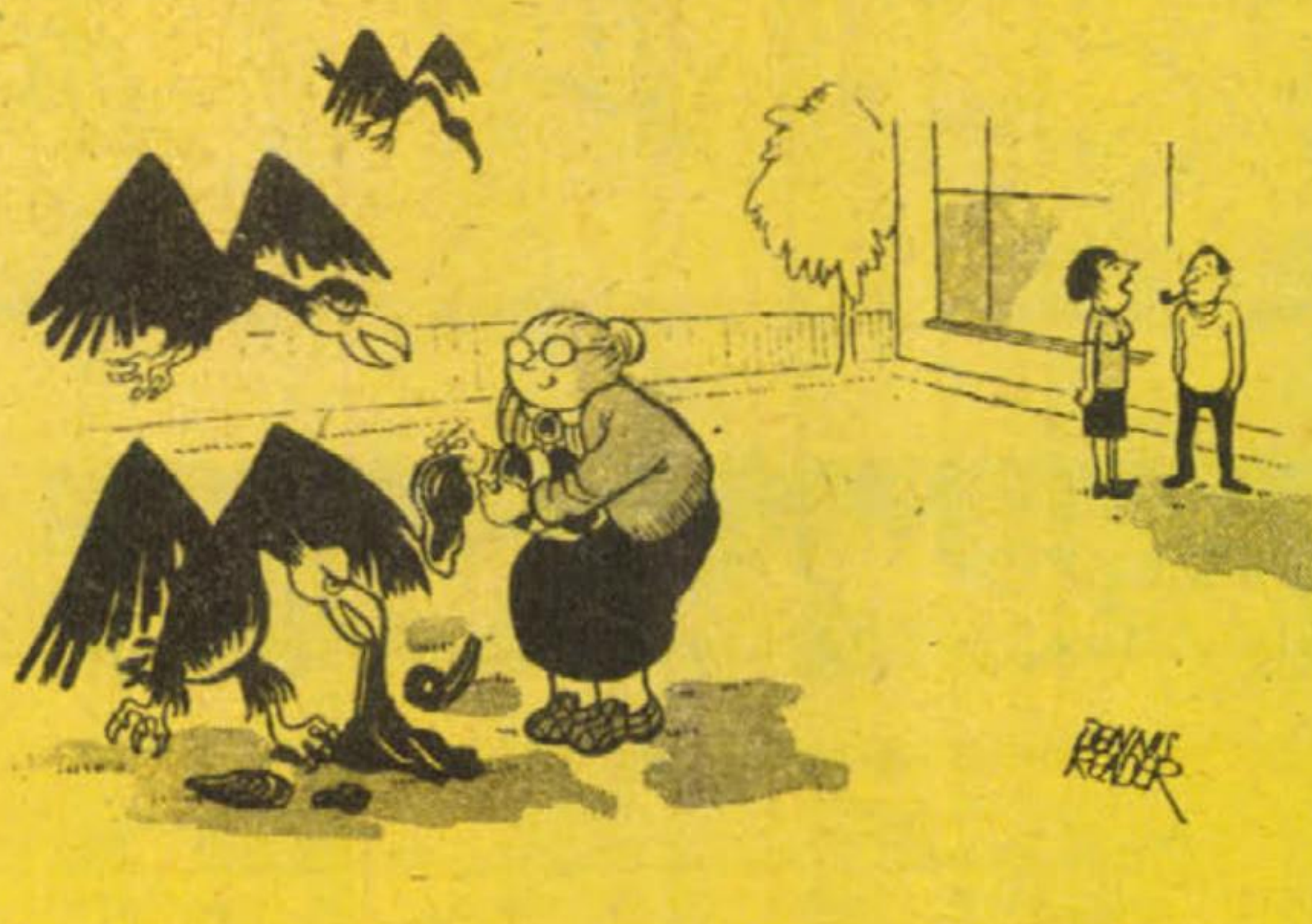

– Nem gondolod, hogy az anyád túlzásba viszi a madarak etetését?

(„Punch", London)

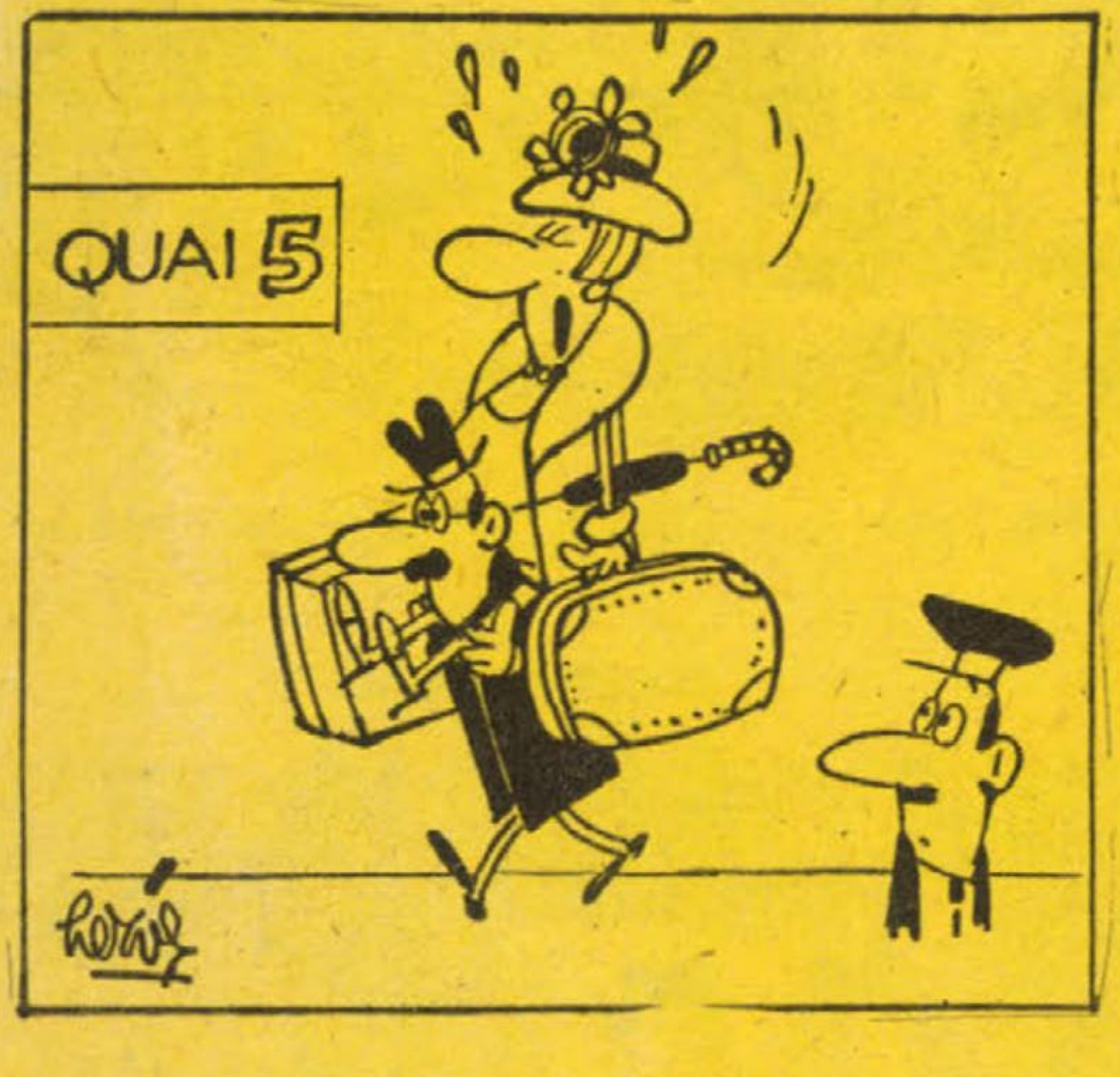

– Hé, Lajos! És a bőröndöket én vigyem?!...

(„Ici Paris")

INFLUENZA-SZEZON

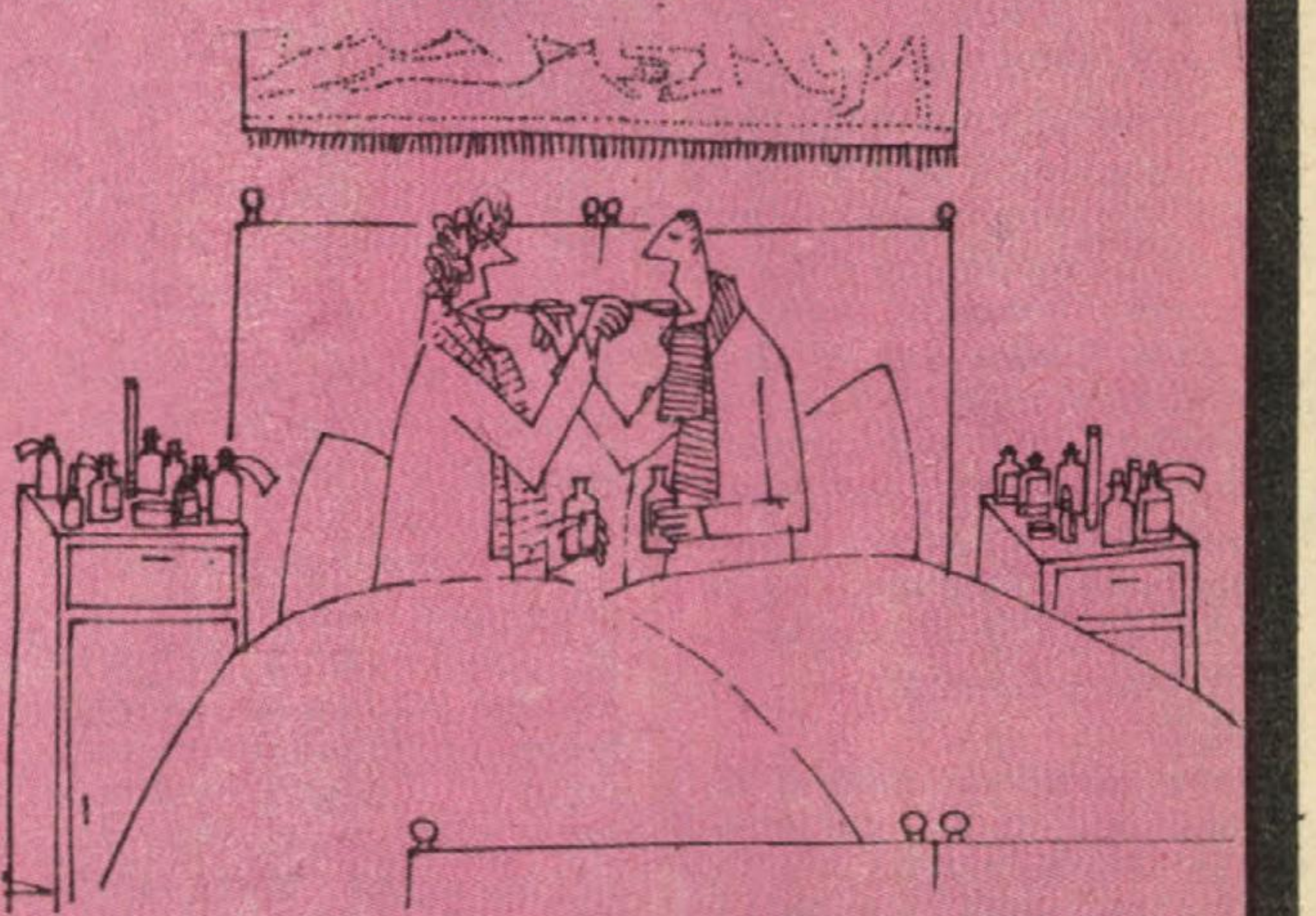

(„Eulenspiegel", Berlin)

ELEFÁNT AZ AJTÓ ELŐTT

Mint valami humoreszk, úgy kezdődött a párbeszéd a Florida-állambeli Winter Park egyik családi házának hálószobájában Edward Stewart és felesége, Shirley között. A férj ugyanis dobogásra lett figyelmes, kinyitotta az ajtót, majd rémülten kiáltott a feleségének:

— Shirley, egy elefánt van az ajtó előtt!

— Mit akar? — kérdezte az asszony álmosan.

— Elefánt! — ordított a férj.

— Hogy hívják? — kérdezte az asszony.

Amikor az asszony teljesen felébredt, először azt hitte, hogy férje megbolondult, majd az elefánt belépése hirtelen változást okozott véleményében, és kimenekült a házból. Kari, az ifjú elefánt különben a cirkuszból szökött el, az alig egytonnás apróságot végül a garázsban fogták el az állatszelídítők.

— Sose hiszel nekem! — mondta Mr. Stewart a feleségének az elefánt elszállítása után.

CSODA A ZALA-FOLYÓNÁL

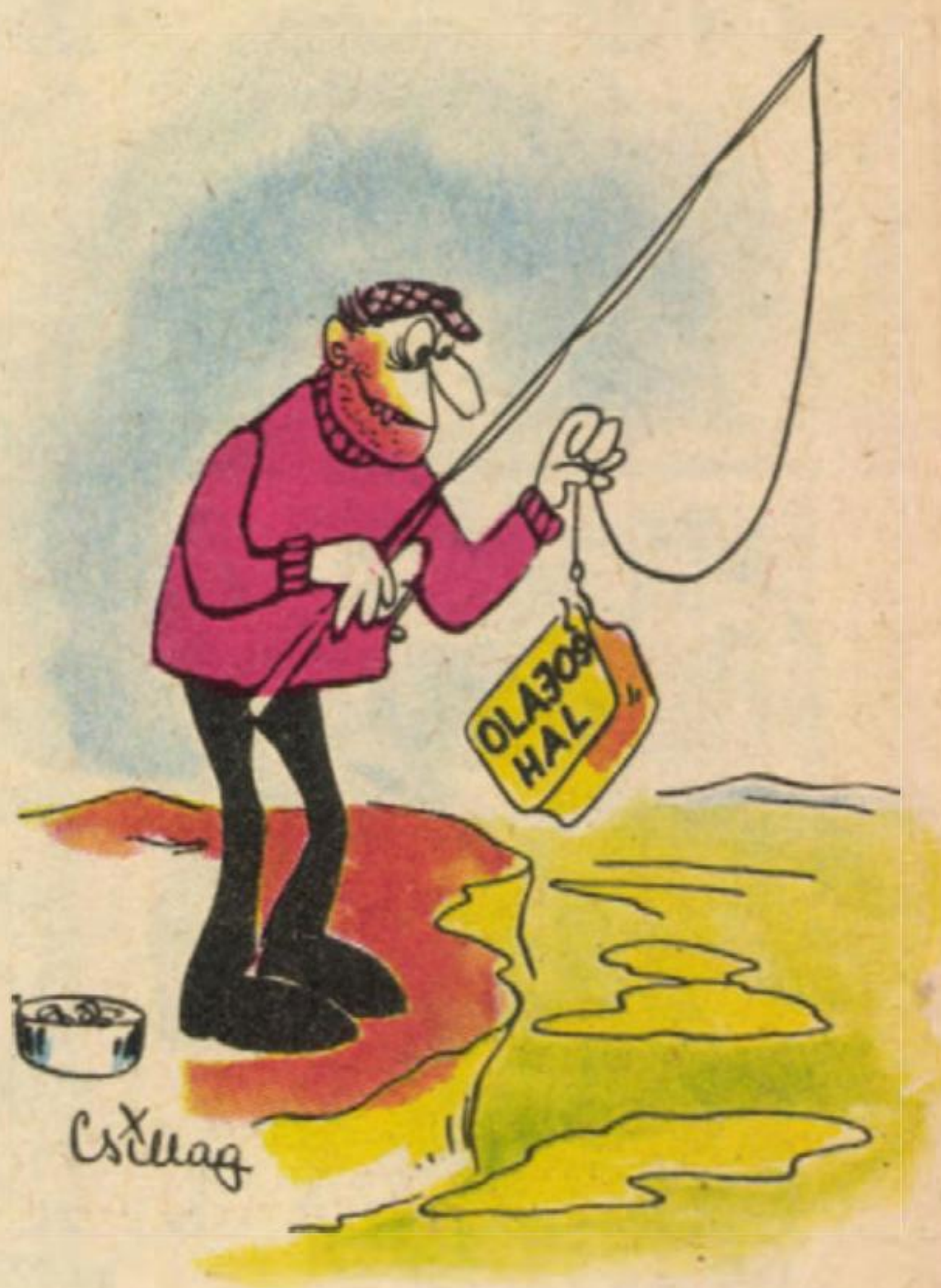

SZILÁNKOK

BARÁT

Amint hallom, X. önzetlen barátot keres magas anyagi juttatással.

DIVAT

Sorompaival találkoztam a hivatal folyosóján. Alaposan hátbavágtam:

— Nem szégyelled magad? Nős ember létedre minden nap egy másik nővel sétálsz karon fogva. Hétfőn egy feketével láttalak, kedden egy szőkével, szerdán egy Tizian-vörössel.

Égnek emelte becsületes tekintetét:

— Esküszöm, mindegyik a feleségem volt! Csak folyton festi a haját!

NOTÓRIUS KÉSŐ

Z.-nek egy bölcs megígérte, hogy másnap délelőtt tíz órakor megmondja a boldogság titkát. Z. szokása szerint fél órát késett. A bölcs megunta a várakozást, ezért aztán Z. ma is boldogtalan ember.

BIZTATÁS

Erős akarattal, önfegyelemmel, szenvedélyes dohányos válhat belőled.

ŐSZINTE HIRDETÉS

41 éves, magas, barna hajú férfi vagyok. Megnősülnék. Összkomfortos, telefonos, főbérleti lakásom és feleségem van.

HELYZETKÉP

Délelőtt tíz óra. Benyitok a kis mellékutcai eszpresszóba. Sehol egy lélek. Csupán a fal melletti boxban ül egy szerelmespár. Hevesen csókolóznak. Tölcsért csinálok a kezemből, és felkiáltok:

— Hahó! Van itt egy felszolgáló kartárs?

Néma csend. Megismétlem.

— Hahó! Van itt egy felszolgáló kartárs?

A szerelmespár női tagja most feláll. Elrendezi kissé zilált frizuráját és megszólal:

— Mit izgul? Jövök már!

MELLÉKES

Y.-nak szép mellékkeresete van abból, hogy a magányos utazókat meleg szavakkal búcsúztatja a pályaudvaron. Amikor kigördül a vonat, zsebkendőt is lobogtat utánuk. Senki sem sajnálja tőle a borravalót.

G. Sz.

MŰKORCSOLYÁZÁS

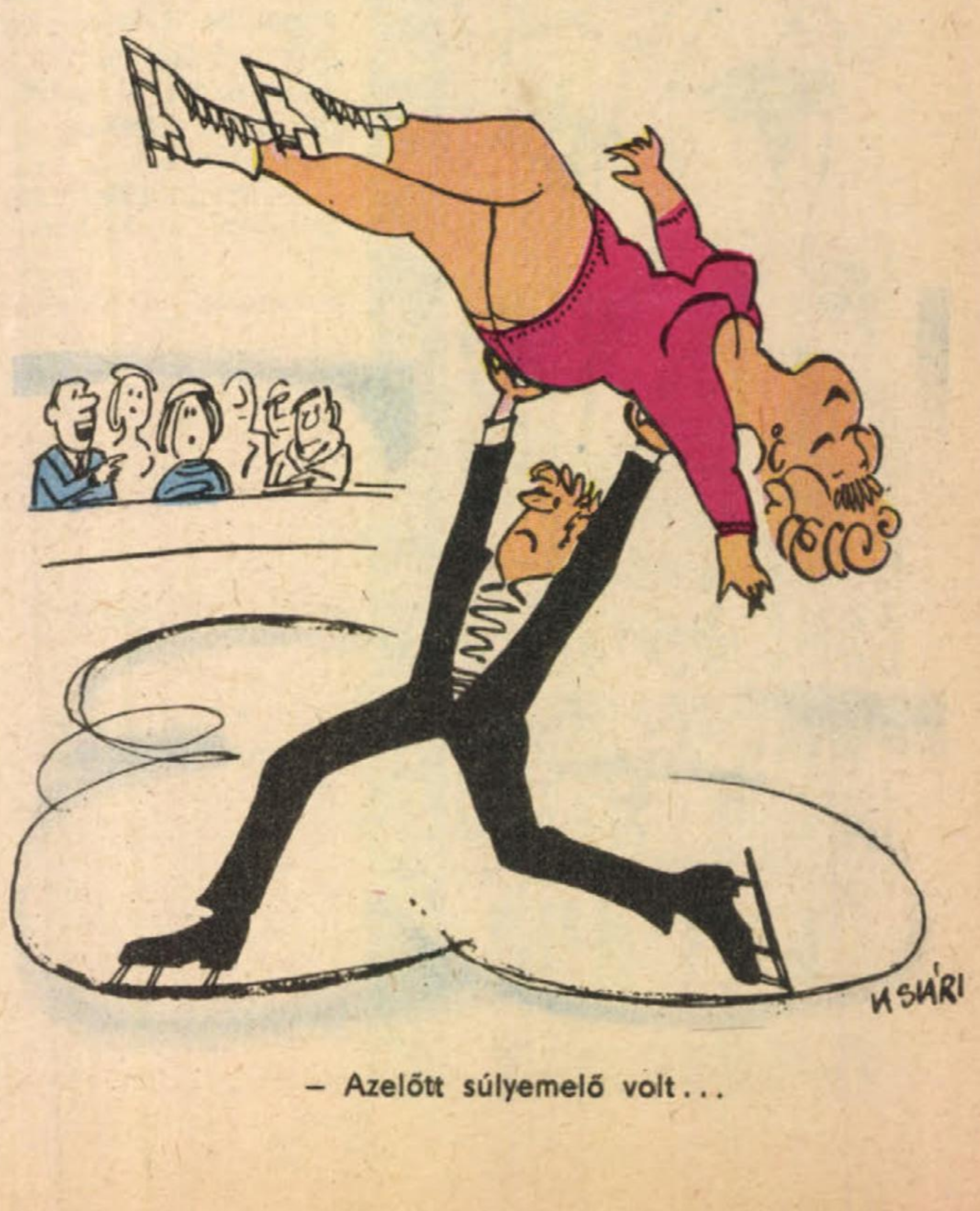

– Azelőtt súlyemelő volt...

SZAKÍTÁS

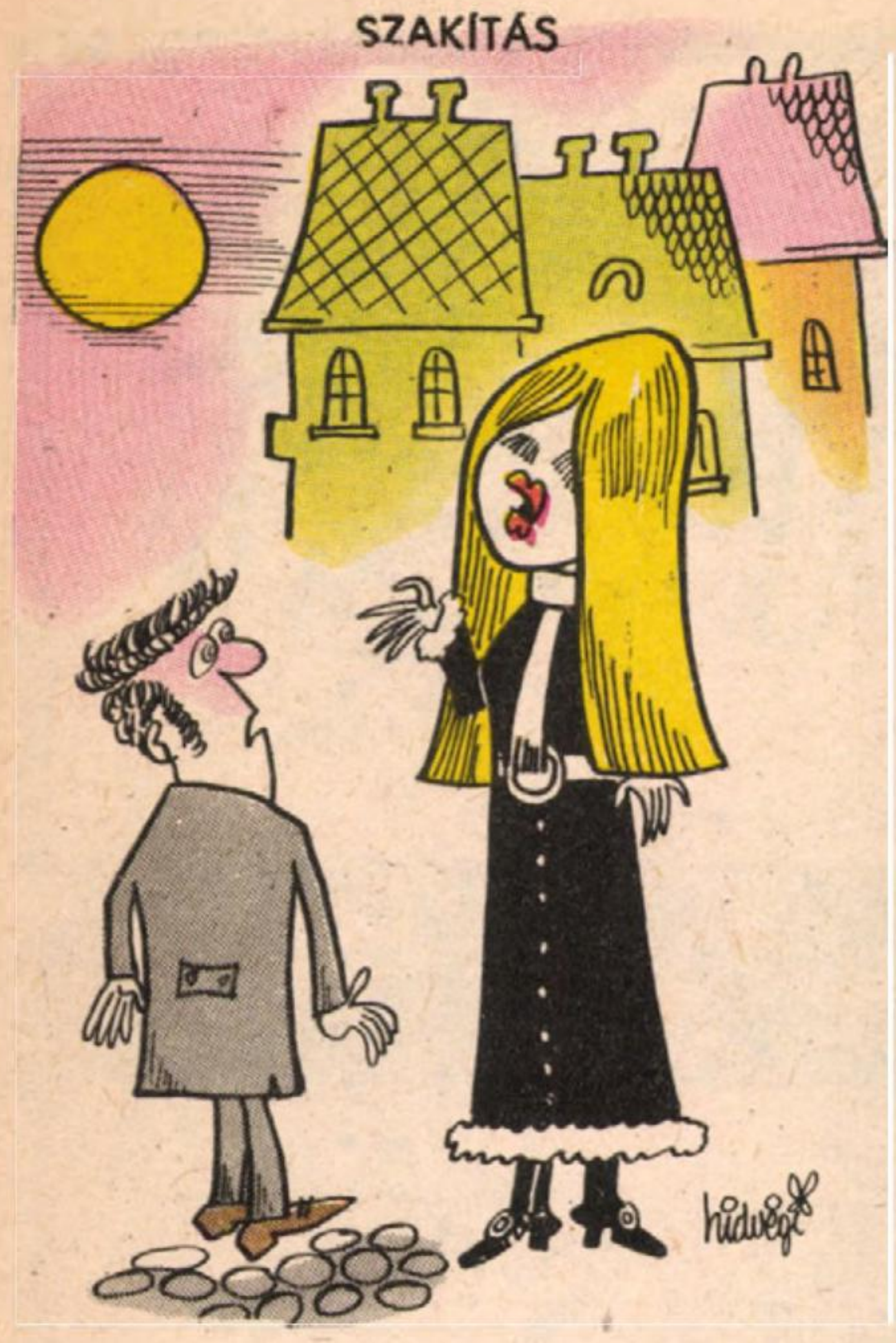

– Sajnálom, Jenőke, de már nem divat a mini.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

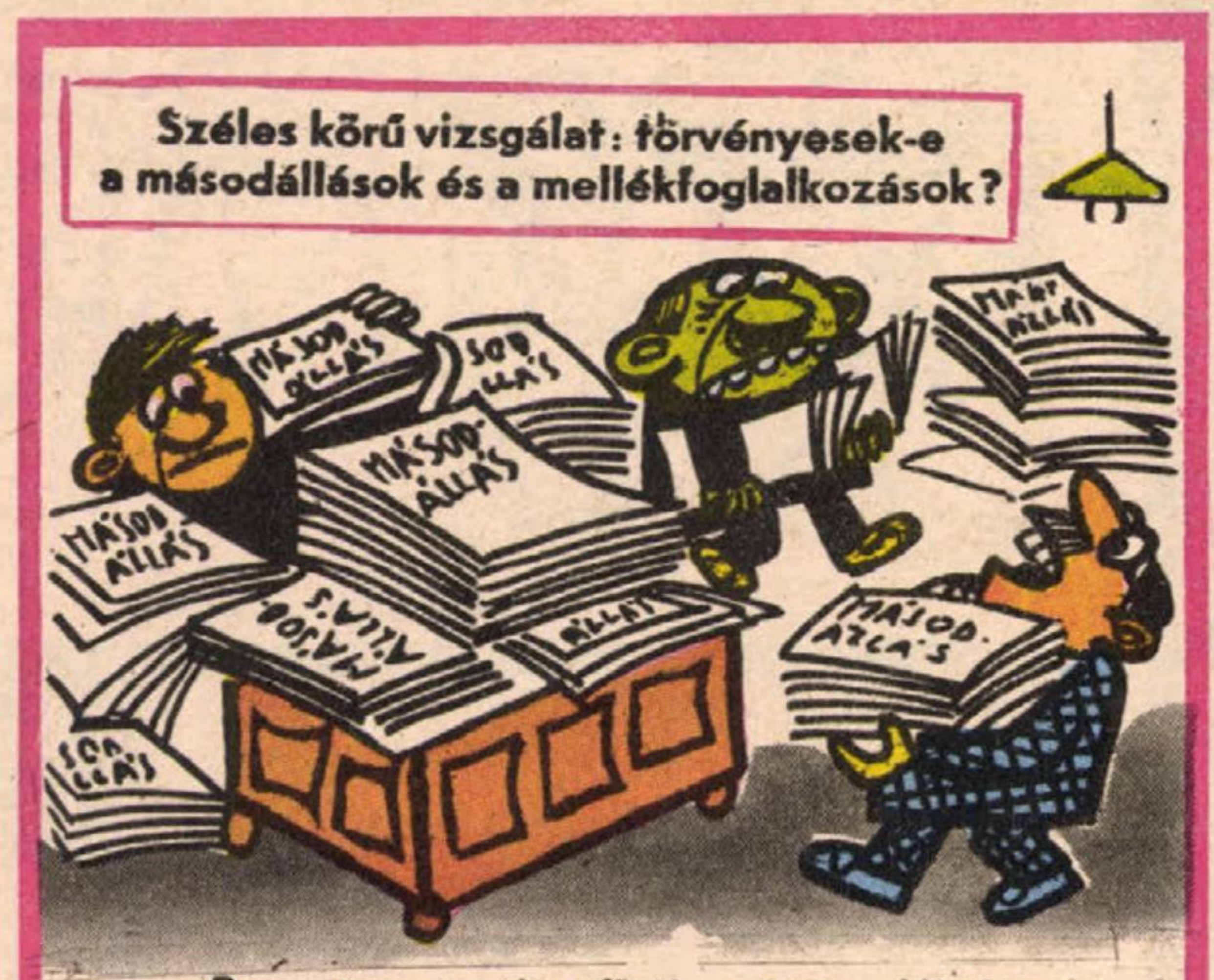
Széles körű vizsgálat: törvényesek-e a másodállások és a mellékfoglalkozások?
MÁSOD ÁLLÁS
SOD LLÁS
MÁSOD ÁLLÁS
MÁSOD ÁLLÁS
MÁSOD ÁLLÁS
ÁLLÁS
SOD LLÁS
MÁSOD ÁLLÁS

– Rengeteg a vizsgálati anyag. Alkalmazni kéne néhány embert másodállásban.

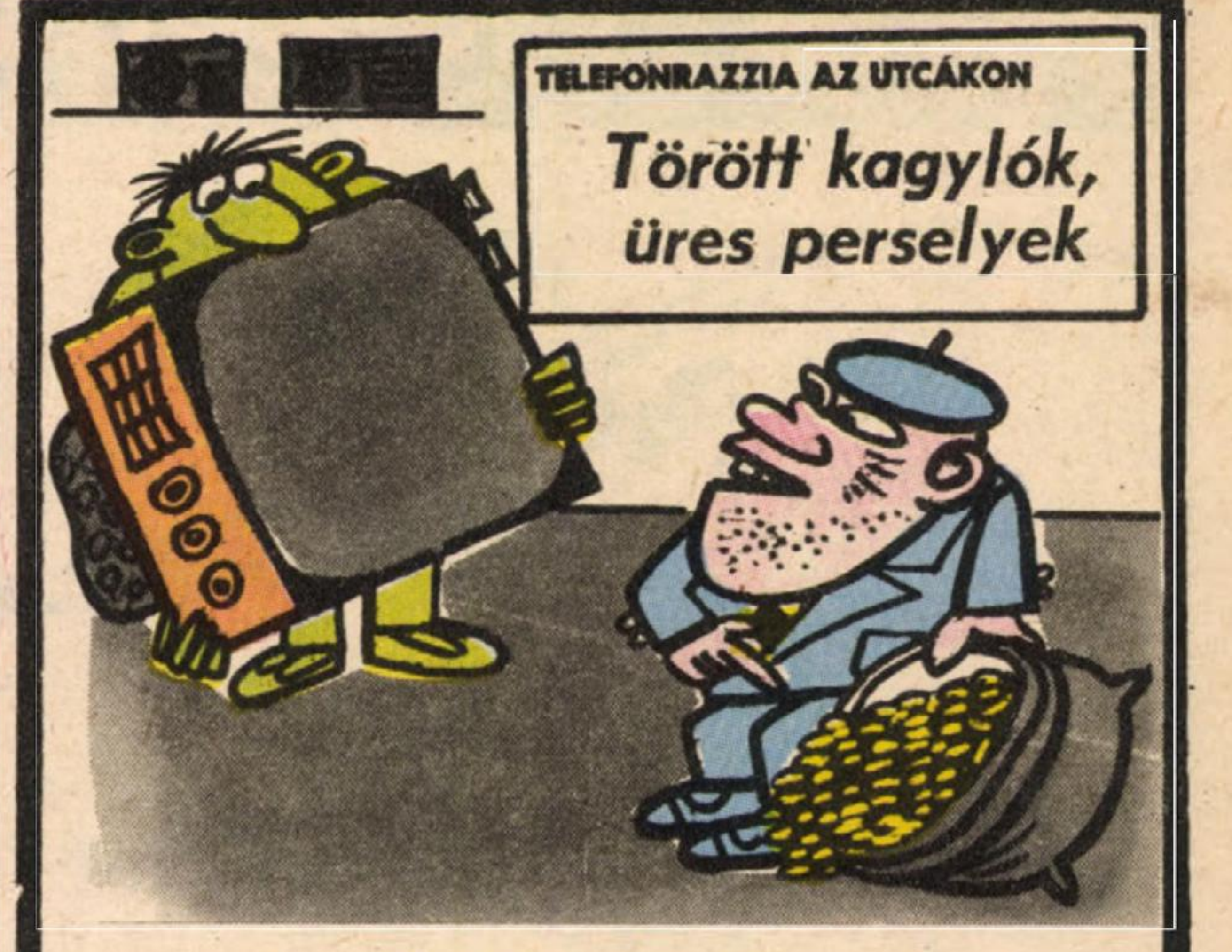
TELEFONRAZZIA AZ UTCÁKON
Törött kagylók, üres perselyek

– Nem baj, hogy telefonérmével fizetek?

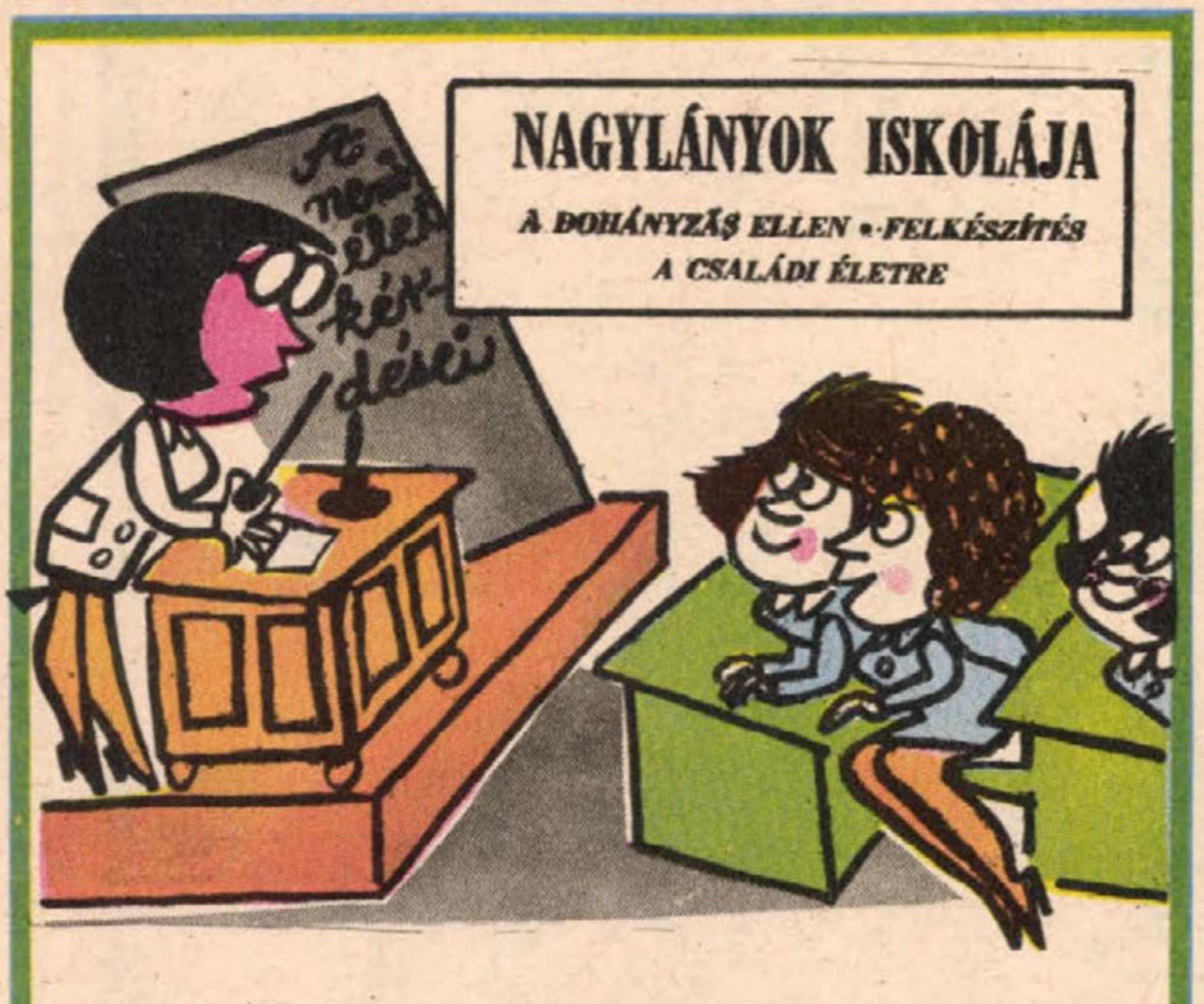
NAGYLÁNYOK ISKOLÁJA
A DOHÁNYZÁS ELLEN • FELKÉSZÍTÉS A CSALÁDI ÉLETRE
A nemi élet kérdései

– Nézd a Juci nénit, milyen szégyenlős! Hát nem édes?

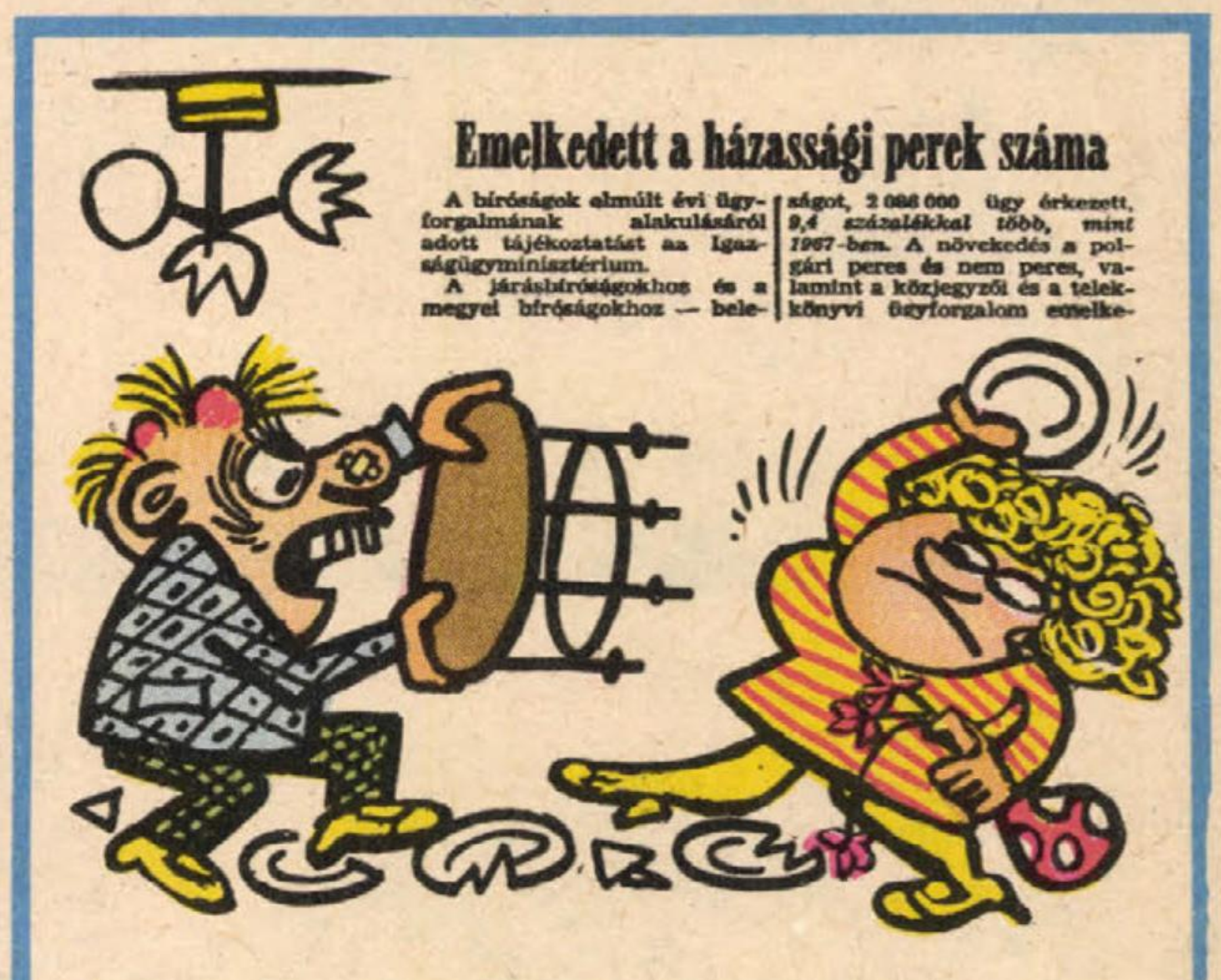
Emelkedett a házassági perek száma
A bíróságok elmúlt évi ügyforgalmának alakulásáról adott tájékoztatást az Igazságügyminisztérium.
A járásbíróságokhoz és a megyei bíróságokhoz — bele- ságot, 2 086 000 ügy érkezett, 9,4 százalékkal több, mint 1967-ben. A növekedés a polgári peres és nem peres, valamint a közjegyzői és a telekkönyvi ügyforgalom emelke-

– Vedd tudomásul, hogy már rég elváltam volna tőled, de utálom a sorbaállást!

RÉBUSZ

114 rejtvényünk megfejtése:

SSSSSSSSS E=I

Kilincs

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Kovács János, Tamási, Kossuth tér 18.

Leitem György, Esztergom, Pf. 46.

Tóbiás István, Pápakovácsi, Attya puszta.

116. REJTVÉNYÜNK

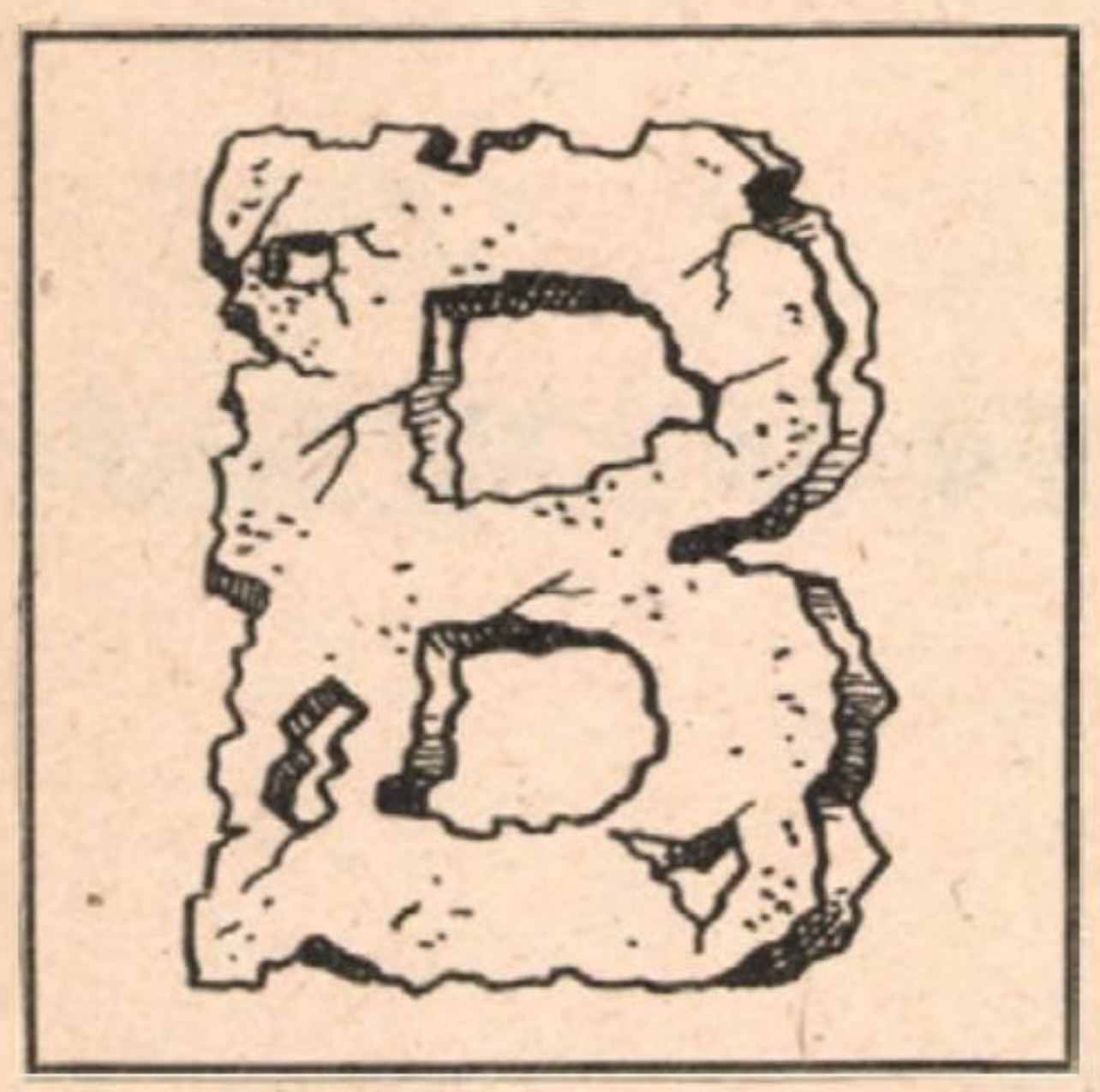

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 23-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

SZEMÜVEG-VÍZIÓ

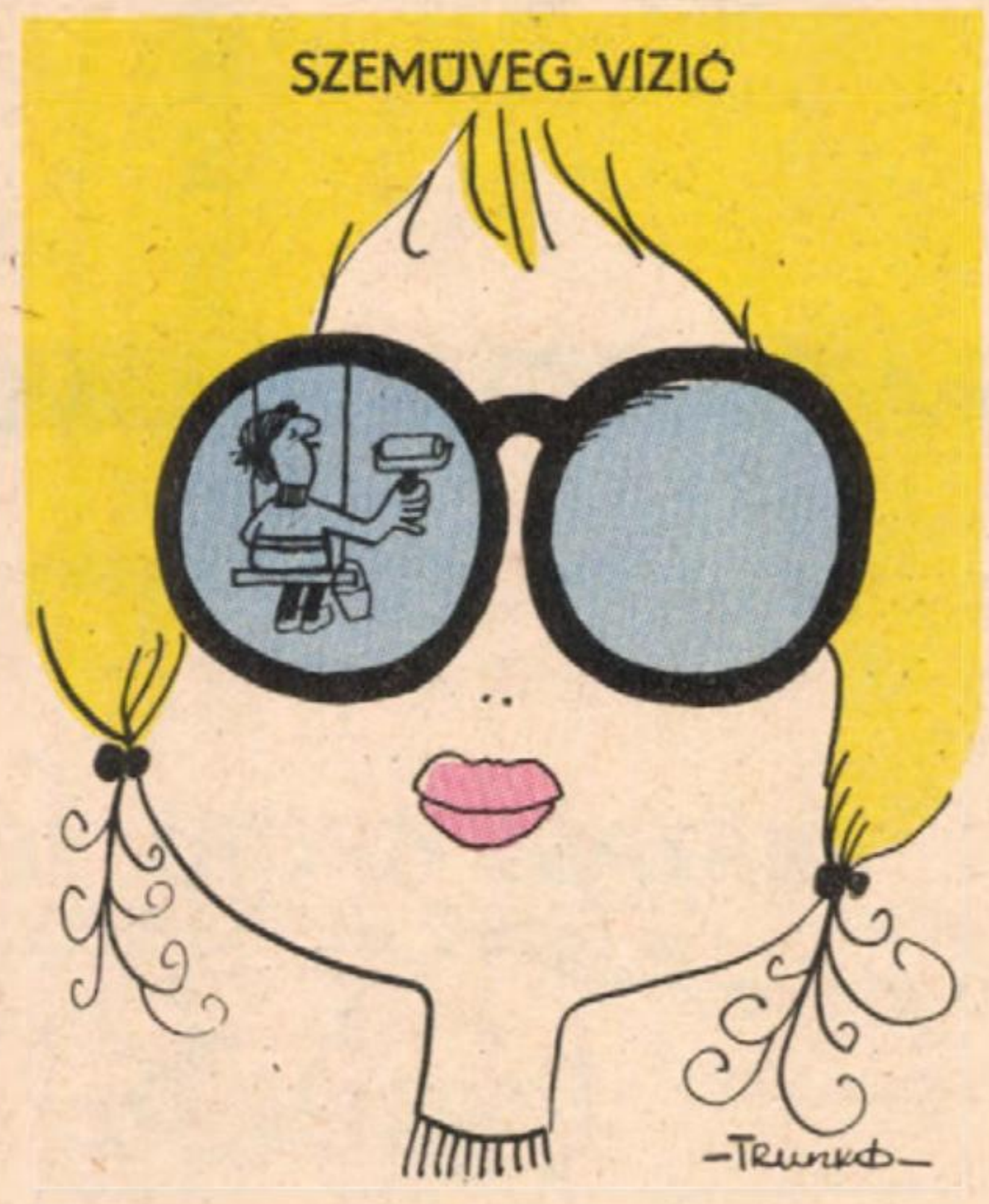

ÚJ HÁZ

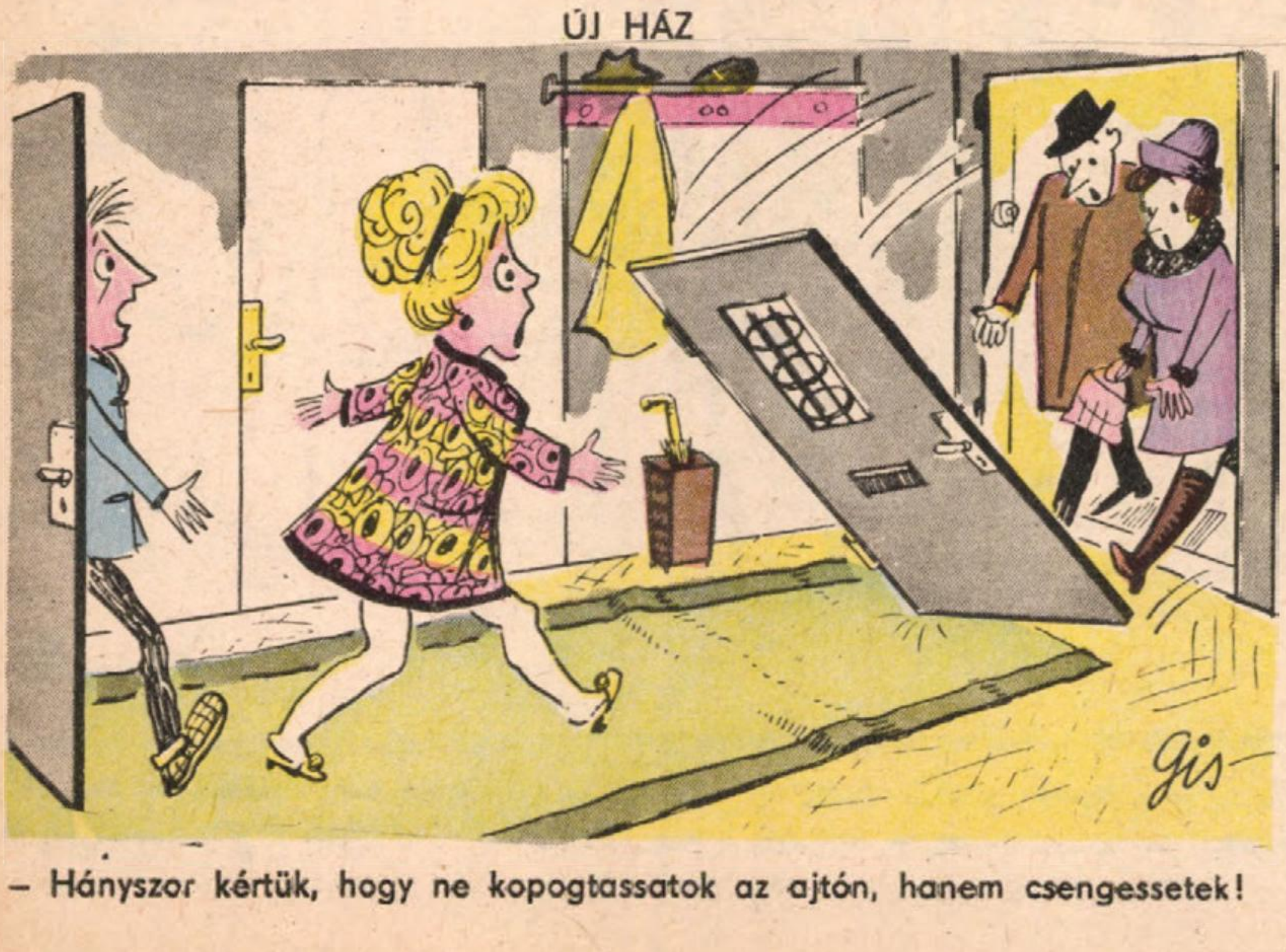

– Hányszor kértük, hogy ne kopogtassatok az ajtón, hanem csengessetek!

ÜGYVITEL

Tudja, szerkesztő úr, az a fontos, hogy mindent megfontoltan, alaposan csináljunk. Tetszik érteni? Én például azt a feladatot kaptam, hogy verjek be ide a falba egy kampósszeget. Persze a laikus azt gondolná, hogy ilyenkor a melós, edzett munkáskézzel, megragad egy kalapácsot, szerez valahonnan egy kampósszeget, hegyivel a falnak nyomja, kettőt rávág, cigarettára gyújt és elmegy. Hát ez lazaság, az ügyviteli fegyelem megsértése. Tetszik érteni? Nem? Akkor megmagyarázom. Tudja, mi kell ehhez a munkához? Munkalap. Rendes munkalap, drága uram. Ehun van! A norma száma, a tervrészleg száma, tervezett idő, valóságos idő. Három aláírás. Aztán mi kell még ehhez a munkához? Egy kampósszeg. Ahhoz viszont anyagigénylés kell. Na de az nem baj, mert azt aránylag rövid idő alatt kiállítják a munkalap alapján. Az áru neve, nyilvántartási száma, raktári száma, beszerzési ára, kiskereskedelmi ára. Engedélyezte, ellenőrizte, kiadta, átvette. Tetszik érteni? Nahát! Akkor aztán az ember elmegy a raktárba, átadja az anyagigénylést és közben cseveg is, hogy: adjon már egy francos nyolcas szeget, fater! Akkor a Csámpalai bácsi felteszi az okulárét, elolvassa a szöveget, elhozza a raktár mélyéből a szeget, megnyálazza a plajbászt, amivel én aláírom, hogy „átvette", aztán újra megnyálazza a plajbászt és ő is aláírja, hogy kiadta. Tetszik érteni?

Akkor aztán az ember visszaballag a műhelybe, mert felesleges azt a marha nagy másfél kilós kalapácsot a raktárba cipelni. A kalapácsot megragadja, és elindul a kijelölt falhoz. Ott a szeget hegyivel a falnak nyomja, kettőt rávág, cigarettára gyújt, és elmegy. A munkalapon feltünteti a valóságos időt, aztán aláskribálja és átadja a mesternek. A mester elmegy a falhoz, szemrevételezi a munkát, káromkodik egyet és aláírja a munkalapot. Látja, elvtárskám, ezt nevezem én tökéletes nyilvántartásnak.

Imígyen oktatott engem a szaktárs, aztán felemelte a falhoz támasztott képet és ráakasztotta a kampóra. Egy enyhe pattanást hallottunk és a kép lezuhant, de nem történt baj, csak az üveg és a keret tört össze, mert mi elég messzire álltunk. Kiderült, hogy a kampósszeg kampója lepattant.

Az anyád — pihegte a szaktárs —, most mehetek egy új munkalapért, mert fő a tökéletes, pontos nyilvántartás! Tetszik érteni?

Nem értem!

Péterfi Gyula

Állati hiúságok

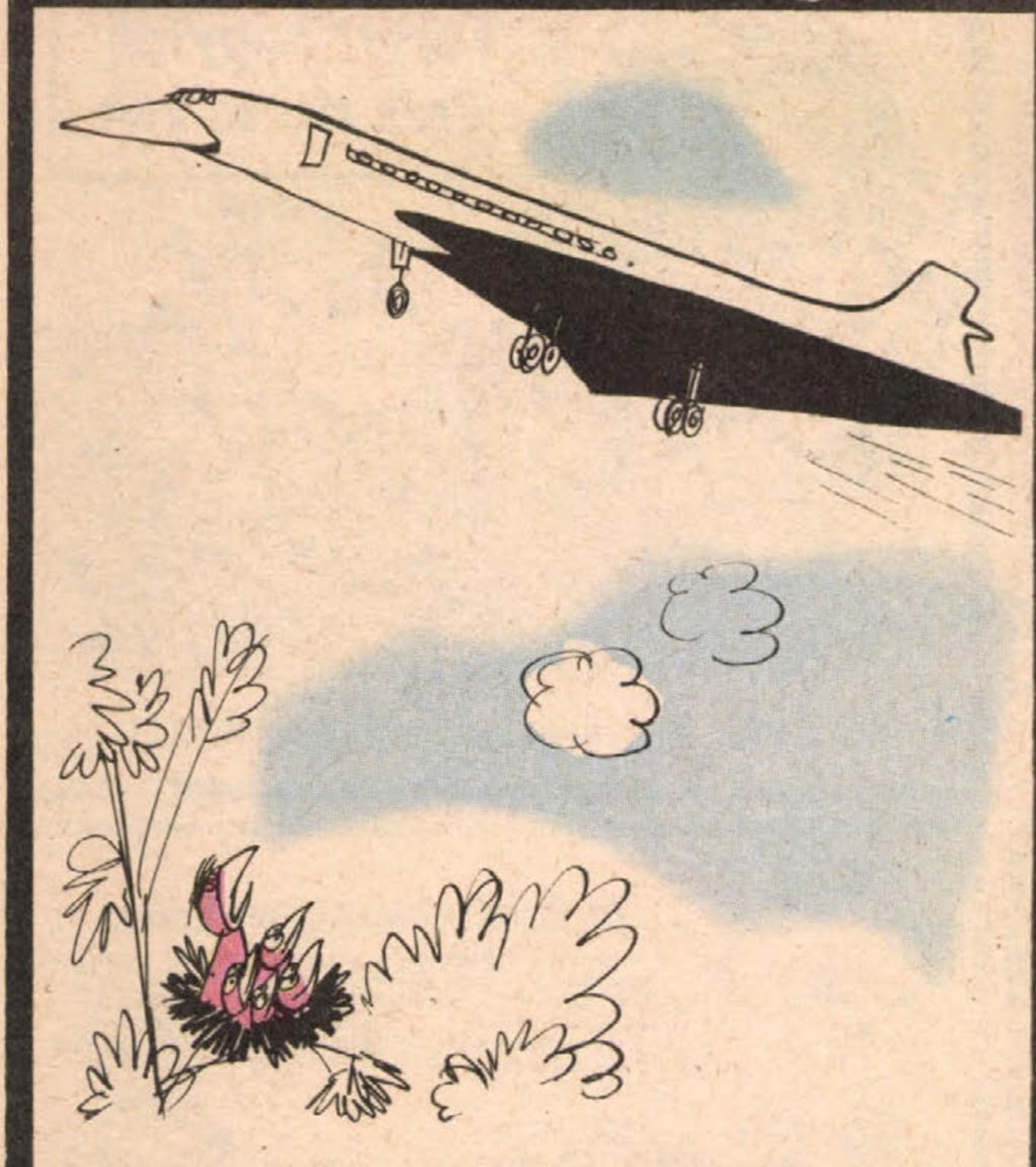

– Látjátok, az ott az apátok!

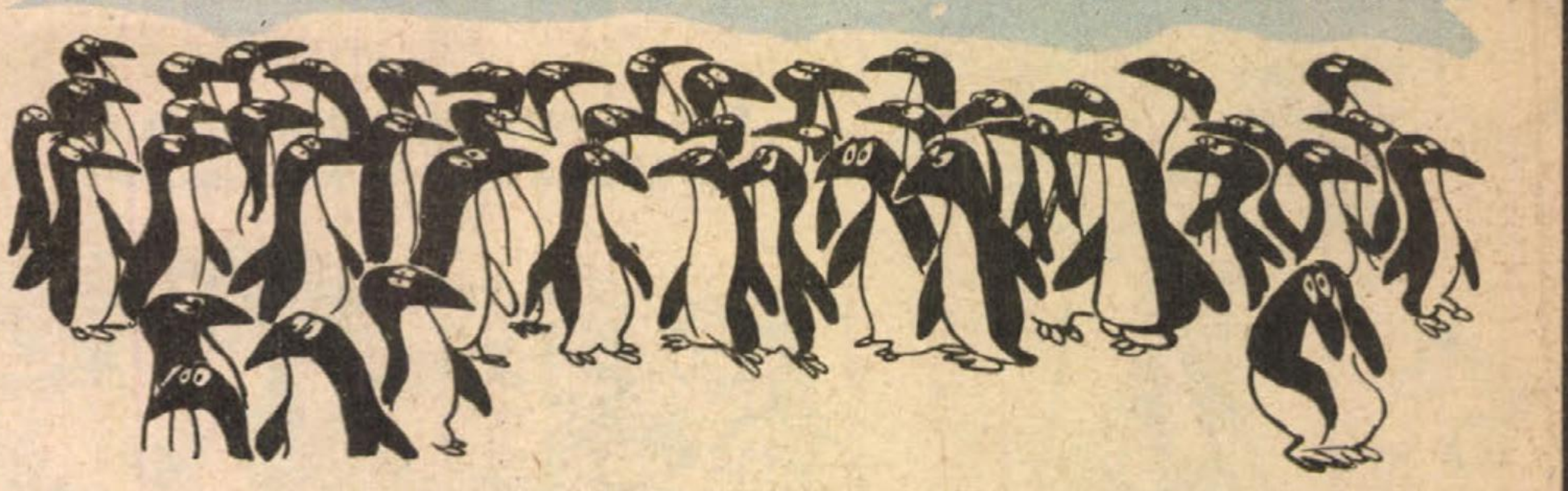

– Itt próbáljon az ember egyéniség lenni...

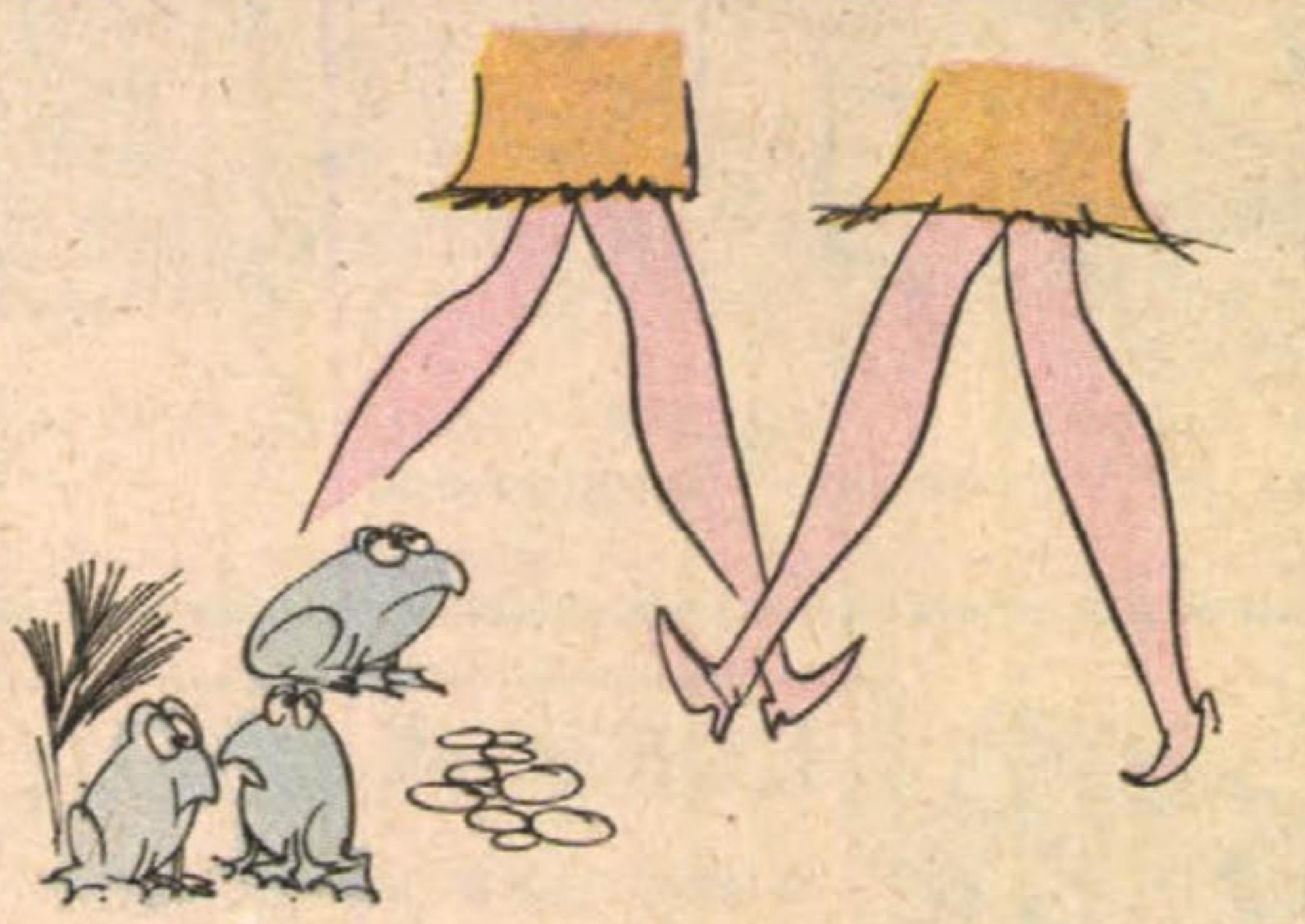

– Már a harmadik éve várja, hogy megcsókolják... Azt hiszi, hogy ő az elvarázsolt királyfi...

SAJDIK

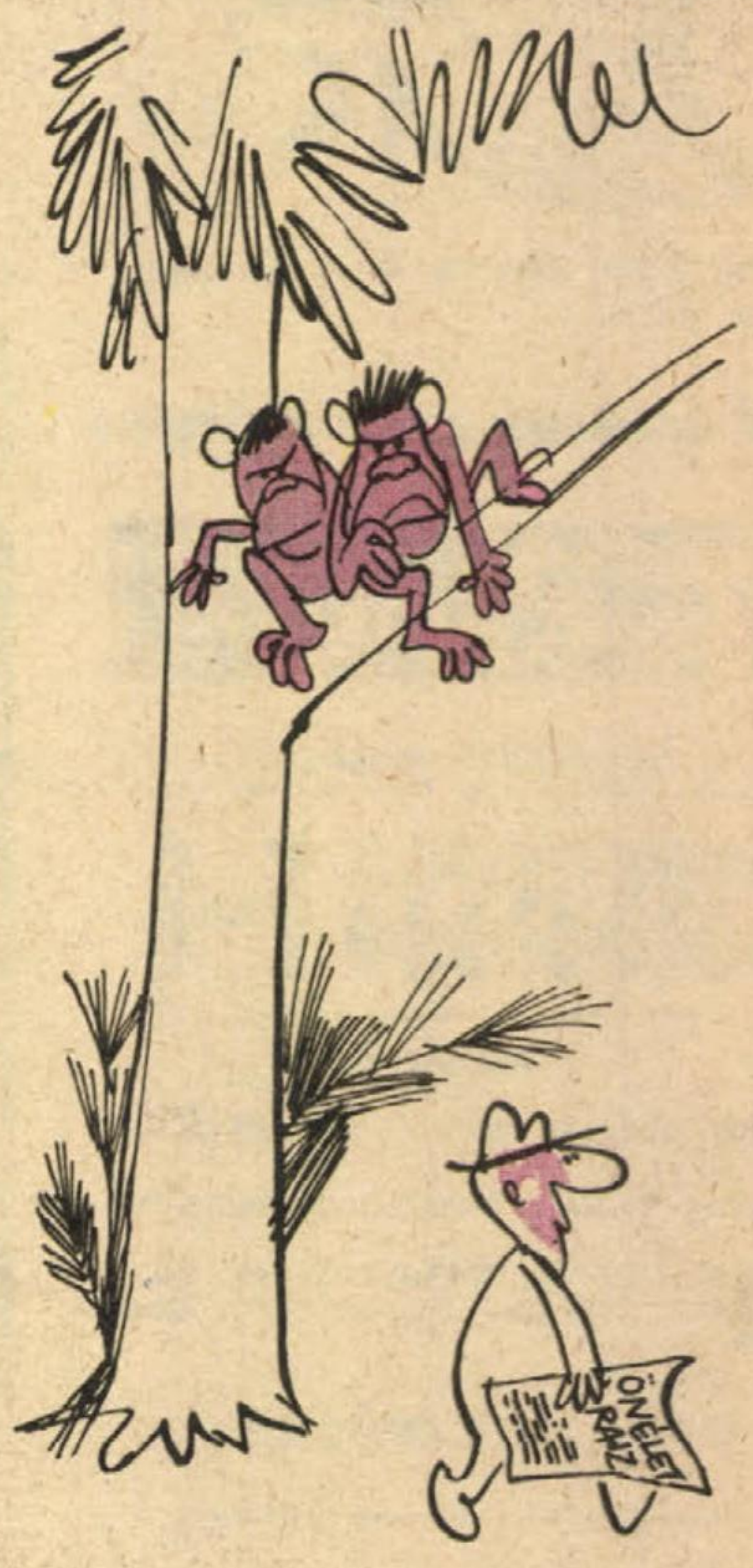

– Hálátlan fickó! Amióta feltört, kihagy minket az életrajzából...

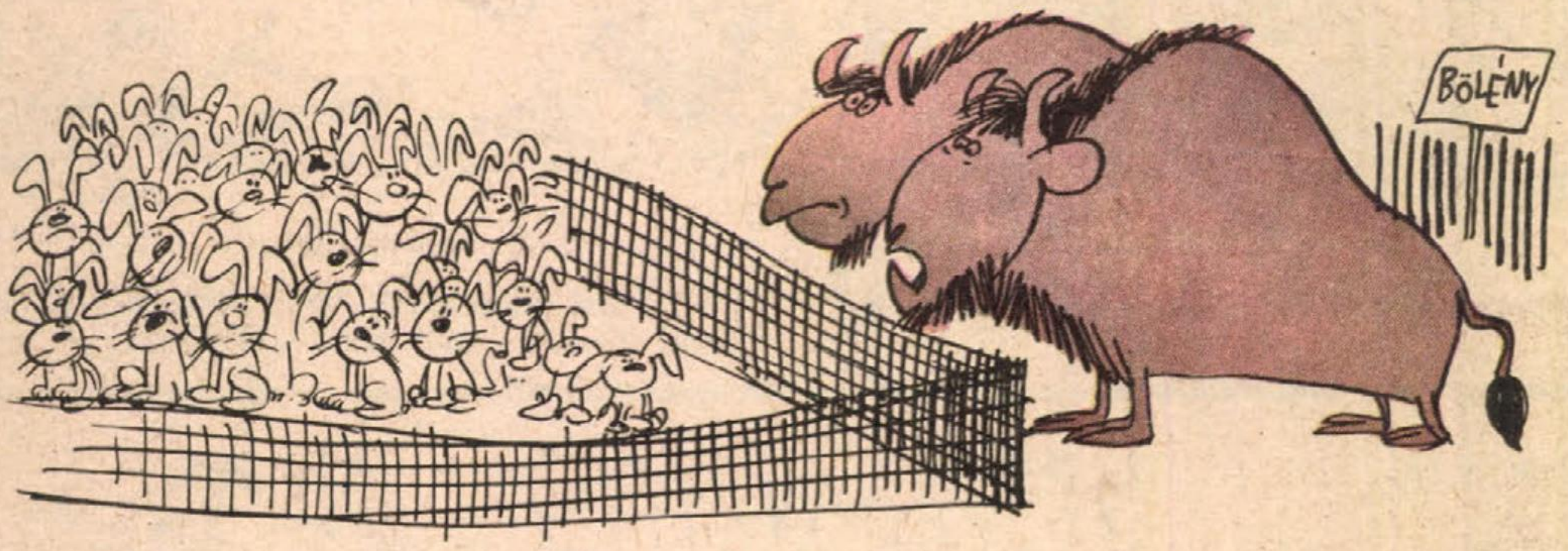

– Még a családtervezést sem ismerik...

KALANDFILMEK HŐSEI

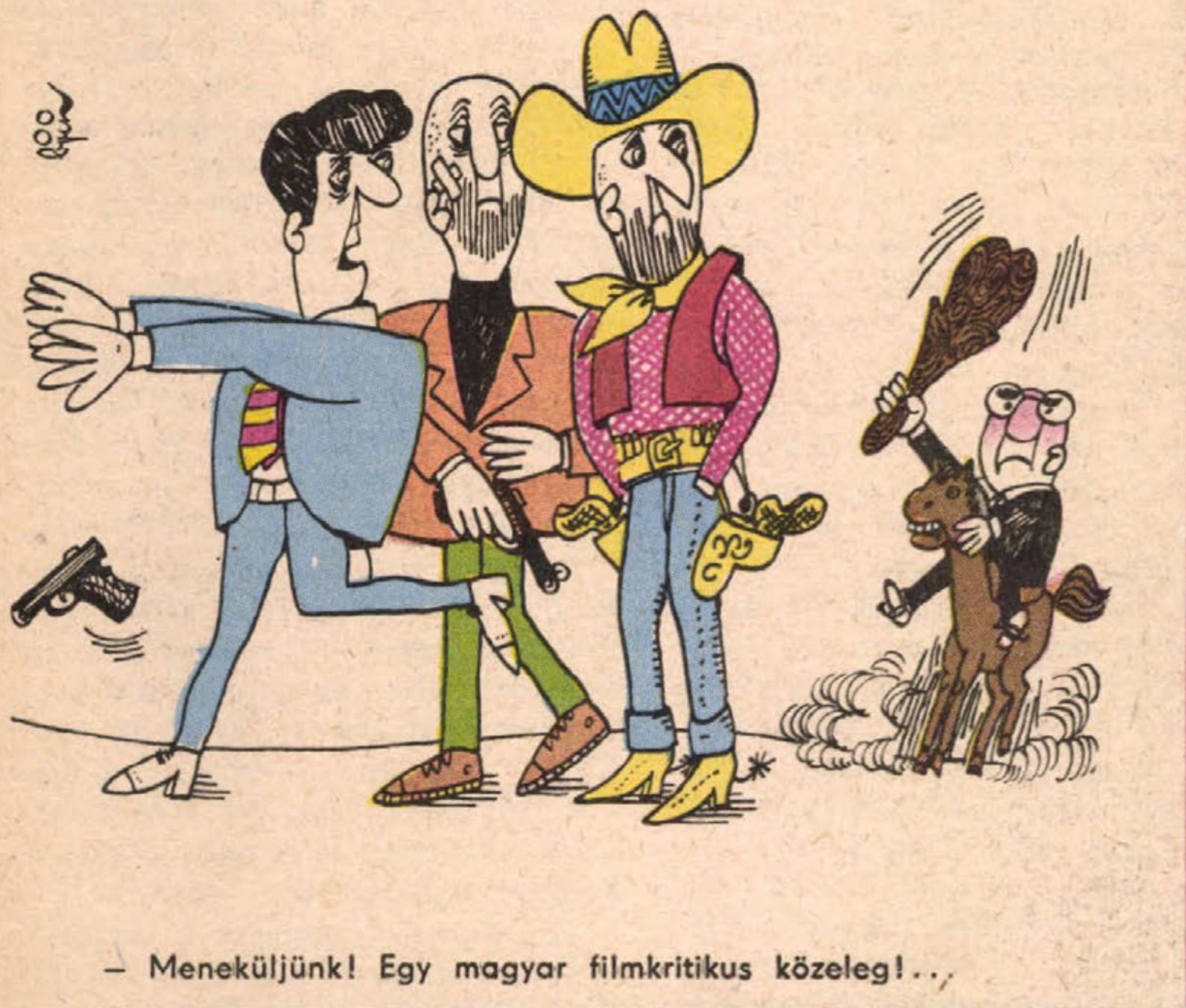

– Meneküljünk! Egy magyar filmkritikus közeleg!...

CSERBENHAGYTA ÁLDOZATÁT

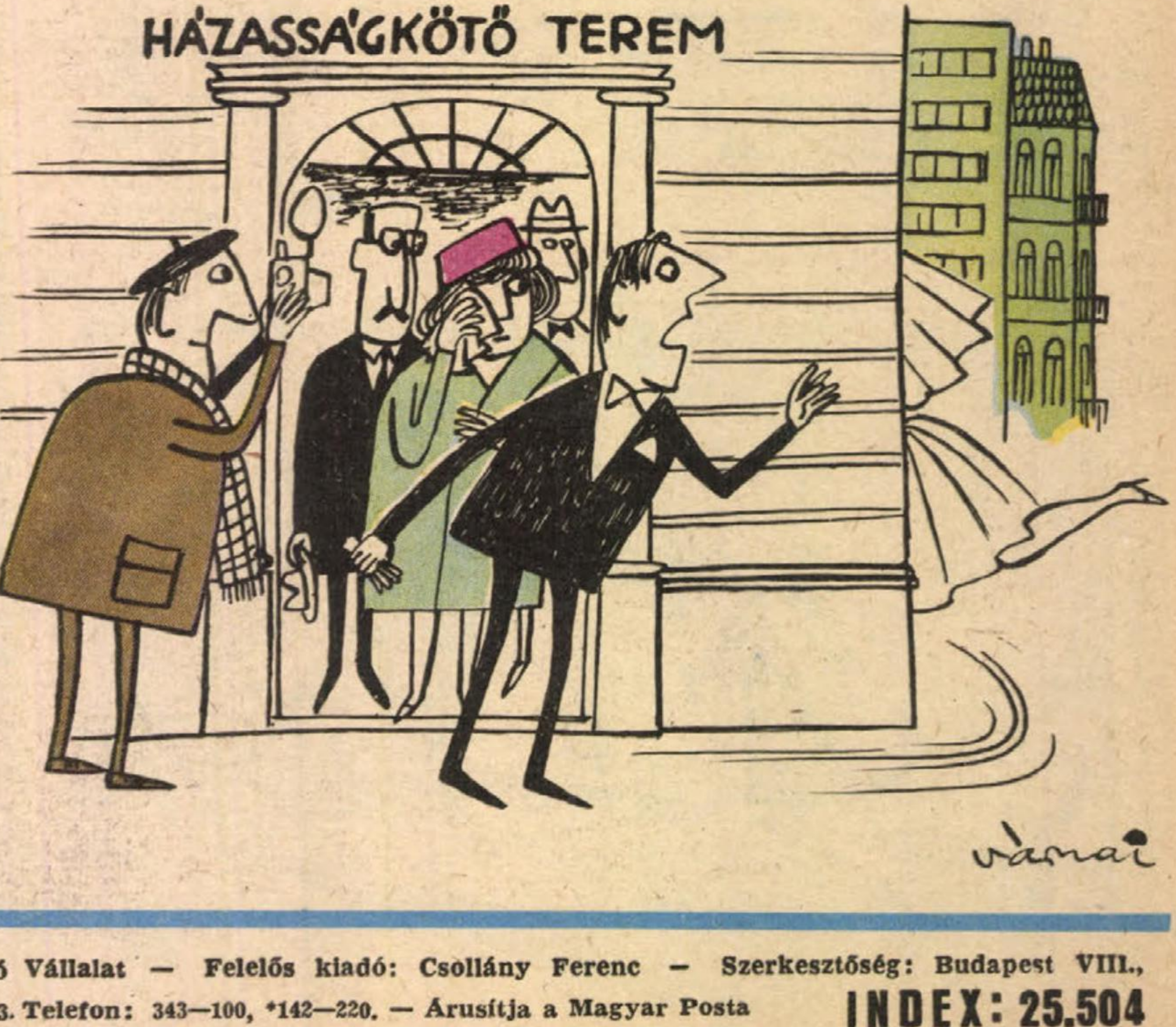

várnai

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2447/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre